ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΛΛΗΝΟΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ • ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 51 • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2004 • 5 €

ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ - ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΗΣ ΑΛ ΚΑΪΝΤΑ

ΙΗΣΟΥΣ: ΚΗΡΥΚΑΣ ΑΓΑΠΗΣ ή ΜΙΣΟΥΣ;

ΠΟΜΠΗ ΕΝ ΙΕΡΑ ΟΔΩ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΙΤΣΙΚΗ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΕΒΟΛΑ: ΕΝΑΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

ΕΣ-ΕΣ, ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΘΟΥΛΗΣ ΚΑΙ AHNENERBE

ΠΟΜΠΗ ΕΝ ΙΕΡΑ ΟΔΩ

Την Κυριακή, 3 Οκτωβρίου, διεξήχθη από την φιλοσοφική και πολιτιστική εταιρεία ΕΥΜΟΛΠΙΔΕΣ η καθιερωμένη πομπή προς την Ελευσίνα.
Η συγκέντρωση έγινε πλησίον του Πομπείου, στον Κεραμεικό, όπου πραγματοποιήθηκε εναρκτήρια τελετή προς τον Ήλιο και επεσημάνθη ο μυστηριακός σκοπός της πομπής.
Συμφώνως προς τα αρχαία έθιμα, η πομπή διατηρεί τον πεζοπορικό χαρακτήρα, αρχή απαραβίαστη και από τους σύγχρονους Έλληνες που δραστηριοποιούνται για την διατήρηση των εθνικών μας παραδόσεων.
Ακολουθώντας τα ίχνη των προγόνων μας και τις ιερατικές παραδόσεις, διαπιστώνεται ότι τα ελληνικά Μυστήρια ήταν μοναδική πηγή σοφίας, η «μήτρα» όλων των πολιτισμών, παγκοσμίως, και κυρίως αυτά της Ελευσίνας.
Η πορεία έγινε επί της Ιεράς Οδού και διήρκησε περίπου 5 ώρες, συμπεριλαμβανομένων των στάσεων και εκδηλώσεων στον ποταμό Κηφισό, στον ναό του Δαφνίου Απόλλωνος, στον ναό της Αφροδίτης και στις ρείτες λίμνες. Ακούστηκαν μελοποιημένοι ορφικοί ύμνοι από μέλη της εταιρείας και επισημάνσεις για τις θεότητες της πομπής σχετικά με την πρόοδο του ανθρώπου.
Την πορεία συνοδεύει κάθε χρόνο η Τροχαία, για να διευκολύνει τους πεζοπόρους και τα οχήματα. Η συμμετοχή είναι ελευθέρα, καθώς και η είσοδος στον αρχαιολογικό χώρο της Ελευσίνας, όπου λήγει η πομπή με επίσκεψη.

Το τηλέφωνο του Συλλόγου είναι: 210-33.05.168

Εκδοτικό Σημείωμα

Υπάρχει μία αδιόρατη συνωμοσία στον κόσμο σήμερα, η οποία άπτεται της παρασκηνιακής συμπορεύσεως τριών δυνάμεων: Του Τεκτονισμού, του Σιωνισμού και του Οικουμενισμού, μία συμπόρευση η οποία δεν εκδηλώνεται απροκάλυπτα αλλά παρουσιάζεται έντεχνα και επιτηδευμένα υπό τον μανδύα της «επικρατήσεως των ειρηνικών αξιών», της «συναδελφώσεως των λαών και της καταλύσεως των συνόρων», της άρσεως παντός είδους διακρίσεων (φυλετικών, πολιτισμικών, θρησκευτικών κ.α.), της αναγωγής ολόκληρου του πλανήτη σε ένα παγκόσμιο χωριό, προς πανηγυρική επιβεβαίωση των «Πρωτοκόλλων των Σοφών της Σιών» και των όσων εκεί αναγράφονται περί της εγκαθιδρύσεως μίας παγκόσμιας σιωνιστικής παντοκρατορίας.

Ήδη σήμερα, έχει καταστεί φανερό, και μόνο αφελείς εθελοτυφλούντες ή έχοντες συμφέροντα αρνούνται να αναγνωρίσουν, ότι έχει επιβληθεί, διαμέσου της πολεμικής ισχύος των ΗΠΑ, η PAX JUDAICA, η εφιαλτική κυριαρχία του αιώνιου φθονερού εβραίου. Έχοντας αποκτήσει ο σιωνιστής ιούδας κυριαρχία ανά τον κόσμο μέσω της παντοδυναμίας του στον τομέα των τραπεζών, του χρήματος, των ΜΜΕ, του εμπορίου και των συναφών χρηματοοικονομικών δραστηριοτήτων, με αρωγούς του τις μυστικές εταιρείες, των οποίων η ηγεσία αποτελεί όργανο των καταχθόνιων σκοπών του, επιχειρεί ανενόχλητος και ανεμπόδιστος πλέον να καταφέρει στην Λευκή Φυλή και στον πολιτισμό της το τελειωτικό κτύπημα:

Έχοντας αναγορεύσει το χρυσίο και το αιδοίο, με ό,τι αυτά συνεπάγονται, σε υπέρτατα ιδανικά και αυτοσκοπό του χυδαίου υλιστή μαζανθρώπου, θανατώνει αξίες και ποδοπατά ιδανικά στο όνομα της «οικουμενικής δημοκρατίας» (διάβαζε πλανητικής κυριαρχίας), την οποία διευθύνει ο ίδιος, αρχικά μέσω των καλοκουρδισμένων μαριονετών του, πολιτικών ανά τον κόσμο σαλτιμπάγκων, αργότερα άμεσα και απροκάλυπτα, χωρίς καμμία επιφύλαξη.

Διαπομπεύοντας και διασύροντας τα πάναγνα αρχαία μυστήρια, χρησιμοποιώντας τα ως προκάλυμμα, ο παρίας της ιστορίας εβραίος, άλωσε τις μυστικές εταιρείες και τις ποδηγέτησε υπό την καθοδήγηση της παγκόσμιας σιωνιστικής στοάς «Μπενέ Μπερίτ», καθιστώντας τις υπηρετικά όργανα των σκοπών του, αναθέτοντάς τους καθοδηγητικό ρόλο στην διαμόρφωση της νοοτροπίας των μελών τους και στον εθισμό τους προς μία οικουμενική κατεύθυνση, θέτοντας ταφόπλακα στις εθνικές και ιστορικές παραδόσεις εθνών και πολιτισμών.

Καταλήγοντας από τον Μωϋσή και τον Σολομώντα στον Λένιν και στον Αδάμ Σμιθ, οι εβραίοι προλείαναν το έδαφος μέσω του ΝΑΤΟ και του Συμφώνου της Βαρσοβίας, μέσω της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Διεθνούς των Τραπεζών, για την επιβολή ενός κοσμοπολιτισμού υπό την κηδεμονία τους, μεθόδευσαν την πλανητική κυριαρχία του Ισραήλ, δαιμονοποιώντας όποιον τόλμησε απλά και μόνο να καταγγείλει αυτή την συνωμοσία, πολλώ δε μάλλον να εναντιωθεί σε αυτή, βαπτίζοντάς τον «παρανοϊκό», «τρομοκράτη», «εχθρό της ειρήνης» κ.α. δαιμονοποιώντας όποιον τόλμησε απλά και μόνο να καταγγείλει αυτή την συνωμοσία, πολλώ δε μάλλον να εναντιωθεί σε αυτή, βαπτίζοντάς τον «παρανοϊκό», «τρομοκράτη», «εχθρό της ειρήνης» κ.α.

Μέσα από τις σελίδες αυτού του τεύχους, θα καταδείξουμε, επικαλούμενοι απόλυτα τεκμηριωμένα, αδιάσειστα θα λέγαμε στοιχεία, ότι τα τρία φαινόμενα που καλούνται σιωνισμός-τεκτονι-

σμός-οικουμενισμός είναι όχι μόνο συνυφασμένα, όντας συγκοινωνούντα δοχεία, αλλά επιπλέον θα αποδείξουμε ότι τα ανωτέρω φαινόμενα αποτελούν τους θεμέλιους λίθους της παγκοσμιοποιήσεως ή αλλέως καλουμένης Νέας, εβραϊκής, Εποχής, για την έλευση της οποίας εργάζεται ένα τεράστιο επιτελείο τεχνοκρατών, καλλιτεχνών, μεγιστάνων του πλούτου και προπαγανδιστών σε όλο τον κόσμο, όντας σε θέση εντεταλμένων οργάνων του εβραίου κυρίου τους.

Έλληνες πατριώτες, η συνωμοσία που εξυφαίνεται εναντίον του Ελληνισμού, εναντίον της Ευρώπης και της Λευκής Φυλής ευρύτερα δεν είναι προϊόν φαντασίας, δεν αποτελεί μυθοπλασία, είναι υπαρκτή, είναι άμεση, είναι θανάσιμη και απειλεί με ολοκληρωτική καταστροφή όλα όσα ο Άριος-Έλλην Δημιουργός έφερε σε εκδήλωση εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια.

Μην λησμονείτε ότι μέσα σε κάθε κόμμα (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΚΚΕ, Συνασπισμός, ΛΑΟΣ κ.α.) ελλοχεύουν εβραίοι, τέκτονες και άνθρωποι του συστήματος αυτού. Μέσα σε κάθε μεγάλο δημοσιογραφικό ή εκδοτικό οργανισμό εμφωλεύει η σιωνιστική προπαγάνδα εκφραζόμενη ως μορφή συμμορφωτισμού προς τις επιταγές της Νέας Τάξεως Πραγμάτων και επιθετικής πολιτικής κατά του εθνοφυλετισμού, μέσα στην Εκκλησία και στα Ανώτατα Πνευματικά Ιδρύματα της χώρας και στον κρατικό μηχανισμό, οι παράγοντες των μυστικών εταιρειών, οι υπακτικοί του αιώνιου εβραίου, ροκανίζουν μεθοδικά τα θεμέλια του Έθνους.

Όλα αυτά θα καταγγείλουμε σε αυτό το τεύχος, αναδεικνύοντας αντιπροσωπευτικές πτυχές του νοσηρού αυτού φαινομένου, αποκαλύπτοντας καταστάσεις και θίγοντας κατεστημένα που όλοι οι άλλοι είτε δεν θέλουν, είτε δεν τολμούν είτε δεν μπορούν να θίξουν, ούτε καν να ονοματίσουν για λόγους που όλοι σας αντιλαμβάνεσθε...

Η ΣΥΝΤΑΞΗ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ

Το επόμενο τεύχος του περιοδικού «Απολλώνειο Φως» θα κυκλοφορήσει στην Αθήνα την 1η Ιανουαρίου και στην επαρχία την 1η Φεβρουαρίου 2005. Κάποια κυκλώματα ωστόσο εντείνουν την υπονομευτική τακτική τους και παρακωλύουν την κυκλοφορία του περιοδικού μας. Για τον λόγο αυτό, εάν δεν βρίσκετε το «Απολλώνειο Φως», παρακαλούμε καταγγείλατέ μας το περιστατικό στο τηλέφωνο 6939 / 39.87.82, πληροφορώντας μας επακριβώς για το σημείο ελλείψεως (Παρέχοντάς μας οδό-αριθμό, περιοχή). Έτσι καταλύετε την συνωμοσία της σιωπής, συμβάλλοντας καθοριστικά στην προσπάθειά μας. Μην αφήσετε «την μαφία του τύπου» και τα οργανωμένα συμφέροντα να μας φιμώσουν.

Εάν δεν ανευρίσκετε το περιοδικό, επικοινωνείτε με το τηλ. 6939/39.87.82

Η ΣΥΝΤΑΞΗ

ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 51
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ -ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
2004
ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ
5 €

Ιδιοκτήτης-Εκδότης:
Ιωάννης Χαραλαμπόπουλος

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού:
24 €
Ετήσια συνδρομή εξωτερικού:
50 €

Επιστολές-Συνεργασίες-Επιταγές να απευθύνονται:
Ιωάννης Χαραλαμπόπουλος
Κολοκοτρώνη 49 Α'
132 31 Πετρούπολη

Τηλέφωνα επικοινωνίας:
210/50.27.184 & 6939/39.87.82

Η Εικόνα του Εξωφύλλου:
Σιωνισμός, ο αιώνιος και αδυσώπητος εχθρός του Ανθρώπου και του Πολιτισμού.

Εκτύπωση: *Technograph*
τηλ.: 210/52.32.323

– Επιτρέπεται η αναδημοσίευση κειμένων ή τμημάτων τους, υπό την προϋπόθεση ότι θα αναφέρεται η πηγή.

– Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν την άποψη του περιοδικού, εκτός εάν γίνεται μνεία γι' αυτό.

– Χειρόγραφα, δημοσιευθέντα ή μη, δεν επιστρέφονται.

– Στα δημοσιευόμενα άρθρα διατηρείται το γλωσσικό ύφος του συντάκτη τους.

– Οι συνεργασίες δεν έχουν επαγγελματικό χαρακτήρα.

Το **«Απολλώνειο Φως»** διακινείται σε όλη την Ελλάδα με το Πρακτορείο Διανομής Τύπου ΑΡΓΟΣ Α.Ε.

Κυκλοφορεί κατά τον πρώτο μήνα εκάστου διμήνου στην Αθήνα (Ιανουάριο, Μάρτιο, Μάιο, Ιούλιο, Σεπτέμβριο, Νοέμβριο), ενώ κατά τον δεύτερο μήνα του διμήνου κυκλοφορεί στην επαρχία (Φεβρουάριο, Απρίλιο, Ιούνιο, Αύγουστο, Οκτώβριο, Δεκέμβριο).

Εάν δεν ανευρίσκετε το **«Απολλώνειο Φως»**, ή επιθυμείτε να προμηθευτείτε παλαιότερα τεύχη, απευθυνθείτε στο τηλέφωνο:
6939/39.87.82

ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑ

Η εποχή που διανύουμε, είναι μία περίοδος της ιστορίας όπου η εξουσία και οι μηχανισμοί της διέπονται από το γνώρισμα της πολυπλοκότητας, με την έννοια ότι οι καίριες αποφάσεις σε πλανητικό επίπεδο δεν λαμβάνονται από ένα και μόνο, θεσμοθετημένο, κέντρο, αλλά συνήθως αποτελούν απόρροια παρασκηνιακών διεργασιών και η λήψη τους κατά μείζονα λόγο εκπορεύεται από συνόδους μυστικών εταιρειών και συγκλίσεις «αόρατων», για το ευρύ κοινό, οργανώσεων. Πέραν από τις γνωστές υπερστοές όπως είναι η Λέσχη Μπίλντεμπργκ, η λέσχη «Σωκράτης», με την άκρως παραπλανητική ονομασία, ή η Τριμερής Επιτροπή, στις οποίες μετέχουν υψηλόβαθμοι τέκτονες, τις διευθύνουν εβραίοι και μεγιστάνες του πλούτου-παράγοντες του διεθνοποιημένου κεφαλαίου και εκπρόσωποι πολυεθνικών κολοσσών, υφίσταται και μία μυστική αδελφότητα, με έδρα τις ΗΠΑ, από τις τάξεις της οποίας αναδεικνύονται επιφανείς προσωπικότητες της δημόσιας ζωής, κυρίως δε της πολιτικής και της οικονομίας.

Πρόκειται για την οργάνωση με την μακάβρια ονομασία «Νεκροκεφαλή και Οστά» (Skull and Bones), της οποίας επίλεκτα μέλη τυγχάνουν και οι διεκδικούντες την αμερικανική προεδρία κατά τις προσεχείς εκλογές. Πρόκειται για τον υποψήφιο των ρεμπουπλικανών Τ. Μπους καθώς και για εκείνον των δημοκρατικών, Τ. Κέρι.

Μέσα σε ένα περιβάλλον απόλυτης συνωμοτικότητας και μακάβριων τελετών, η αδελφότητα υπό την επωνυμία «Νεκροκεφαλή και Οστά», ιδρυθείσα το 1832, στρατολογεί επιλεκτικά τα μέλη της μεταξύ των φοιτητών του πανεπιστημίου «Γέιλ» και πολλούς από αυτούς τους εκτινάσσει, στην κυριολεξία, στα ύπατα αξιώματα των ΗΠΑ. Να επισημανθεί ότι τα άδυτα της μυστικής αυτής οργανώσεως βρίσκονται εντός ενός ερμητικά κλεισμένου κτιρίου, στον περίβολο του πανεπιστημίου του «Γέιλ», το οποίο φέρει την ονομασία «Ο Τάφος». Πρόκειται για το μυητικό άνδρο της αδελφότητας, της οποίας η αποκρουστική ορολογία παραπέμπει σε εβραϊκές σατανολατρικές καταβολές.

Η οργάνωση «Νεκροκεφαλή και Οστά» έχει αναδείξει βουλευτές,

Το αποκρουστικό έμβλημα της μυστικής εταιρείας «Νεκροκεφαλή και Οστά».

Ο πρόεδρος των ΗΠΑ και μέλος της οργάνωσης «Οστά και Νεκροκεφαλή» Τζώρτζ Μπούς, συσκέπτεται με ραββίνους.

γερουσιαστές, προέδρους των ΗΠΑ, μεγαλοβιομηχάνους, ανώτατους δικαστικούς και στρατιωτικούς, και γενικά επηρεάζει άμεσα τα εξουσιαστικά δρώμενα στις ΗΠΑ. Αρκεί να αναφερθεί ότι κάθε έτος, επιλέγονται 15 τελειόφοιτοι φοιτητές του Πανεπιστημίου του «Γέιλ», μυούνται και δεσμεύονται με όρκους σιγής και ισόβιας πίστεως και καθίστανται ισόβια μέλη της οργανώσεως αυτής. Η προώθησή τους έπειτα είναι δεδομένη, προς όφελος φυσικά της μυστικής εταιρείας που τους κατευθύνει και των όπισθεν αυτής ευρισκόμενων...

Οι τελετές μυήσεως οι οποίες εκτυλίσονται στην έδρα της και που σκοπό έχουν να εισάγουν τους νεοεισερχόμενους στην οργάνωση στα απόκρυφα μυστικά της και να εντυπώσουν στην διάνοιά τους συμβολικές παραστάσεις, έχουν χαρακτήρα φρικιαστικό, καθώς ουρλιαχτά, βίαια περιστατικά και δρώμενα συνοδεύουν την όλη τελετουργία, προκειμένου να θέσουν σε δοκιμασία την αποφασιστικότητα των υποψηφίων μελών, αρχής γενομένης από τον λεγόμενο σκοτεινό θάλαμο ή αίθουσα με τις νεκροκεφαλές, γεγονός το οποίο παραπέμπει άμεσα στις μυητικές τελετουργίες και πρακτικές του τεκτονισμού.

Μέσα από τέτοιες οργανώσεις και συνωμοτικά κέντρα, ο αιώνιος εβραίος, κύριος των μυστικών εταιρειών, κατασκευάζει εικονικές «elite» εξουσιαστικών του ανδρεικέλων, με τις οποίες ελέγχει τον κόσμο...

Για τις οργανώσεις αυτές, ο εβραϊκής καταγωγής πρωθυπουργός της Βρεττανίας Μπ. Ντισραέλι είχε δηλώσει: «Εβραίοι παντού! Υπήρξε μήπως ποτέ καμμία κίνηση στην Ευρώπη, περισσότερο ή λιγότερο σημαντική που να έγινε χωρίς τη δική μας συμμετοχή; Ο κόσμος διοικείται όχι από αυτά τα πρόσωπα που φαίνονται επί της σκηνής, αλλ' από εκείνα που βρίσκονται στα παρασκήνια... Την τελευταία στιγμή οι μυστικές εταιρείες εξουδετερώνουν όλες τις αποφάσεις των διοικούντων... Οι μυστικές εταιρείες αποτελούν τις προσωρινές κυβερνήσεις. Και οι άνθρωποι της εβραϊκής φυλής βρίσκονται επί κεφαλής όλων αυτών». (Από το βιβλίο του Ντισραέλι «Coumgsby», 1850).

Ο διάσημος Γάλλος συγγραφέας του 19ου αιώνα Ονόρε ντε Μπαλ-

Προκλητική οικειοποίηση ελληνικών μυστηριακών συμβόλων και φράσεων από τον τεκτονισμό. Τα αρχαία μυστήρια, ωστόσο, απευθύνονταν μόνο σε Έλληνες το γένος, και όχι σε οικουμενικά κράματα.

ζάκ, στο βιβλίο του «Η αναζήτηση του απόλυτου» αναφέρει τα ακόλουθα αποκαλυπτικά: «Στον χώρο του αποκρυφισμού γεννώνται όλες οι μυστικές εταιρείες, αυτές που υπήρξαν στο παρελθόν κι αυτές που υπάρχουν ακόμα στον πλανήτη μας, και που όλες τους μέσα από κίνητρα μυστηριώδη, ήταν και εξακολουθούν να είναι η πραγματική εξουσία στον κόσμο μας, παρ' όλες τις κυβερνήσεις.

Αυτές οι μυστικές εταιρείες, που στήνονται, ανάλογα με τις ανάγκες της στιγμής, λειτουργούν σαν ομάδες ξεχωριστές μεταξύ τους και φαινομενικά συγκρουόμενες, κυρήσσοντας ταυτόχρονα ή διαδοχικά όλες τις απόψεις της εποχής, ακόμα και τις πιο αντίθετες μεταξύ τους και έτσι καταφέρνουν να κατευθύνουν και να ελέγχουν αποτελεσματικά και σίγουρα όλα τα κόμματα και όλα τα κινήματα, πολιτικά, θρησκευτικά, οικονομικά και φιλολογικά.

Κατευθύνονται όμως από το ίδιο κέντρο, που είναι και το σημείο της ένωσής τους».

Επί πλέον, ως προς την σχέση τεκτονισμού-ιουδαϊσμού, ο επιφανής τέκτων συγγραφέας Κάρολος Λητμπήτερ, στο έργο του «η Ιστορία του τεκτονισμού» αναφέρει ότι: «τα σύγχρονα τεκτονικά δόγματα και σύμβολα έφθασαν σε μας, δια μέσου των ιουδαίων, και η παράδοση που επηρέασε περισσότερο τον τωρινό τεκτονισμό είναι των ιουδαϊκών μυστηρίων, γι' αυτό και οι περισσότερες τελετές και τα σύμβολά μας έχουν τον εβραϊκό τύπο».

Εβραϊκοί τύποι και παραδόσεις με προεξέχοντα τον μύθο του Χιράμ και τις φανταστικές διηγήσεις για τον Σολομώντα, συγκρητισμός και οικουμενισμός, όλα αυτά καθιστούν τις στοές εργαστήρια προπαγάνδας για την επιβολή του κοσμοπολιτισμού, υπό τα εβραϊκά όμως ηγετικά κατ' ουσίαν σκήπτρα.

Η σφραγίδα της μεγάλης στοάς του Ισραήλ. Εντός του γνώμονος και του διαβήτου εικονίζονται τα σύμβολα των τριών ιουδαιογενών μονοθεϊστικών θρησκειών (χριστιανισμού, εβραϊσμού, μουσουλμανισμού).
Είναι απορίας άξιον πώς ο τεκτονισμός εγκολπώνεται θρησκευτικά σύμβολα, μιας και όπως δηλώνει είναι δήθεν αθρησκευτικός και απολιτικός θεσμός....

Καθόλου άσχετη προς όλα αυτά δεν είναι η δήλωση του πρώην Μ. Διδασκάλου της **ΕΜΣΤΕ** Στάθη Λιακόπουλου, ο οποίος τόσο στο βιβλίο του «Τεκτονισμός, μία ακόμη κρίση ταυτότητος», όσο και σε περιοδικά και εφημερίδες έχει πολλαπλώς δηλώσει ότι ο τεκτονισμός είναι συνυφασμένος με την λειτουργία του φιλελευθερισμού, και ότι από τις τεκτονικές συνεδριάσεις απέρρευσαν οι σύγχρονες κοινοβουλευτικές διαδικασίες, αποκαλύπτοντας έτσι ότι τεκτονισμός και σύγχρονη εξουσία, αποτελούν συγκοινωνούντα δοχεία.

Με στοές που διαθέτουν φιλοσοφικό - μυητικό επίχρισμα, όπως η στοά «Οστά και Νεκροκεφαλή», με τις διάφορες κατά τόπους στοές και τα παρακλάδια τους, με την τριμερή επιτροπή και τις διάφορες υπόπτου προελεύσεως επιτροπές και λέσχες παγκόσμιας επιρροής, αλλά πρωτίστως με την υπερστοά «Μπένε Μπερίτ» που απευθύνεται μόνο σε εβραίους, ο αιώνιος Ιούδας κινεί παρασκηνιακά τα νήματα της ιστορίας, υποδουλώνοντας λαούς και καταστρέφοντας πολιτισμούς, έως ότου επέλθει και πάλι η αφύπνιση της άριας ελληνικής ψυχής, στέλνοντας τον εφήμερο όσο και δόλιο «βασιλιά των πίστεων» στα Τάρταρα της ιστορίας.

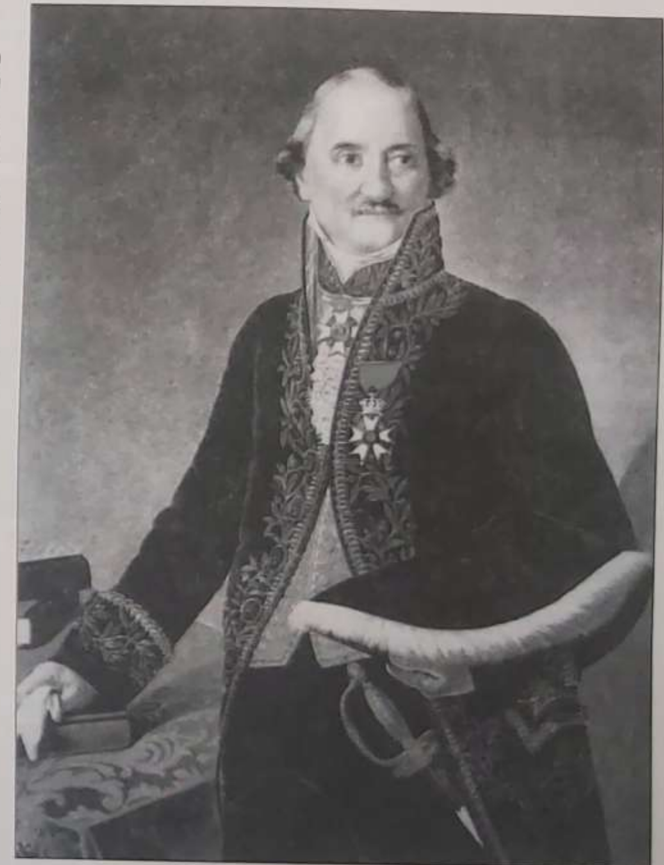
ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΜΑΣΟΝΟΙ:

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ ΤΩΝ ΑΓΓΛΟΣΑΞΟΝΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Από τον Η. Κωνσταντινίδη

Από την ίδρυση του πρώτου ανεξάρτητου ελληνικού κράτους το έτος 1828 (μετά την απόσχιση από την οθωμανική αυτοκρατορία), κυρίαρχος στον ελληνικό χώρο είναι ο ρόλος των Εβραιομασόνων ως πρακτόρων της ατλαντικής δυνάμεως, και συγκεκριμένα της «Γηραιάς Αλβιόνας», της Μεγάλης Βρετανίας. Οι Αγγλοβρετανοί, κύριοι εκπρόσωποι του ατλαντικού ιδεώδους, χρησιμοποίησαν δηλαδή την μασονία στην Ελλάδα ως βασικό «πολιορκητικό κριό» τους προκειμένου να αλώσουν τα ελληνικά εθνικά και κοινωνικά ιδανικά και να θέσουν υπό τον έλεγχό τους το νεογέννητο τότε ελληνικό κράτος. Πράγμα που δυστυχώς, όπως θα δούμε και στο παρόν άρθρο, τελικά κατάφεραν... Είναι λοιπόν η Ελλάδα του σήμερα (όπως χτίστηκε πριν από λιγότερο από 200 χρόνια) στην ουσία ένα «τεκτονικό» κράτος.

Πολύ χαρακτηριστική παρέμεινε η φράση μεγάλου τέκτονα στοάς της Ζακύνθου (προτού ακόμη τα Επτάνησα προσχωρήσουν στον υπόλοιπο ελληνικό εθνικό κορμό): όταν αυτός ρωτήθηκε από όμοιό του γιατί η μασονία αντιτίθεται σφόδρα και εμποδίζει την ένωση των Επτανήσων με την μάνα-πατρίδα, τότε απάντησε «Μην ξεχνάτε, αδελφέ, ότι βρίσκεστε σε αγγλικό έδαφος! Πώς τολμάτε και θίγετε τέτοια ζητήματα εδώ μέσα»; Ως αγγλικό έδαφος εννοούσε ο αρχιμασόνος την τεκτονική του στοά! Και ήξερε ασφαλώς πολύ καλά τι έλεγε...

Ο πρώτος Μέγας Διδάσκαλος στα Επτάνησα, Διονύσιος Ρώμας.

Νο 1 εκπρόσωπος του βρετανικού σιωνιστικού κατεστημένου υπήρξε μέχρι την εκπαραθύρωσή του τον Δεκέμβριο του 1967 το καταραμένο παλάτι, αποτελούμενο από κηφήνες ψευτοβασιλιάδες και την αυλή τους, κατά μέγιστη πλειοψηφία απατεωνίσκοι πράκτορες της βρετανικής «Intelligence Service». Ο θρόνος υπήρξε πράγματι η ελληνική γάγγραινα, η οποία και ευθύνεται για μείζουσες εθνικές τραγωδίες: για παράδειγμα πριν και κατά τη διάρκεια του 2ου παγκοσμίου πολέμου η δυναστεία Γλύξμπουργκ έπαιξε έναν άθλιο ρόλο σε βάρος του ελληνισμού, δολοφονώντας τον (ενδοτικό ως προς τη βασιλεία, είναι αλήθεια) εθνικό ηγέτη Ιωάννη Μεταξά. Μετά τον πόλεμο η Ελλάδα κληροδοτήθηκε από τους εβραιόδουλους μονάρχες στους Αμερικανούς, που αναδύθηκαν ως η νέα ατλαντική υπερδύναμη. (Μην λησμονούμε άλλωστε ότι το «εν Ελλάδι Τεκτονικό Ίδρυμα» λειτουργούσε με Βασιλικά Διατάγματα που φέρουν την υπογραφή του βασιλέως Παύλου, την υπογραφή του Κ. Καραμανλή και όχι μόνον... Πάντοτε άλλωστε τα σκουλήκια της βασιλείας στην Ελλάδα λειτουργούσαν όχι απλά ανθελληνικά, αλλά και με περισσή δουλικότητα απέναντι στον Εβραιοάτλαντα αφέντη...

Εκτός από την «επίλεκτη» πόρνη που λέγεται μοναρχία, πράκτορες του εβραιοτεκτονισμού στην Ελλάδα βρέθηκαν και μέσα στον λεγό-

μενο δημοκρατικό πολιτικό κόσμο της χώρας. Και δεν αναφερόμαστε μόνο στους πασίγνωστους τέκτονες Κωνσταντίνο Καραμανλή (τον ψευδεθνάρχη) και Γ. Ράλλη (Ζορζί Ραούλ), αλλά κυρίως στον κορυφαίο πράκτορα του σιωνισμού στην Ελλάδα, δηλ. τον Ευάγγελο Αβέρωφ-Τοσίτσα, υπουργό εξωτερικών επί ΕΡΕ (υπέγραψε μαζί με τον «εθνάρχη» του τις προδοτικές συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου), αργότερα υπουργό Εθνικής Άμυνας (θεωρήθηκε γνώστης της δολοφονίας του Αλέξανδρου Παναγούλη στις 1.5.1976) και πρόεδρο της Νέας Δημοκρατίας από το 1981 ως το 1984. Πράγματι το βρώμικο ανθελληνικό έργο του μασόνου Αβέρωφ τον κατατάσσει στην κορυφή της αντεθνικά δρώσας πυραμίδας.

Άποψη από το εσωτερικό τεκτονικής στοάς.

Ο υπερ-μασόνος Αβέρωφ λοιπόν, που ουσιαστικά κυβερνούσε την Ελλάδα από τα παρασκήνια επί δεκαετίες, είναι κατά σειρά ο υπαίτιος για:

1. το ξεπούλημα της Κύπρου, με τις υπογραφές του ιδίου και του Καραμανλή στη Ζυρίχη και το Λονδίνο το 1959. Ήταν τότε που ως γνωστόν ο Καραμανλής αποκάλεσε «η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής μου»! Υλοποιήθηκε έτσι ένα πάγιο αίτημα των Βρετανών μασόνων να διχοτομηθεί η μεγαλόνησος στα πρότυπα του «διαίρει και βασίλευε», που άλλωστε αποτελεί ως κανόνας καθαρά αγγλική έμπνευση. Με τις υπογραφές αυτές η Τουρκία μπήκε για πρώτη φορά στο «παιχνίδι» της Κύπρου (και μάλιστα ως εγγυήτρια δύναμη!) από το... 1878, όταν και είχε παραχωρηθεί η ελληνική αυτή νήσος στους Βρετανούς!

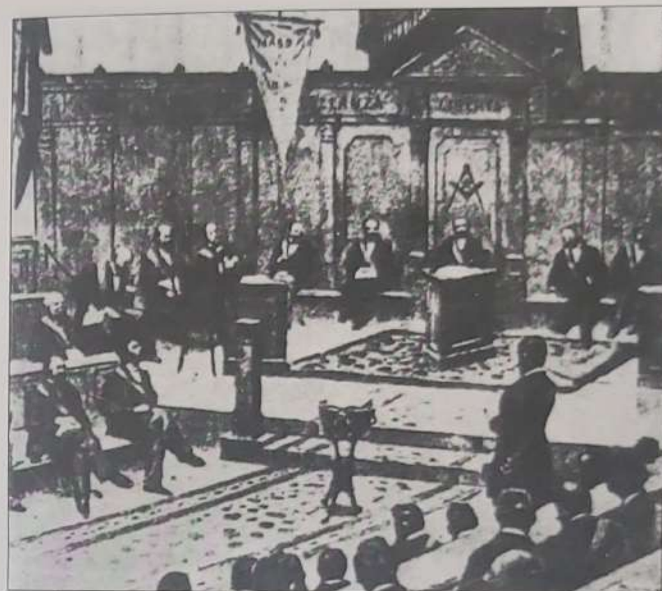
2. την επιβολή της δικτατορίας στις 21.4.1967, της οποίας μάλιστα υπήρξε και επίδοξος συνεργάτης-«γεφυροποιός». Και όταν δεν τα κατάφερε το 1973 να σχηματίσει κυβέρνηση «φιλελευθεροποίησης» (που τελικά ανέλαβε ο Μαρκεζίνης) στράφηκε σφόδρα κατά του Παπαδόπουλου. Γρήγορα πολύ ακολούθησε το «Πολυτεχνείο» και η ανατροπή του Παπαδόπουλου από τον Ιωαννίδη... Ο νοών νοείτω.

3. την τελική «λύση» του κυπριακού ζητήματος, που έλαβε χώρα μετά την προδοσία του Ιουλίου του 1974. Για το τελειωτικό κτύπημα κατά της Κύπρου ο Αβέρωφ φέρει επίσης μεγάλες ευθύνες, εφόσον είναι πασίγνωστο ότι συμμετείχε (ως ηγετική μάλιστα μορφή) στο περιβόντο «σεμινάριο της Ρώμης», που πραγματοποιήθηκε το Φθινόπωρο του 1973. Εκεί πάρθηκαν αποφάσεις για πολλά και κύρια για την διχοτόμηση της Κύπρου. Είναι γεγονός ότι το 1988 στο πόρισμα της βουλής των Ελλήνων για τον φάκελο της Κύπρου το μόνο πολιτικό πρόσωπο που κατηγορείται για την προδοσία είναι (ποιος άλλος;) ο Ευάγγελος Αβέρωφ-Τοσίτσας, αυτός που δήλωνε όσο ζούσε ως επάγγελμά του το «αγρότης-λογοτέχνης»!!!

4. την πολιτική τρομοκρατία στην Ελλάδα. Είναι γνωστή η υπόθεση του θανάτου του Αλ. Παναγούλη την πρωτομαγιά του 1976 (που αποδόθηκε σε «τροχαίο ατύχημα» και πολύ γρήγορα ενταφιάστηκε), όταν ο τελευταίος απειλούσε με δημόσιες αποκαλύψεις για την ΕΣΑ, όπου αναμεμειγμένος ήταν βασικά ο Αβέρωφ. Φωνές ακούστηκαν τότε περί ενδεχόμενου δόλου όσον αφορά τον θάνατο του Παναγούλη και ανάμειξης του Αβέρωφ, αλλά δεν δόθηκε συνέχεια στο θέμα. Ο Αβέρωφ θεμελίωσε και την ιδεολογική τρομοκρατία στην χώρα με την φράση του «Όποιος φεύγει απ' το μαντρί, τον τρώει ο λύκος», η οποία και συνιστούσε απειλή κατά των όσων ενδεχομένως να αποχωρούσαν απ' τα μεγάλα κόμματα και δημιουργούσαν άλλα μικρότερα. Εξάλλου ο Αβέρωφ είναι ο αρχιτέκτονας του μεταπολιτευτικού διπολικού συστήματος στην Ελλάδα.

Στο βιβλίο του Νικόλαου Ψαρουδάκη με τίτλο «Στα άδυτα της μασονίας» (εκδ. Μαρούσι, 1995) καταγράφονται ορισμένα άκρως ενδιαφέροντα στοιχεία σχετικά με τη δράση του «Τάγματος Ιπποτών Αγίου Διονυσίου Ζακύνθου» (Τ.Ι.Α.Δ.Ζ.). Στη σελ. 783 του ογκώδους τόμου διαβάζουμε και τα εξής: «Το Τ.Ι.Α.Δ.Ζ. είναι όπως είπαμε μασονικό κατασκεύασμα ειδικής υφής και αποστολής της αμερικανικής μασονίας, γνωστού όντως ότι μετά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο μητέρα και προστάτις των πάσης φύσεως σκοτεινών δυνάμεων είναι πλέον η Αμερική (ΗΠΑ) και όχι η Μεγάλη Βρετανία». Στο ίδιο βιβλίο παρατίθενται πλήθος ονομάτων πολιτικών ηγετών, Ελλήνων και ξένων, που υπήρξαν Ιππότες του εν λόγω μασονικού Τάγματος. Όσον αφορά στην αλλαγή αφεντικού των εν Ελλάδι μασόνων-προδοτών, αυτή συνδέθηκε με τις εξελίξεις μετά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο και την ανάδυση των ΗΠΑ ως της νέας ατλαντικής υπερδύναμης στη θέση της Βρετανίας. Τότε μάλιστα πρόεδρος των ΗΠΑ ήταν ο γνωστότατος τέκτων Χάρρυ Τρούμαν, του οποίου την μασονική ιδιότητα προβάλλουν και οι ίδιοι οι Έλληνες τέκτονες. Π.χ. στο μασονικό βιβλίο του Τάσσιου «Συμβολική τεκτονική» (Εκδόσεων της Τεκτονικής Βιβλιοθήκης-«Δίον»-Ψαρά) υπάρχει ολόκληρο κεφάλαιο αφιερωμένο στον Τρούμαν.

Η έρευνα του δημοσιογράφου Κώστα Τσαρούχα υπό τον τίτλο «Η μασονία στην Ελλάδα» έκανε αρκετές εκδόσεις και αποκάλυψε επίσης πολλά περί των μυστικών ανθελληνικών συνωμοσιών των μασόνων. Στο κεφάλαιο του βιβλίου αυτού που τιτλοφορείται «Διάσπαση της μασονίας» μπορούμε να βρούμε αποδείξεις για το πώς οι δήθεν φιλάνθρωποι και δήθεν φιλοσοφούντες εβραιομασόνοι διασπάστηκαν εν έτει 1986, με αφορμή την διαμάχη τους για το ποια ξένη μεγαλοεταιρεία όπλων θα πουλήσει οπλικά συστήματα αξίας πολλών δισεκατομμυρίων στο ελληνικό κράτος. Η υπόθεση εκείνη και μόνο θα αρκούσε βέβαια για να απαξιώσει τον οποιονδήποτε ηθικό μανδύα ενδύονται τάχα οι τέκτονες, αλλά δυστυχώς δεν είναι η μοναδική. Στο ίδιο βιβλίο του Τσαρούχα υπάρχει κεφάλαιο για τις σχέσεις της ιταλικής στοάς P-2 (Propaganda Due) με την τρομοκρατία στην χώρα αυτή. Είναι βέβαιο ότι και στην Ελλάδα υπήρξε σχέση και καθοδήγηση τρομοκρατικών ενεργειών από παρατεκτονικούς κύκλους, με χαρακτηριστική την ανατίναξη των αποθηκών πολεμικού υλικού της Μαλακάσας τα Χριστούγεννα του 1987, που αποδόθηκε σε «τυχαία ανάφλεξη»!. Είναι σίγουρο ότι οι τρομοκράτες που προέβησαν τότε σ' αυτήν την πράξη εξυπηρετούσαν πρώτιστα τα συμφέροντα των εβραιομασόνων εμπόρων όπλων.

Παράσταση από τεκτονική συνεδρίαση κατά τον 18ο αιώνα, περίοδο κατά την οποία συντελείται ο έλεγχος του τεκτονισμού από τους εβραίους.

Ο εβραϊκός χαρακτήρας της μασονίας είναι δεδομένος. Στο τεκτονικό βιβλίο «Ο μύθος του Χιράμ» του κορυφαίου μασόνου του παρελθόντος Papus, το μόνο αλφάβητο που παρατίθεται προς μάθηση είναι το εβραϊκό! Επίσης οι μασόνοι λένε ότι σκοπός της μασονίας είναι η πνευματική ανοικοδόμηση του ναού του Σολομώντα, ενώ ανοίγουν και κλείνουν τις εργασίες τους με το βιβλίο του νόμου, που δεν είναι παρά η Παλαιά Διαθήκη, δηλ. το ιερό βιβλίο των Εβραίων... Επίσης η μασονία βρίθει εβραϊκών ιδεών, συμβόλων κτλ. και βέβαια ποιος ξέρει τι άλλες κρυφές επιρροές του σιωνισμού υπάρχουν εκεί μέσα, όταν αυτά τα ουκ ολίγα δεν είναι παρά μόνο τα επίσημα και δημοσιευμένα... Να σημειωθεί και η ύπαρξη της αμιγώς εβραϊκής στοάς «Μπένε Μπερίτ», που αποκαλείται και ως «υπερ-στοά» ή ως «στοά των στοών». Διάφορες δε λέσχες και όμιλοι, όπως η «Λέσχη Μπίλντερμπεργκ» ή οι φαινομενικά αθώες λέσχες των «Λάιονς» και των «Ρόταρυ» δεν είναι παρά προθάλαμοι-παρακλάδια της μητέρας -μασονίας.

Υπάρχει όμως και άμεση σχέση τεκτονισμού-σατανισμού. Στην ουσία ο Μεγάλος Αρχιτέκτονας Του Σύμπαντος (Μ.Α.Τ.Σ.), που οι μασόνοι λατρεύουν, απεικονίζει όχι απλά τον Εβραίο Γιαχβέ (Ιεχωβά), αλλά και τον ίδιο τον Σατανά, που οι τέκτονες προσκυνούν στα υπόγεια των στοών τους με την αποκρουστική μορφή ενός τέρατος, που ονομάζουν Μπαθομέτ!...

Ο Μπαθομέτ, που στην εξωτερική του μορφή συνδυάζει διάφορα ζώα με στήθος γυναικός (!) δεν είναι παρά αυτός ο Σατανάς, που άλλωστε επιτάσσει και θυσίες διαφόρων ζώντων πλασμάτων, ακόμη και ανθρωποθυσίες!!! Είναι λοιπόν οι εβραιοτέκτονες όχι μόνο εντελώς αντίθετοι και παράνομοι (εφόσον συνιστούν μυστική εταιρεία, που αποκρύπτει τα πρακτικά της και τα δρώμενα στις στοές της), αλλά και επικίνδυνοι για τις ανθρώπινες κοινωνίες. Εντούτοις, αν και το κράτος και η εκκλησία αρκετές φορές έβγαλαν αποφάσεις κατά των μασόνων, αυτοί οι τελευταίοι συνεχίζουν το αντεθνικό τους έργο, ακρωτηριάζοντας αργά μα σταθερά τον ελληνισμό. Πάντα ένα «μαγικό χέρι» τους διασώζει και τους επιτρέπει να συνεχίζουν τις συνωμοσίες και τις προδοσίες τους κατά του λαού και της κοινωνίας μας...

ΟΙ ΣΥΝΩΜΟΤΙΚΟΙ ΔΙΑΥΛΟΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ...

Από τον Ν. Γεωργιάδη

Ο 17ος αιώνας διακρίνεται από το γεγονός της εξάρσεως, όσον αφορά τη δημιουργία πληθώρας μυστικών εταιρειών. Κοινό γνώρισμα όλων αυτών των οργανώσεων που εμφανίζονται ως καβαλιστές, αλχημιστές, τέκτονες κ.α. είναι κατά βάθος η υπονόμευση της παραδόσεως και η καλλιέργεια ενός οικουμενικού πνεύματος.

Στην περίοδο που ακολουθεί και στον επόμενο αιώνα, μυστικές εταιρείες, αστική διανόηση και μπολσεβικισμός, αν και φαινομενικά αντίρροπα ρεύματα, κατ' ουσίαν απεργάζονται τον ίδιο σκοπό, την κατάλυση δηλαδή των παραδοσιακών αξιών, επαγγελόμενα την εγκαθίδρυση ενός επίγειου παραδείσου. Δεν είναι άλλωστε καθόλου άσχετο προς αυτή τη διαπίστωση το γεγονός πως όταν η αυτοκρατορική κυβέρνηση της Ρωσίας καταδίωξε τις μυστικές εταιρείες, εκτοπίζοντας μέλη της στην Σιβηρία, οι επαναστατικοί φορείς τάχθηκαν αναφανδόν στο πλευρό τους, αναγορεύοντας τους αποκρυφιστές σε διωκόμενους ιδεολογικούς τους συντρόφους.

ΟΙ ΠΕΦΩΤΙΣΜΕΝΟΙ

Ιδιαίτερο ρόλο στην κατάργηση των παραδοσιακών θεσμών, διαδραματίζει η μηδενιστική κίνηση των «Πεφωτισμένων» του εβραίου Αδάμ Βάισχαουπτ. Κάτω από τον αποκρυφιστικό μανδύα, οι «Πεφωτισμένοι» απεργάζονται συνωμοτικά και ανατρεπτικά σχέδια. Μετά το Συνέδριο του Wilhelmsbad (1782) οι «Πεφωτισμένοι» εισέδυσαν στις τεκτονικές στοές και με τη συνέργεια αυτών, αλλά και με την υποκίνηση διεθνών σιωνιστικών οικονομικών κύκλων (Τραπεζίτες Ρότσιλντ κ.α.) μεθόδευσαν την Γαλλική Επανάσταση του 1789. Ο άνεμος των επαναστατικών ανατροπών από τις μυστικές εταιρείες, μόλις είχε αρχίσει σε ολόκληρη την Ευρώπη. Μετά το τεκτονικό συνέδριο του Στρασβούργου (1847), ο τέκτων αξιωματούχος Πάλμερστον προλείανε το έδαφος για την έναρξη ταραχών σε ολόκληρη την Ευρώπη. Ο αποσταθεροποιητικός μηχανισμός είχε ήδη τεθεί σε κίνηση...

Ο εβραιοσατανιστής ιδρυτής του κομμουνισμού Καρλ Μαρξ, σχηματίζει με το αριστερό χέρι μυστικό τεκτονικό χαιρετισμό.

Κατά το έτος 1848 στην Γερμανία, με την υπόθαλψη των «Πεφωτισμένων», κάνει την εμφάνισή του το Κομμουνιστικό Μανιφέστο, ενώ ο τέκτων αμερικανός στρατηγός Πάικ εξαγγέλει το ιδεώδες της «οικουμενικής δημοκρατίας», η πραγμάτωση της οποίας θα συντελεσθεί μέσω μυστικών εταιρειών, αποβλέποντας στην κατάργηση των εθνικών συνόρων. Υπό την εύηχο προσωνυμία «οικουμενική δημοκρατία» υπονοεί την εγκαθίδρυση παγκόσμιας τυραννίας. Την ίδια περίοδο, στην Γαλλία αναπτύσσεται το ρεύμα του καβαλιστή Saint-Yves d' Alveydre, στοχεύοντας σε έναν θρησκευτικό και πολιτικό συγκρητισμό οικουμενικών διαστάσεων.

Αναζητώντας τις ρίζες των «Πεφωτισμένων», ο ερευνητής καταλήγει στην σύνδεσή τους με την οικογένεια Ρότσιλντ. Ο εβραίος μεγιστάνας του πλούτου Μάγιερ Ρότσιλντ, συνεκάλεσε το 1733 στην Φραγκφούρτη, σύγκλιση τριάντα υψηλών προσωπικοτήτων, χαράζοντας τα θεμέλια για τον απόλυτο έλεγχο της εξουσίας. Το έργο αυτό ανατίθεται στον ομόφυλό του Αδάμ Βάϊσχαουπτ, ιδρύοντας την 1η Μαΐου του 1776 το Τάγμα των «Πεφωτισμένων» στην Βαυαρία. Ο Βάϊσχαουπτ μυήθηκε το 1777 στον τεκτονισμό με το προσωνύμιο «Σπάρτακος». Υπήρξε αιμομείκτης και παιδοκτόνος, κηρύσσοντας έναν νοσηρό αποκρυφισμό και μηδενισμό.

Η συνωμοτική και ανατρεπτική δραστηριότητα του Βάϊσχαουπτ, προκαλεί την επέμβαση της βαυαρικής αστυνομίας τον Οκτώβριο του 1786 σε μυστικές διευθύνσεις του τάγματος, όπου θα κατασχεθούν αδιάσειστα στοιχεία που τεκμηριώνουν την κατηγορία της ανατρεπτικής συνωμοσίας την οποία εξύφαιναν οι «Πεφωτισμένοι». Μετά την αποκάλυψη της συνωμοσίας, η έδρα μεταφέρθηκε από την Φραγκφούρτη στην Ελβετία, το 1786 και μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο στις ΗΠΑ. Στρεφόμενοι κατά της ιδιοκτησίας, κάθε μορφής θρησκείας και κάθε μορφής εξουσίας, οι «Πεφωτισμένοι» καλλιέργησαν μία πρωτοφανή αμφισβήτηση και προλείαναν το έδαφος για την ανάπτυξη της αναρχίας και του κομμουνισμού, αμφότερα γεννήματα των στοών, όπως άλλωστε και ο φιλελευθεροκαπιταλιστικός υλισμός. Οι μυημένοι στο τάγμα των «Πεφωτισμένων» προκειμένου να ανέλθουν στις ανώτερες βαθμίδες της οργανώσεως, παρείχαν όρκους απολύτου αφοσιώσεως και δεσμεύσεις να αναλάβουν οποιαδήποτε «άγνωστη ακόμη υπόσχεση» προκειμένου να υπηρετήσουν τους σκοπούς αυτής. Η οργάνωση είχε πυραμιδική μορφή και καθόλου τυχαία το χαρτονόμισμα του ενός δολλαρίου των ΗΠΑ απεικονίζει την πυραμίδα με τις 13 βαθμίδες, αναγράφοντας στη βάση της την ημερομηνία 1776, η οποία αντιστοιχεί στο έτος ιδρύσεως των «Πεφωτισμένων».

Έχοντας προσκολληθεί, όπως ο κισσός προσκολλάται σε ένα δένδρο και το απομυζά, σε νευραλγικούς τομείς της δημόσιας ζωής, οι «Πεφωτισμένοι» κατόρθωσαν να ελέγξουν τις δομές της εξουσίας και να μεθοδεύσουν τις επαναστατικές τους ανατροπές. Κατά την περίοδο της Γαλλικής Επαναστάσεως οι «Πεφωτισμένοι» είχαν επιτύχει να θέσουν υπό τον έλεγχό τους την εξουσία σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες διαμέσω των τεκτονικών στοών. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι μετά την πτώση της Βαστίλλης και την επαναστατική έξαρση σε ολόκληση τη Γαλλία, οι πρωταγωνιστές της επαναστάσεως ήταν στην ολότητά τους τέκτονες όπως ο Μιραμπώ, ο Λαφαγιέτ, ο Ντατόν, ο Ροβεσπιέρος κ.α.

Ο τεκτονισμός συνεχίζοντας την διαβρωτική επενέργειά του στα εξουσιαστικά δρώμενα, τροφοδοτεί το κίνημα των Καρμπονάρων, διαδιδόμενο ευρύτατα σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες. Στο τεκτονικό συνέδριο του Στρασβούργου, το οποίο συνεκλήθη το 1848, προδιεγράφησαν όλες οι επικείμενες επαναστατικές ταραχές οι οποίες εκδηλώθηκαν το ίδιο έτος ταυτόχρονα στο Παρίσι, στο Βερολίνο, στη Βιέννη, στη Ρώμη και σε άλλες μεγάλες πόλεις της Ευρώπης, αποσκοπώντας σε μία αποσταθεροποίηση, σύμφωνα με τις τεκτονικές επιδιώξεις. Υπεράνω του τεκτονισμού, βρισκόταν, αφανώς βεβαίως, ο Καρμποναρισμός και άνωθεν αυτού η Alta Vendita. Η ηγεσία της τελευταίας συνεκροτείτο από 40 μέλη, τα οποία ανήκαν στην λεγόμενη ιταλική αριστοκρατία. Προκειμένου να τηρήσουν τους κανόνες της συνωμοτικής τέχνης, χρησιμοποιούσαν ψευδώνυμα, ελέγχονταν δε από καμπαλιστικούς κύκλους και απέβλεπαν να διεισδύσουν στα κέντρα της εξουσίας.

Ιδιαίτερη προσπάθεια οι μυστικιστικοί αυτοί κύκλοι κατέβαλαν ώστε να μυήσουν και να δεσμεύσουν επιφανείς προσωπικότητες, πρίγκηπες και εστεμμένους, καθιστώντας τους όργανα ακούσια των υπονομευτικών σκοπών τους και αυτό διότι αν και τους χορηγούσαν ως δέλεαρ υψηλά αξιώματα στην τεκτονική ιεραρχία, ουδέποτε τους έφεραν σε επαφή με τους ανωτέρους αγνώστους, πολλώ δε μάλλον να τους αποκαλύψουν τους απώτερους σκοπούς τους.

Ιθύνων νους του τεκτονισμού υπό το ψευδώνυμο «Μικρά Τίγρις», έγραφε στις 18 Ιανουαρίου 1822: «Να αφήνετε να ξεφεύγουν μερικές λέξεις οι οποίες να προκαλούν την επιθυμία προσέγγισης με την εγγύτερη στοά. Η ματαιοδοξία του αστού να ενταχθεί στον τεκτονισμό είναι τόσο κοινή, ώστε εκστασιάζομαι μπροστά στην ανθρώπινη μωρία. Εκπλήσσομαι που δεν βλέπω όλους τους ανθρώπους στην θύρα των σεβασμίων να τους εκλιπαρούν να γίνουν οι εκλεκτοί εργάτες του Ναού του Σολομώντα. Το άγνωστο ασκεί τέτοια επίδραση στους ανθρώπους, ώστε σπεύδουν παράφορα εντυπωσιασμένοι από τα τυπικά της μυήσεως να γίνουν μέλη μίας στοάς, ιδιότητα που για ορισμένες φύσεις είναι ηδονή και φιλοδοξία».

Για την επίτευξη των σκοπών του, ο τεκτονισμός προώθησε την ασυδοσία του τύπου και την χαλάρωση των ηθών, παρασκηνιακά βεβαίως, διότι επισήμως ισχυρίζεται ότι αγωνίζεται για την «ηθική τελειοποίηση των ανθρώπων»... Δίνοντας ώθηση σε χυδαία θεάματα (έξαρση πορνογραφίας), επινοώντας νοσηρές μορφές τέχνης (άρρωστη-αφηρημένη ζωγραφική, νεγροποίηση μουσικής κ.α.), καθιερώνοντας εκμαυλιστικές παραστάσεις (λ.χ. τα σημερινά «ριάλιτυ σόους»), κατάφεραν σταδιακά να αποκτηνώσουν τον άνθρωπο, προσδίδοντας παραπλανητικά τον όρο «πρόοδος» στον εκφυλιστικό μοντερνισμό.

Την περίοδο αυτή, αναπτύσεται το Κομμουνιστικό Μανιφέστο των Μαρξ-Έγγελς, κατόπιν εντολής των «Πεφωτισμένων» της Αγγλίας, και ειδικότερα το 1848, έτος ευρείας κλίμακας επανάστα-

Ο πρώτος πρόεδρος των ΗΠΑ, Γ. Ουάσιγκτων με πλήρη τεκτονική τελετουργική περιβολή.

τικών ταραχών. Το Μανιφέστο δημοσιεύθηκε χωρίς ονόματα, γιατί κατ' ουσίαν συνιστούσε συστηματοποίηση και κωδικοποίηση των αρχών που είχε θέσει προ εβδομήντα ετών ο Βάισχαουπτ, θεμελιωτής των «Πεφωτισμένων». Ήδη από το θέρος του 1847 είχε προηγηθεί η μετονομασία της ομάδας των «Πεφωτισμένων» σε Κομμουνιστική Λίγκα, με επικεφαλής τους Μπάουερ και Μολλ.

Μέσω της γιγαντώσεως του ρεύματος του ιδεολογικού και οικονομικού φιλελευθερισμού, φαινόμενο το οποίο εκπορευόταν από τις τεκτονικές στοές, γιγαντώθηκε το κοινωνικό πρόβλημα κατά τρόπο έντεχνο, ώστε οι μαρξιστικές ιδέες να συναντήσουν αποδοχή από τους απογοητευμένους εργαζομένους. Ό,τι ο Βάισχαουπτ ενέτασε στην μηδενιστική ισοπεδωτική τακτική του, διαλύοντάς το, ο Μαρξ το συνέθετε τεκτονικά, εντάσσοντάς το στην κομμουνιστική θεώρηση των πραγμάτων. Υπ' αυτές τις συνθήκες, ο τεκτονοτραφής και εβραιογενής μαρξισμός προέβαλλε σαν ελπίδα των εργαζομένων, με αποτέλεσμα την υπονόμευση των θεσμών και την σταδιακή επαναστατική μεθόδευση η οποία οδήγησε στην Μπολσεβικική Επανάσταση του Οκτωβρίου του 1917.

Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και την παγίωση της σιωνιστικής κυριαρχίας ανά την Ευρώπη, (εδώ να θυμηθούμε ότι οι μόνοι οι οποίοι έθεσαν τις τεκτονικές στοές εκτός νόμου σε ολόκληρη την Ευρώπη ήταν οι Γερμανοί επί εθνικοσοσιαλιστικού καθεστώτος και αυτό διότι είχαν επίγνωση ότι πρόκειται για αγγλοεβραϊκά συνωμοτικά κέντρα), οι στοές αναλαμβάνουν ρόλο τοποτηρητή της Νέας Τάξεως Πραγμάτων που προωθεί πλέον ο κυρίαρχος αμερικανοεβραϊσμός.

Το τελικό στάδιο για την άλωση των εθνικών κοινωνιών τίθεται πλέον σε εφαρμογή, το οποίο εκδηλώνεται μέσω της μορφής του συναρχισμού και της παγκοσμιοποιήσεως. Ο Συναρχισμός συνίσταται στην επικράτηση ενός ρεύματος κοσμοπολιτικού, το οποίο θα εκπηγάσει από την ανάμειξη και συγκερασμό διαφόρων ετερόκλητων πίστεων, πολιτισμών και τάσεων, υπό την αιγίδα των τεκτονικών αρχών για «ειρήνη, συνεργασία, ομόνοια των ανθρώπων».

Όραμα του διεθνή σιωνισμού, είναι η δημιουργία ενός οικουμενικού κράτους, μίας ενοποιημένης ανθρωπότητας, στόχος ο οποίος θα πραγματοποιηθεί δια της συνενώσεως των επιμέρους αεθνικών πλέον κρατών, σε ένα οικουμενικό καθεστώς, (Η Ενωμένη Ευρώπη, το καθεστώς των ΗΠΑ, η επιβολή διεθνών οργανισμών, ΝΑΤΟ, ΟΗΕ κ.α., προς αυτό το πνεύμα κινούνται), η κυριαρχία του ναού του Σολομώντος και η επικυριαρχία του κοσμοπολιτισμού υπό την ιουδαϊκή κυριαρχία. Στα πλαίσια αυτά εργάζονται οι τεκτονικές αδελφότητες ανά τον κόσμο, συχνά ακούσια, όσον αφορά τα χαμηλόβαθμα μέλη τους, τα οποία και δεν έχουν επίγνωση των σκοπών του συναρχισμού.

Καθόλου τυχαία και άσχετη προς αυτές τις επιδιώξεις δεν είναι η προσπάθεια οικουμενικών κύκλων της χριστιανικής ορθοδοξίας (Χριστόδουλος, Βαρθολομαίος), να προωθήσουν το πνεύμα διαθρησκευτικών συνδιασκέψεων, όπως αυτή η οποία πραγματοποιήθηκε στις αρχές Αυγούστου υπό την αιγίδα του Δήμου Αμαρουσίου, με σκοπό την καταδίκη του Εθνοφυλετισμού, του μόνου υγιούς θεμελίου που αντιστέκεται στα σχέδια των εβραιοτεκτόνων.

Για τον σκοπό αυτό εργάζεται από το 1782 η Οικουμενική Ισραηλιτική Συμμαχία, αποκτώντας ιδιαίτερα ερείσματα στον τεκτονισμό, ιδίως με τη συμβολή του Μεγάλου Διδασκάλου της Μεγάλης Ανατολής της Γαλλίας, το 1851, Κρεμιέ. Ο Κρεμιέ διεκήρυττε ότι «Η Συμμαχία δεν σταματά μόνο στην λατρεία μας, αλλά αναπτύσσεται σε όλες τις λατρείες. Θέλει να διεισδύσει σε όλες τις θρησκείες... Αποβλέπει στο να κάνει να πέσουν όλα τα σύνορα αυτού που μία ημέρα πρέπει να είναι ενωμένο... Έφθασαν επί τέλους οι καιροί κατά τους οποίους ο πιο θαυμαστός ναός όλων των Εποχών, ένας ναός του οποίου οι λίθοι θα είναι ζωντανοί και προικισμένοι με σκέψη, ανυψώνεται... Ο ναός αυτός θα καλύψει την εβραϊκή θρησκεία που θα επιβιώσει όλων, και θα μείνει ανέγγικτη: Θρησκεία αξία ολοκλήρου της ανθρωπότητος», απηχώντας ακριβώς το πνεύμα του σιωνογενούς οικουμενισμού: Μία ανώτερη θρησκεία, υπό την ιουδαϊκή κατεύθυνση, εμπεριέχουσα στοιχεία από όλες τις άλλες. Τα οράματα αυτά περιέχονται στα «Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών», περιέχονται στα μυητικά τυπικά οικουμενιστικών ταγμάτων και οργανώσεων, στις ανώτερες βαθμίδες τους, περιέχονται αυτούσια σε εβραϊκά αρχεία που κατέσχεσαν οι Γερμανοί κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, εισβάλλοντας σε τεκτονικές στοές. Υπ' αυτές τις συνθήκες, ο τεκτονισμός αναδεικνύεται σε ένα όργανο δράσεως και αγώνος υπέρ των συμφερόντων και επιδιώξεων του κοσμοκρατορικού σιωνισμού, κατά τρόπο μυστικό. Δια της αλώσεως του τεκτονισμού, οι εβραίοι κατάφεραν να στρατολογήσουν ανθρώπους που δεν ανήκουν στην φυλή τους, αναλαμβάνοντας, εκκουσίως ή ακουσίως, να τους συνδράμουν στο έργο τους, το οποίο επικεντρώνεται στην εγκαθίδρυση της βασιλείας

Τέκτονες ρασοφόροι ιεράρχες.

του Ισραήλ ανά τον κόσμο. Οι εβραίοι ουδέποτε έχασαν την πίστη τους για την εκ νέου ανέγερση του Ναού του Σολομώντα, επιδίωξη η οποία κατέχει κυρίαρχο ρόλο στα τεκτονικά τυπικά, με ό,τι αυτή υποκρύπτει στο επίπεδο των συμβολισμών, συμβολισμός ο οποίος υποδηλώνει την εβραϊκή βούληση να αναδειχθεί ο λαός αυτός σε υπέρτατους βασιλείς και ιερείς της ανθρωπότητας, ώστε υπό την κυριαρχία της επτάφωτης λυχνίας άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο, αλλοτριωμένοι από τα δόγματα του οικουμενισμού, υποταγμένοι στην δουλεία της καπιταλιστικής οργανώσεως της κοινωνίας να εργάζονται πειθήνια προς δόξαν του Ιεχωβά. Δια του χρήματος και της ραδιουργίας, οι εβραίοι κατάφεραν να ελέγξουν τις τεκτονικές και μυστικιστικές οργανώσεις και να τις κατευθύνουν προς την εκπλήρωση των σκοπών τους, να εργασθούν δηλαδή προς εκπλήρωση της παντοδυναμίας των εβραίων.

Ο θρησκευτικός συγκρητισμός που εμφανίζεται στις μέρες μας, ανάγει τις ρίζες του στον τέκτονα Saint-Yves d' Alveydre (1842-1909), ο οποίος υποστήριξε την δημιουργία μίας Οικουμενικής Εκκλησίας, με άξονα την καμπαλά, την εσωτερική παράδοση των εβραίων, αλλά και ο αββάς Ρόκα (1830-1893).

Έτσι σήμερα, προλειαίνεται το έδαφος για την εμφάνιση ενός νέου ανθρώπου κοσμοπολίτη, του οποίου οι ιδέες, εμπνεύσεις, πρακτικές, θα έχουν ομοιογένεια και απόλυτη ταύτιση με τις πράξεις και τις σκέψεις των ομοίων του, ισοπεδώνοντας κάθε εθνική, πολιτιστική, φυλετική διαφοροποίηση. Σήμερα, ο εβραίος υπάνθρωπος, ενισχυμένος πολιτικά και οικονομικά, σε σημείο να αισθάνεται απόλυτος βασιλέας των πίστεων, με την βοήθεια των τεκτονικών μεταλλαγμάτων και των χρηματανθρώπων που τον υπηρετούν, ετοιμάζεται για την τελική του εφόρμηση, η επιτυχία της οποίας θα σημάνει το τέλος του ανθρωπισμού και του πολιτισμού. Ζούμε σε μία εποχή όπου κυριαρχείται από τεχνοκράτες χωρίς πνεύμα και από ηδονιστές χωρίς ψυχή. Εν ονόματι των ιερών πεπρωμένων της φυλής, της παραδόσεως και του πολιτισμού μας, εν ονόματι της ιερής προοπτικής του γένους μας, οφείλουμε να διατηρήσουμε ορθά τα λάβαρα του Έθνους και της Φυλής μας, στέλνοντας τον εβραίο υπάνθρωπο και τους χαμερποειδείς συνοδοιπόρους του οριστικά και τελειωτικά στα τάρταρα της ιστορίας, θέτοντας έτσι ένα οριστικό τέλος στις ύπουλες συνωμοσίες που εξυφαίνει σε πλανητικό επίπεδο...

ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ...

Δεν είναι λίγες οι φορές που οι τέκτονες έχουν κατηγορηθεί για συμμετοχή στα πολιτικά παρασκήνια. Το γεγονός ότι στην Ελλάδα η Μεγάλη Στοά εγκαινιάσθηκε από τον Τέκτονα, 33ου βαθμού, και Πρόεδρο των ΗΠΑ Χάρρυ Τρούμαν, ο οποίος ήλθε επί τούτου στη χώρα μας, δεν σημαίνει τίποτε; Προηγουμένως η ίδια η κυβέρνηση των ΗΠΑ, δια του Υποπροξένου της Κάντγουελ, επιθεώρησε τις ζημιές στο τεκτονικό μέγαρο από τον πόλεμο και απέστειλε κονδύλια για την αποκατάστασή του, γεγονός που συμπίπτει με το ότι η Ελλάδα περιήλθε στην ζώνη επιρροής των ΗΠΑ, είναι τυχαίο; Το γεγονός ότι το δόγμα Τρούμαν εξαγγέλθηκε από την Ανατολή τεκτονικής στοάς, είναι συγκυριακό; Το γεγονός ότι ανά τον κόσμο και ιδιαιτέρως στην Μ. Βρετανία, εστεμμένοι ηγούνται του τεκτονισμού δεν επιδέχεται κάποιας ερμηνείας; Το γεγονός ότι στα υπόγεια του Λευκού Οίκου λειτουργεί για το προσωπικό τεκτονική στοά, όπως αντίστοιχα τεκτονικές στοές λειτουργούν εντός αμερικανικών στρατιωτικών βάσεων, είναι τυχαίο; Το γεγονός ότι λειτουργούν ανά τον κόσμο στοές υψηλών προσώπων, τις οποίες κατευθύνει ο εκάστοτε Μεγάλος Διδάσκαλος και οι οποίες λειτουργούν σε ιδιωτικούς χώρους, εκτός των επισήμων τεκτονικών μεγάρων για λόγους συνωμοτικότητος και στις οποίες συρρέουν οι ισχυροί της πολιτικής, της διπλωματίας, της οικονομίας και εν γένει της δημόσιας ζωής, όπου και καθορίζονται σημαντικές αποφάσεις, είναι πάλι συμπτωματικό;

Είναι ακόμη τυχαίο ότι ο τεκτονισμός λειτουργεί επί όλων των μορφών πολιτευμάτων και οι μόνοι που τόλμησαν να τον θέσουν εκτός νόμου ήταν οι εθνικοσοσιαλιστές επί Γ' Ράιχ; Εν κατακλείδι είναι τυχαίο το γεγονός ότι το λεγόμενο «Τεκτονικό Ίδρυμα», ένας φορέας ο οποίος έχει επιφανειακά μυστηριακή-φιλοσοφική δομή και υπογείως εμπλέκεται σε παιχνίδια της εξουσίας, λειτουργεί κάτω από το κάλυμμα «Φιλανθρωπικού Σωματείου» υπό την ανοχή του ιδίου του κράτους; Η λειτουργία ενός σωματείου με διαφορετικούς σκοπούς από αυτούς που επισήμως έχουν δηλωθεί, και βάσει των οποίων έχει λάβει αναγνώριση δεν συνιστά εξαπάτηση του κράτους και καταπάτηση των αρχών και των νόμων του; Ακόμη πως γίνεται να έχει αποφανθεί η Ελληνική Δικαιοσύνη, δια της αποφάσεως 2060/6-12-1969 του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ότι «Ο Τεκτονισμός είναι εθνικώς επικίνδυνος και αντιτιθέμενος, ως εκ της μυστικής του οργανώσεως, στα χρηστά ήθη και στην δημόσια τάξη» και η οργάνωση αυτή να λειτουργεί αδιαλείπτως; Ποιοι και γιατί εμποδίζουν την εφαρμογή της αποφάσεως της Ελληνικής Δικαιοσύνης, η οποία συνιστά άρση της νομιμότητος της οργανώσεως αυτής; Μήπως γιατί πολλοί από αυτούς που εμφανίζονται την ημέρα στην Βουλή, στις Εκκλησίες και σε Δημόσιες αρχές, το βράδυ προσέρχονται σε στοές και σε συναγωγές;

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Η επέμβαση των μυστικών εταιρειών στα πολιτικά και εν γένει στα εξουσιαστικά δρώμενα, είναι σχεδόν μόνιμη και συχνά καθοριστικής σημασίας, αν και παρασκηνιακή. Στοές, Λέσχες, Διευθυντήρια και Συναγωγές στις οποίες είναι υποταγμένη η πολιτική εξουσία και οι μεγιστάνες του πλούτου, εξυφαίνουν σχέδια για τις μελλοντικές εξελίξεις και λαμβάνουν αποφάσεις, τις οποίες οι εντολοδόχοι τους αναλαμβάνουν να παρουσιάσουν ως δικής τους εμπνεύσεως και καλούνται να τις εφαρμόσουν κατά τρόπο απαρέγκλιτο.

Στην περίπτωση της πολιτικής και ιδιαίτερα της κυβερνητικής σταδιοδρομίας του Ιωάννη Μεταξά, καταλυτικό ρόλο διαδραμάτισε η στοά στην οποία ήταν ενταγμένος και μάλιστα της οποίας διετέλεσε και σεβάσμιος, η στοά «Ησίοδος».

Ο Ιωάννης Μεταξάς μυήθηκε στον Τεκτονισμό σε ηλικία 47 ετών, όταν ακόμη έφερε ενεργά την ιδιότητα του Αξιωματικού, κατ' εντολήν του Κωνσταντίνου. Σκοπός της εντάξεώς του στον τεκτονισμό ήταν να δημιουργήσει στις τάξεις του μία φιλογερμανική τάση, η οποία θα λειτουργούσε ως αντίβαρο στην κυρίαρχη αγγλόφιλη τάση που έλεγχε τον ελλαδικό τεκτονισμό σχεδόν απόλυτα. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να τονισθεί ότι οι στοές παρά το φιλοσοφικό-μυητικό επίχρισμα που τις χαρακτήριζε, διαδραμάτιζαν έναν έντονο παρασκηνιακό ρόλο, όσον αφορά διεργασίες που σχετίζονταν με τα εθνικά θέματα και ζητήματα εξωτερικής πολιτικής. Υπενθυμίζεται συνοπτικά ο ρόλος των τεκτόνων Σκουλούδη και Σκαλιέρη όσον αφορά την μεθόδευση «ελληνοτουρκικής συνομοσπονδίας» και άλλες συναφείς επεμβάσεις των τεκτονικών δυνάμεων σε διάφορα κρίσιμα ζητήματα.

Ασφαλώς και η τεκτονική ιδιότητα που έφερε ο Ι. Μεταξάς δεν συνιστούσε «μαγικό ραβδί», ωστόσο του παρείχε μία σοβαρή πρόσβαση στα παράκεντρα της εξουσίας, στοιχείο απαραίτητο για την ανάμειξή του στον χώρο της πολιτικής. Καθόλου τυχαία άλλωστε ο βασιλιάς Γεώργιος ο Β΄, ο άνθρωπος που ανέθεσε στον Μεταξά την κύρηξη της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου, ήταν όχι μόνο τοποτηρητής των αγγλικών συμφερόντων, αλλά και τέκτων 33ου βαθμού, μυηθείς στην στοά «Wallwood» του Λονδίνου. Αφανής εντολοδότης του Ι. Μεταξά υπήρξε ο άγνωστος στο ευρύ κοινό Ιωάννης Διάκος, τέκτων υψηλόβαθμος και εκπρόσωπος των αγγλικών συμφερόντων και συγκεκριμένα των μυστικών υπηρεσιών των βρετανών. Μάλιστα οι τέκτονες επαίρονται για το γεγονός ότι ο Μεταξάς συνήθιζε, ακόμη και κατά την περίοδο της πρωθυπουργίας του, να επισκέπτεται την στοά «Ησίοδος» στα πλαίσια λευκών εορτών και άλλων επισήμων εκδηλώσεων, διατηρώντας ενεργούς τους δεσμούς του με τον χώρο αυτό που τον ανέδειξε. Για την ιστορία αξίζει να αναφερθεί ότι ο Διάκος έφερε βαθμό ανώτερο αυτού του Μεταξά στην τεκτονική ιεραρχία. Επισήμως ο Διάκος έφερε την ιδιότητα του δημοσιογράφου, ιδιότητα που του επέτρεπε να έχει ευρύ κύκλο επαφών και μεγάλο πεδίο συλλογής πληροφοριών.

Η τραγική φυσιογνωμία του Ιωάννη Μεταξά, ο οποίος προπολεμικά διετέλεσε σεβάσμιος της στοάς «Ησίοδος».

Κάτι αντίστοιχο συνέβαινε και μεταξύ των Ελευθερίου Βενιζέλου, μυημένου στην τεκτονική στοά «Αθηνά» και του Αριστείδου Στεργιάδη, υπάτου επιτρόπου στην Μ. Ασία και πασίγνωστου για την ανθελληνική συμπεριφορά που επέδειξε στην Σμύρνη. Ο Στεργιάδης, υπήρξε επίσης τέκτων υψηλόβαθμος και ανάδοχος του Βενιζέλου στον τεκτονισμό, οι σχέσεις του δε με τους άγγλους ήταν πολύ περισσότερο από φιλικές...

Μην λησμονούμε άλλωστε ότι ο ελλαδικός τεκτονισμός, αναγνωρίζοντας ως «Μητέρα στοά» την Μεγάλη Στοά της Αγγλίας και εξ' αιτίας της αποδοχής του σκωτικού τεκτονικού τύπου, είχε εγκάρδιες σχέσεις με την Αγγλία... Το γεγονός αυτό, και τα όσα υποκρύπτει, εξηγεί πειστικά το γιατί τα Γερμανικά στρατεύματα σε όποια χώρα της Ευρώπης εισέρχονταν είχαν ως ένα από τα πρωταρχικά τους μελήματα το κλείσιμο των τεκτονικών στοών της χώρας αυτής, με την κατηγορία ότι αποτελούν βάσεις του αγγλοεβραϊσμού...

Επανερχόμενοι στο καθεστώς της 4ης Αυγούστου, οπωσδήποτε δεν ήταν τυχαίο το γεγονός ότι Υπουργοί και βασικά στελέχη αυτής όπως ο Υφυπουργός των Στρατιωτικών Νικόλαος Παπαδήμας και ο Υφυπουργός των Ναυτικών Ιπποκράτης Παπαβασιλείου, όπως άλλωστε και ο Αντιπρόεδρος της Κυβερνήσεως Κων. Ζαβιτσιάνος, προερχόμενος από το κέντρο, ήταν τέκτονες και μάλιστα μέλη της στοάς «Ησίοδος». Καθοριστικό ρόλο στα δημόσια πράγματα διαδράματισε την περίοδο εκείνη και ο δήμαρχος Κ. Κοτζιάς, αλλά και ο Διοικητής Κρήτης Παναγ. Σφακιανάκης, μέλη επίσης της ίδιας τεκτονικής στοάς.

Μετά τον «περίεργο» θάνατο του Μεταξά, ο διάδοχός του Κορυζής επιλέγεται από τον Ι. Διάκο ο οποίος εξακολουθεί να διαδραματίζει ρόλο άγρυπνου επιτρόπου για λογαριασμό των άγγλων στα ελλαδικά πολιτικά δρώμενα.

Ενώ ο στρατιωτικός Διοικητής Θεσσαλονίκης στις 8 Απριλίου Κων. Μπακόπουλος συνθηκολογεί, και παρεμπιπτόντως και εν αντιθέσει προς την περίπτωση του Τσολάκογλου που διασύρθηκε αναίτια, ουδέποτε λογοδότησε ελέω «τεκτονικής ιδιότητος», επακολουθεί ο επίσης «περίεργος θάνατος» του Κορυζή.

Σύσκεψη του στρατάρχη Παπάγου με τον Γεώργιο Β΄, υπό την άγρυπνη επίβλεψη άγγλου υποπτεράρχου. Ο Γεώργιος Β΄, μυηθείς στην στοά «Γοόλγουν» τυ Λονδίνου, ενέπλεξε την Ελλάδα σε πόλεμο με την Γερμανία, κατ' εντολήν αγγλοεβραϊκών κέντρων.

Έχει προηγηθεί επιτίμησή του από τον βασιλιά Γεώργιο και προ της «αυτοκτονίας» του έχει προηγηθεί επίσκεψη στο σπίτι του εκ μέρους του μυστηριώδη Διάκου...

Παρασκηνιακές διαβουλεύσεις αναδεικνύουν σε πρόσωπο εμπιστοσύνης προς πρωθυπουργοποίηση τον επίσης τέκτονα -μέλος της στοάς «Ησίοδος»- Κων. Κοτζιά. Ο Κοτζιάς είχε διατελέσει κατά το παρελθόν εκδότης της βραχύβιας εφημερίδας «Πολιτεία» με συντάκτη πολιτικών ειδήσεων τον Ι. Διάκο... Μετά την είσοδο των Γερμανικών στρατευμάτων στην Αθήνα, στις 27 Απριλίου 1941, ο Διάκος και ο βασιλιάς με τον χρυσό της Ελλάδος διέφυγαν στην Κρήτη και από εκεί στην Αίγυπτο, έχοντας μαζί τους αμέτρητες ράβδους χρυσού που ουδέποτε επέστρεψαν στο ελλαδικό έδαφος...

Αυτή είναι, σε αδρές γραμμές, η παρασκηνιακή δράση του τεκτονισμού κατά την περίοδο 1936-1941 και κάτω από αυτό το πρίσμα της δράσεως των συνωμοτικών παρακέντρων της εξουσίας εξηγείται το γεγονός γιατί η δικτατορία Μεταξά έθεσε στο πυρ το εξώτερο εθνικοσοσιαλιστές και ακόμη γιατί έθετε εκτός νόμου την ελληνοκεντρική οργάνωση ΕΕΕ, ενώ την ίδια στιγμή έπλεκε το εγκώμιο των εβραίων στις συναγωγές ανά την χώρα.

Οι μυστικές εταιρείες συνιστούν μία πολυπλόκαμη λερναία ύδρα, κινούμενη όπως αναφέρεται και στα «Πρωτόκολλα της Σιών» από τον διεθνή ιουδαϊσμό. Η μη εναρμόνιση προς τις βουλές των μυστικών εταιρειών και τα όσα αυτές μηχανορραφούν στα εξουσιαστικά παρασκήνια και στα άδυτα της διπλωματίας, ή έστω και η παραμικρή απόκκλιση από τα συμφωνηθέντα ακόμη και εκ μέρους ανθρώπων που κατά το παρελθόν τις έχουν υπηρετήσει, συνεπάγεται την κατακρήμνιση από την εξουσία, είτε δια της μεθόδου της «πολιτικής ήττας» ή της εκπαραθυρώσεως (βλέπε έξωση Όθωνα), είτε δια της τακτικής του «αιφνιδίου θανάτου» (Ι. Μεταξάς) ή της απρόσμενης «αυτοκτονίας» (Κορυζής).

Να σημειωθεί ότι κατά την διάρκεια του τεταρτοαυγουστιανού καθεστώτος, ο Κ. Μανιαδάκης με την ιδιότητα του Υπουργού Ασφαλείας είχε προβεί σε εξάρθρωση ανατρεπτικών κινήσεων στρεφομένων κατά του Ι. Μεταξά, κινήσεις οι οποίες εκπορεύονταν είτε από φιλογερμανικά-εθνικοσοσιαλιστικά κέντρα, είτε από τεκτονικές στοές οι οποίες προάσπιζαν συγκρουόμενα προς την αγγλοκρατία συμφέροντα.

Εν κατακλείδι μήπως αυτά τα βρώμικα παρασκήνια υπαινισσόταν ο προαναφερόμενος άλλοτε πανίσχυρος Υπουργός Ασφαλείας της 4ης Αυγούστου, Κ. Μανιαδάκης, όταν δήλωνε στην εφημερίδα «Το Βήμα» (29/1/1956) ότι: «Καταγγέλομεν εις τον ελληνικόν λαόν ότι εις τας Αθήνας υπάρχει μία διακομματική και υπερκομματική κλίκα, εις την οποίαν συναντώνται αι ξέναι προπαγάνδαι, αι σκοτειναί δυνάμεις και η οικονομική ολιγαρχία, η οποία είναι αφανής εις τους πολλούς, αλλά σαφώς ορατή από τους ολίγους. Αυτοί διορίζουν και παύουν Υπουργούς και κυβερνήσεις, αγοράζουν και πωλούν τα πάντα!».

Ξενοκρατίας αποθέωση λοιπόν, με τις τεκτονικές στοές να διευθύνουν τα πάντα εκ του ασφαλούς και εκ του παρασκηνίου, κατ' εντολήν και καθ' υψηλή υπόδειξη της «μητέρας στοάς» της Αγγλίας...

Κ. ΙΑΚΩΜΙΔΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Από τον
Παναγιώτη Αναγνώστου
Μέρος Γ΄

Ας ανακεφαλαιώσουμε αυτά τα 22 Μυστήρια σε 22 συμβολικές ερμηνείες.

Το 1ον ονομάζεται ο Μύστης και εικονίζει συμβολικώς την Βούληση.

Το 2ον η Θύρα του αποκρύφου Αδύτου, απεικονίζει την επιστήμη της Βασιλικής Τέχνης, η οποία οφείλει να διευθύνει την θέληση.

Το 3ον η Ουρανία Ίσις, εικονίζει την δράση, η οποία οφείλει να εκδηλώνει την Βούληση ενωμένη προς την Επιστήμη των Μυστηρίων.

Το 4ον ο Κυβικός Λίθος, εικονίζει την πραγματοποίηση των ανθρώπινων πράξεων, το τετελεσμένο έργο, την ηθική κάθαρση.

Το 5ον ο Κύριος των Μυστηρίων, συμβολίζει την Έμπνευση, την οποία ο άνθρωπος λαμβάνει από τις ανώτερες και απόκρυφες δυνάμεις.

Το 6ον καλείται οι Δύο Οδοί, εικονίζει την δοκιμασία στην οποία υπόκειται κάθε βούληση ενώπιον του Αγαθού και του Κακού.

Το 7ον το Άρμα του Οσίριδος, εικονίζει τη Νίκη, δηλαδή την εκλογή του Καλού, που είναι ο καρπός της Αληθείας και του Δικαίου.

Τον 8ον Θέμις, εικονίζει την Ισορροπία, εξ αναλογίας προς την πλάστιγγα, γι' αυτό είναι το σύμβολο της Δικαιοσύνης.

Το 9ον καλείται ο Κεκαλυμμένος Λύχνος, εικονίζει δε την Σύνεση, η οποία συγκρατεί την Ισορροπία.

Το 10ον η Σφίγξ, εικονίζει τη Μοίρα, ευδαιμονίας ή κακοδαιμονίας, η οποία συνοδεύει κάθε Ζωή.

Το 11ον ο Δαμασμένος Λέων, εικονίζει την Ισχύ, την οποία καθένας επικαλείται για να κατακτήσει, μέσω της αναπτύξεως των διανοητικών και ηθικών δυνάμεών του.

Το 12ον καλείται η Θυσία, εικονίζει δε τον βίαιο θάνατο.

Προτομή του Φαραώ Μεντουχοτέπ.

Το 13ον η Άρπη, εικονίζει τη Μεταμόρφωση του Ανθρώπου, δηλαδή τη μετάβαση στην μέλλουσα ζωή δια του Φυσικού Θανάτου.

Το 14ον το Ηλιακό Δαιμόνιο, απεικονίζει την Ετοιμότητα (την δύναμη στο να εφευρίσκεις αμέσως τον κατάλληλο τρόπο της δράσεως) του μεμυημένου ανθρώπου δια της Βουλήσεως, της Επιστήμης των Μυστηρίων και της δράσεως συνδυασμένων.

Το 15ον καλείται Τυφών, εικονίζει δε το Πεπρωμένο, αυτό που πατάσσει απροσδόκητα.

Το 16ον ο Κεραυνόπληκτος Πύργος, εικονίζει την Καταστροφή σε όλες τις μορφές της.

Το 17ον ο Αστέρας των Μάγων, εικονίζει την Ελπίδα η οποία οδηγεί προς τη Σωτηρία δια της Πίστεως.

Το 18ον το Σκιόφως, συμβολίζει τις Αποπλανήσεις, οι οποίες μας γνωστοποιούν την αδυναμία μας.

Το 19ον το απαυγάζον Φως, εικονίζει την Επίγεια Ευδαιμονία.

Το 2ον η Αφύπνιση των τεθνεώντων, εικονίζει την Ανανέωση, την μεταβάλλουσα το Κακό σε Αγαθό, στη σειρά των επιβαλλόμενων δοκιμασιών σε κάθε στάδιο.

Το 21ον ο Κροκόδειλος, απεικονίζει τον Εξιλασμό των πλανών ή των εκούσιων σφαλμάτων.

Το 22ον καλείται ο Στέφανος των Μυστών, εικονίζει δε συμβολικώς την Ανταμοιβή, αυτήν που σε κάθε άνθρωπο απονέμεται με την εκπλήρωση της αποστολής του στην Γη και επί αυτής το απαύγασμα κάποιων σημείων της εικόνας του Θεού.

Συνδέοντας ήδη τις ερμηνείες των 22 αυτών συμβόλων μπορούμε να αποτελέσουμε την σύνθεση των Μυήσεων δια των εξής λέξεων:

Η ανθρώπινη Βούληση 1 διαφωτιζόμενη από την Γνώση 2 και εκδηλουμένη δια της Δράσεως 3, δημιουργεί την Πραγμάτωση 4, κάποιες Δυνάμεις ή χρησιμοποιεί ή καταχράται κατά την καλή η κακή Έμπνευση 5, στον Κύκλο τον διαγεγραμμένο από τους νόμους της Παγκοσμίου Τάξεως. Αφού υπερνικήσει την Δοκιμασία 6, την επιβληθείσα από την Θεία Σοφία, αποκτάται δια της Νίκης του 7 το Έργον το οποίο δημιούργησε, και αφού αποκαθιστά την Ισορροπία της 8 επί του άξονος της Συνέσεως 9, δεσπόζει των ταλαντώσεων της Μοίρας 10. Η Δύναμη 11 του ανθρώπου, εξαγιασθείσα δια της θυσίας 12, η οποία είναι εκούσια αυτού προσφορά επί του θυσιαστηρίου, της αφοσιώσεως, ή του εξαγνισμού, θριαμβεύει του Θανάτου. Η δε θεία Μεταμόρφωσή του 13 ανυψώνοντας αυτόν μετά θάνατον εις τα γαλήνια παιδιά της αενάου προόδου, αντιτάσσει την πραγματικότητα αθάνατου τινός Ετοιμότητος 14 του πνεύματος προς το αιώνιο ψεύδος της Ειμαρμένης 15. Η ροή του Χρόνου αναμετράται δια των καταστροφών. Αλλά πέραν εκάστης καταστροφής 16, βλέπει κάποιος να αναφαίνεται η Αυγή της Ελπίδας 17 ή το σκιόφως τον Παραπλανήσεων 18. Ο άνθρωπος εποφθαλμιά ακατάπαυστα προς ό,τι του διαφεύγει, ο δε Ήλιος της Ευτυχίας δεν ανατέλλει γι' αυτόν παρά πίσω από τον τάφο, μετά την Ανανέωση 20 του όντος αυτού δια του Θανάτου, που διανοίγει σε αυτόν ανωτέραν σφαίρα βουλήσεως, νοημοσύνης, δράσεως. Κάθε βούληση που αφήνεται να διευθύνεται από τα ένστικτα του σώματος, είναι απάρνηση της ελευθερίας και αφιερώνεται στον Εξιλασμό 21 της πλάνης ή του σφάλματος. Απεναντίας, κάθε βούληση ενωνόμενη προς τον Θεό προς εκδήλωση της Αληθείας και άσκηση της Δικαιοσύνης, μετέχει αυτής της ζωής της θείας ισχύος επί των όντων και των πραγμάτων, Ανταμοιβής 22 αιώνιου των απελευθερωμένων πνευμάτων.

Μετά τους λόγους αυτούς ο Παστοφόρος οδήγησε τον δόκιμο στο βάθος της Στοάς των Μυστηρίων και του ανοίγει μια θύρα, η οποία οδηγεί προς νέο θόλο, στενό και μακρό, στην άκρη του οποίου φαίνεται κάμινος καίουσα. Ενώπιον αυτής της τρομερής θέας ο δόκιμος τρέμει. «Που οδηγούμε;... Διερωτάται με χαμηλή φωνή. Είναι κίνδυνος αδιέξοδος... Είναι ο θάνατος!...»

Ο Παστοφόρος επαναλαμβάνει: «Υιέ της Γης, οι κίνδυνοι και αυτός ο θάνατος δεν εκφοβίζουν τις εξαμβλωτικές φύσεις. Αν είσαι φαύλος, άνανδρος, για ποιό λόγο ήρθες εδώ; Ιδέ εμέ, πέρασα κάποτε αυτή τη φλόγα ως πεδίο ρόδων».

Ενθαρρυνθείς από το καλοκάγαθο μειδίαμα του Μύστου, ο δόκιμος αναθαρρεί και προχωρεί, ενώ η παστάδα των Μυστηρίων ξανακλείνει πίσω του. Η σκέψη που παρακολουθεί κάθε συγκίνηση στην αρχή, του λέγει, ότι μάταια άκουσε προ ολίγου τη διδασκαλία, αφού πρόκειται να πεθάνει... Αγνοεί πως θα περατωθεί αυτή η νέα δοκιμασία. Αλλά μήπως είχε προβλέψει πως θα απαλλασσόταν από τις πρώτες;

Όσο πλησιάζει προς το διάφραγμα της πυράς, η εμπιστοσύνη του αυξάνεται, ο κίνδυνος φαίνεται να μειώνεται. Ο κλίβανος καθίσετε οπτική τινά απάτη, ενεργηθείσα από μερικά ελαφρά περιτυλίγματα ρητινωδών ξύλων, διαστοιχισμένα σε κιγκλίδωμα, μέσα στο οποίο

Προτομή από Αιγυπτιακό άγαλμα του Πτολεμαίου Φιλαδέλφου.

σχηματίζεται δίοδος και την οποία σπεύδει να διέλθει αφόβως. Ορμώντας νομίζει ότι η δοκιμασία περατώθη, αλλά ξαφνικά τον καταλαμβάνει το απρόοπτο. Η θολωτή δίοδος καταλήγει απότομα σε στάσιμο ύδωρ, του οποίου την επιφάνεια καλύπτει άγνωστο βάθος. Πίσω του πίπτουν ρεύματα ελαίου ασφαλτώδους, υγρόν πυρ, σχηματίζοντας λάβα πυρακτωμένη. Ο κλίβανος γίνεται πραγματικότητα.

Βρέθηκε έτσι μεταξύ αυτού του παραπετάσματος από φως και του ύδατος, που πιθανόν να υποκρύπτει κάποια παγίδα, ο δόκιμος προτιμά εκουσίως να διέλθει του αγνώστου ύδατος. Τα πόδια του βαδίζουν επί ολισθηρής κατωφέρειας, βυθίζεται και σε κάθε βήμα του η επιφάνεια του ύδατος φαίνεται να υψώνεται... Φθάνει στο στήθος του... Υψώνεται ακόμη... Φθάνει στους ώμους του: ένα βήμα απομένει και θα βυθιστεί...

Η λάμψη του κλιβάνου δεικνύει ότι έχει φθάσει ήδη στο μέσον αυτής της λίμνης. Προς τα εμπρός η κατωφέρεια ισοπεδώνεται, ανυψώνεται λίγο-λίγο και υποστηρίζει στην απέναντι όχθη, στην επιφάνεια, την κλίμακα ενός πτερυγίου περικυκλωμένου εκ των τριών μερών κάποιας υψηλής αψίδας.

Στο βάθος, πάνω στον τοίχο, εξέχει μία θύρα ορειχάλκινη, την οποία φαίνεται πως διαιρεί σε δύο δικλείδες ένας λεπτός κίονας, που εικονίζει στόμα λέοντος που κρατά ένα κρίκο.

Η θύρα αυτή είναι κλεισμένη. Ο δόκιμος καταβρεγμένος και ριγών υπό του ψύχους, ανέρχεται με κόπο την κλίμακα. Καθώς φθάνει στην πτέρυγα αυτή εκπλήσσεται από το ότι βαδίζει πάνω σε μέταλλο που ηχεί. Σταματά εμπρός στην θύρα για να συνέλθει. Πέρα από τα ύδατα που διέβη, η αντανάκλαση του κλιβάνου ωχριά και μετά εξαφανίζεται και η πυρκαγιά σβήνει.

Το σκότος βασιλεύει εκ νέου, η Σιγή προκαλεί τρόμο, ουδείς φαίνεται. Πως να κινηθεί;

Αλλά εδώ ακούγεται μυστηριώδης φωνή: «Το μη προβαίνειν είναι απώλεια. Όπισθεν είναι ο θάνατος, έμπροσθεν δε η Σωτηρία».

Φαντάζεται κανείς την αγωνία του δοκίμου. Βιαζόμενος από τον φόβο του, ψηλαφεί τρέμοντας στο σκότος τα ανάγλυφα της θύρας για να ανακαλύψει το μυστικό του ανοίγματος αυτής. Μήπως ο κρίκος τον οποίο είχε δει προ ολίγου στο στόμα του λέοντος και το καλύτερο μέρος του εικονίζει κεφαλήν όφεως ουροβόρου, είναι κάποιο είδος στηρίγματος; Όταν όμως έπιασε αυτόν με τα χέρια του το μεταλλικό δάπεδο φεύγει από τα πόδια του δόκιμου, ο οποίος έμεινε αιωρούμενος στο αχανές κενό.

Η δοκιμασία αυτή ήταν λίαν επικίνδυνη διότι πιθανόν να ξέφευγε από τα χέρια του δόκιμου ο κρίκος. Αλλά οι Μύστες είχαν προβλέψει στην περίπτωση αυτή, το βάθος του υπογείου, εντός του οποίου κατέρχεται το μεταλλικό δάπεδο, το οποίο διαιρείται σε πολλά διαφράγματα από οθόνες τεντωμένες, τις οποίες το βάρος του σώματος θα διέσχιζε τη μια κατόπιν της άλλης. Εκτός δε τούτου πολοί παστοφόροι ήταν έτοιμοι να δεχθούν αυτόν στην αγκαλιά τους.

Εάν δε συνέβαινε πτώσεως του δόκιμου το κινητό δάπεδο επανερχόταν στην πρώτη θέση του με κάποιο μηχανισμό και τότε άνοιγε η ορειχάλκινη θύρα.

Ο αρχηγός των δώδεκα (12) νεωκόρων έδενε εκ νέου τους οφθαλμούς του, και τον οδηγούσε στις τελευταίες αίθουσες. Οι αίθου-

σες αυτές κλείνονται κατά διαστήματα δια μυστικών θυρών, τις οποίες οι υπάλληλοι του ναού δεν ανοίγουν σε κανέναν, παρά μόνον με σύνθημα.

Το συνέδριο των Μυστών ανέμενε τον νέο Μύστη σε κάποια κρύπτη ανοιγμένη στο μέσον της Πυραμίδος. Πάνω στους γυαλιστερούς τοίχους της κρύπτης αυτής, συμβολικά ιχνογραφήματα απεικόνιζαν τα 48 δαιμόνια του έτους, τα επτά δαιμόνια των πλανητών, τα 360 δαιμόνια των ημερών. Ήταν η Βίβλος εικονογραφημένη, της οποίας οι εικόνες ήταν διαχωριζόμενες με χρυσά ελάσματα, περιλάμβαναν όλες τις παραδόσεις τις οποίες τα Μυστήρια παρέλαβαν από τον Ερμή - Θωθ, του μεγάλου ιδρυτού διδασκάλου και αποκαλυπτού. Κάθε Ιερατική Επιστήμη ήταν εγγεγραμμένη κάτωθεν εκάστου πίνακος.

Αλλά η γραφή αυτή δεν ήταν δυνατόν να αναγιγνώσκεται παρά μόνον από τους μύστες, στους οποίους ο ιεροφάντης εμπιστευόταν την κλείδα κάποιου μυστηριακού αλφαβήτου, του οποίου το απόρρητον ετηρείτο με τρομερό όρκο. Ο όρκος αυτός συνέδεε όλους τους μεμυημένους, από του Ζηλωτού (πρώτου βαθμού) μέχρι του 9ου βαθμού, όπου παρεδίδετο η σφραγίδα της υπέρτατης μυσταγωγίας.

Στις 4 γωνιές της κρύπτης παρίσταντο 4 ορειχάλκινα αγάλματα επί κιόνων τριγωνικών.

Το πρώτο παριστά Άνθρωπο, το δεύτερο Ταύρο, το τρίτο Λέοντα, το τελευταίο Αετό, συμβολικές υποδιαιρέσεις της σφιγγός. Επί της κεφαλής εκάστης μορφής υπάρχει 1 δοχείο σε σχήμα στεφάνου που περιέχει φως. Επτά τρίφωτες λυχνίες αναρτημένες από τον θόλο μετά χρυσών κορύμβων, συμπλήρωναν τον φωτισμό.

Ο ιεροφάντης ντυμένος με πορφύρα, φέρει επί του μετώπου χρυσό στέφανο κοσμημένο με επτά αστέρες, καθόταν επάνω σε άργυρο θρόνο που ήταν εδραιωμένος σε οκρίβατο στο μέσον της Συνελεύσεως. Οι υπόλοιποι Μύστες με λευκά στιχάρια, με χρυσά στεφάνια χωρίς κοσμήματα, τοποθετημένοι σε τριπλό ημικύκλιο σε χαμηλότερα καθίσματα.

Πίσω από τον ιεροφαντικό θρόνο, κάτω από πορφυρό θόλο, φαινόταν 1 κολοσσιαίο άγαλμα της Ίσιδος, προσωποποίηση της φύσεως, συγκείμενο από μείγματα μολύβδου (μέταλλο καθιερωμένο στον Ρεμφά, δαιμόνιον του πλανήτου Κρόνου), Κασσιτέρου (καθιερωμένο στο Πι-Ζέους, δαιμόνιο του Διός), Σιδήρου (αφιερωμένο στον Έρτοσι, δαιμόνιο του Άρεως), Χρυσού (στον Πι-Ρε του Ηλίου), Χαλκό (στο Συρώθ, της Αφροδίτης), Υδραργύρου στερεού (στον Θωθ ή Πι-Ερμή, του Ερμού), Αργύρου (αφιερωμένο στον Πι-Ιόχ, δαιμόνιο της Σελήνης).

Η Ίσις έφερε διάδημα τριγωνικό από άργυρο και λοιπών μετάλλων. Μπροστά από τον ιεροφάντη στο μέσο της κρύπτης υπήρχε μεγάλη κυκλική τράπεζα, επί της οποίας ήτο χαραγμένη η θεωρητική εικόνα ωροσκοπίου. Η Τράπεζα αυτή υποβαστάζεται από 12 Καρυάτιδες που καθεμία συμβολίζει 1 από τα σημεία των ζωδίων. Τα ίδια ζωδιακά σημεία ήταν χαραγμένα ως μονογράμματα επάνω σε 1 μεγάλο χρυσό κύκλο συναρμοσμένα μέσα σε ολκό ανάγλυφο γύρω από την Τράπεζα.

Ο κύκλος αυτός διαιρεμένος μηχανικώς σε 12 μέρη μπορούσε να κινείται και να στρέφεται κατά βούληση για να παρουσιάζει στο σημείο της Ανατολής τα δώδεκα σημεία που αντιστοιχούν προς την ακριβή εποχή γεννήσεως. Στο κέντρο της Τραπέζης ευρίσκετο άξονας διερχόμενος των κορυφών 7 βελονών, οι οποίες αποτελούνται από μέταλλα που αντιστοιχούν στα Πνεύματα των 7 πλανητών.

Όταν ο Ζωδιακός κύκλος στερεωνόταν, κατεύθυναν τον πλανήτη κάθε βελόνας, δηλούμενος επί του σημείου του ορισμένου από τους μυστηριακούς υπολογισμούς. Η Ανατολή και η Δύση αυτού του ουρανογραφικού επιπεδοσφαίρου σημειωνόταν με 2 ορειχάλκινες κρηπίδες, επί των οποίων ήσαν οι 2 πίνακες από κηρώματα. Επί των πινάκων αυτών ο παρατηρητής Μύστης σημείωνε τα αποτελέσματα των μελετών του. Η γνώση αυτή πιστοποιούσε την υπέρτατη δοκιμασία της μυσταγωγίας.

Ο ιεροφάντης υπέβαλε σε πλήρη συνεδρία στον υποψήφιο Μύστη το πρόβλημα του ωροσκοπίου για να το χαράξει και λύσει, όφειλε δε να εκτελέσει αυτό άνευ σφάλματος, ειδάλλως ανεβάλλετο επ' αόριστον η παραδοχή του.

Επανερχόμεθα στον δόκιμο, βρίσκουμε αυτόν να οδηγείται σε οδυνηρή κατάσταση ένεκα της ταραχής όλων των δυνάμεών του, φυσικών και πνευματικών, ενώπιον των Μυστών. Οι 12 νεωκόροι τοποθετούνται εκατέρωθεν αυτού, δύο εξ αυτών τον κρατούν από τα χέρια για να τον συγκρατήσουν.

Του λέγει ο ιεροφάντης: «Υιέ της Γης, οι άνθρωποι της πατρίδας σου σε θεωρούν σοφό και φρόνιμο, εσύ συναισθάνεσαι γι' αυτό έξαψη μεγαλύτερη από τον θαυμασμό των συμπατριωτών σου. Άκουσες να λέγουν ότι εμείς κατέχουμε θησαυρό γνώσεων υπερφυσικών και δεν ησύχασες πριν κατορθώσεις να εισέλθεις μεταξύ ημών. Ικανοποιήθηκαν οι άβουλοι πόθοι σου; Σε τι σου χρησίμευσε η αδηφάγος δοξομανία και η μάταια ευπιστία σου; Ιδού, κατέστης άθλιος και αιχμάλωτος, παραδόθηκες εσύ ο ίδιος στην διάκριση μιας αγνώστου εταιρείας, της οποίας τα Μυστήρια επιθυμούσες να μάθεις, και η οποία για πρώτη τιμωρία της αυθαδείας σου σε έκλεισε στα έγκατα της γης...

Άκουσες να λέγουν περί των δοκιμασιών μας, αλλά επειδή τα Μυστήριά μας καλώς τηρούνται, νόμιζες με την πενιχρή σου σοφία ότι οι δόκιμοι θα υποβάλλονται σε άνευ περιεχομένου τελετουργίες, ικανές να εκπλήξουν τα χαμηλά μόνο πνεύματα, μετά δε από αυτές θα έβλεπες την αναλαμπή της αποθεώσεως της ευχερούς τόλμης σου. Δεν σκέφτηκες όμως ότι εμείς οι κύριοι της Ζωής και του Θανάτου δυνάμεθα να διαψεύσομε οικτρώς την υπερήφανη αυτή απερισκεψία σου. Δι' ενός μόνου σημείου δυνάμεθα να σε καταβυθίσουμε στα βάθη των υπογείων μας ζωντανό, όπου θα κατατρώγεις τον άρτο της οδύνης και θα πίνεις το ύδωρ της αγωνίας μέχρι να έλθει η τελευταία σου ημέρα...

Αλλά η επιείκειά μας ανέχεται να αναδειχθεί ανώτερη από την ευπιστία σου. Δεν θα αξιώσει μάλιστα από σένα για να σου δώσει την Ελευθερία, παρά μόνον τον επίσημο όρκο σου, ότι ουδέποτε και εις οιονδήποτε θα αποκαλύψεις το ελάχιστο από όσα είδες και άκουσες αυτήν την εσπέραν. Ορκίζεσαι λοιπόν;

Η Νεφερτίτη, σύζυγος του Αμένοφι του Δ', γλυπτό της περιόδου Τελ Ελ Αμάρνα.

Ο δόκιμος απαντά: «ορκίζομαι».

Ο ιεροφάντης διατάσσει τότε τους Νεωκόρους να τον οδηγήσουν ενώπιον του θυσιαστηρίου κι εκεί να γονυπετήσει. Κατόπιν υπαγορεύει μεγαλοφώνως, ο δόκιμος επαναλαμβάνει, φράση προς φράση, τον εξής περίπου τυπικό Όρκο:

«Ενώπιον των επτά δαιμόνων που τελούν τα θελήματα του αφάτου όντως, του αιωνίου και απείρου: Εγώ ο... Υιός του... Γεννηθείς εν... ομνύω να κρατήσω Σιγή σε ότι είδα και άκουσα, θα ιδώ και θα ακούσω εντός αυτού του Ιερού των ιερέων της Σοφίας. Αν δε ποτέ παραβώ τον όρκο μου καθίσταμαι καταδικαστέος να σφαγιασθώ, να μου αποσπάσουν την γλώσσα και την καρδιά, να ενταφιασθώ εντός της άμμου της θαλάσσης για να με καλύψουν τα κύματα της αιωνίας λήθης».

«Είμεθα μάρτυρες του λόγου σου», επαναλαμβάνει ο Ιεροφάντης, κι αν ποτέ ήθελες να καταστείς επίορκος, αόρατη εκδίκηση του πνευματικού κόσμου θα παρακολουθεί τα βήματά σου. Θα σε συλλάβει σε κάθε τόπο, σε κάθε μέρος, έστω και αν ακόμη ανεβείς στον υψηλότερο θρόνο, για να σε υποβάλει στο παραδεδεγμένο σου πεπρωμένο.

Από τη στιγμή αυτή συγκαταριθμείσαι μεταξύ των μαθητών της Σοφίας και θα φέρεις τον τίτλο του Ζηλωτού, μέχρις ότου μετά από μεγάλη πράξη υπακοής ή αυταπάρνησης, αξιωθείς να ανέλθεις στον ανώτερο βαθμό...»

Κατά το διάστημα αυτών των λόγων, δύο δοκιμαστές φέροντες έκαστος από 1 ποτήρι, τοποθετούνται αθόρυβα εκατέρωθεν του Βωμού. Κάποιος τρίτος στέκεται πίσω από τον δόκιμο για να λύσει μετά από λίγο τον επίδεσμο, λίγο πιο πίσω 4 μελανοφόροι εκτυλίσσουν μέλανα οθόνη.

«Οι Μύστες άπαντες, εξακολουθεί ο ιεροφάντης, μου οφείλουν υποταγή απόλυτη. Ορκίσου λοιπόν κι εσύ όμοια υποταγή...».

Ο δόκιμος ορκίζεται και πάλι.

«Πρόσεξε καλά.... αναφωνεί ο ιεροφάντης. Αν δεν ορκίστηκες με την καρδιά σου αλλά με τα χείλη σου, γνωστοποιούμε στην καρδιά σου ότι το ψεύδος μεταξύ ημών τιμωρείται δια θανάτου...»

Τρομερός τότε θυελλώδης πάταγος, προξενούμενος από κάποιον αόρατο μηχανισμό, ακούγεται στα βάθη της πυραμίδας. Εκρήξεις που μιμούνται τις λάμψεις του κεραυνού, και οι επτά λυχνίες σβήνουν ξαφνικά, η κρύπτη φωτίζεται μόνο από τις χλωμές φλόγες επί των 7 μορφών των Σφιγγών που τρεμοπαίζουν. Κατά την τεχνητή αυτή θύελλα ο επίδεσμος του δόκιμου αποσπάται από τον τρίτο Δοκιμαστή, και πίπτει καταγής. Το βλέμμα του παρατηρεί σε φανταστική λάμψη όλους τους Μύστες επί ποδός και κατευθύνοντας ρομφαίες κατά του στήθους του: Θέαμα μεγαλοπρεπούς μυσταγωγίας, αλλά τρομακτικό.

Άγαλμα του Όσιρι.

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΗΡΩΟΜΑΡΤΥΡΑ ΠΑΥΛΟ ΜΕΛΑ

Εκατό έτη συμπληρώνονται εφέτος από την ένδοξη όσο και τραγική εκείνη ημέρα που ένας ελληνολάτρης αξιωματικός αναλαμβάνει επικεφαλής του αγώνα να ξεπλύνει την ντροπή που βάραινε το Ελληνικό Έθνος για τον κατεχόμενο από τους τούρκους και τους βούλγαρους κομιτατζήδες Μακεδονικό κορμό, υψώνοντας στα υπόδουλα ακόμη εδάφη της Ελληνικής Μακεδονίας την σημαία του Εθνικοεπαναστατικού-απελευθερωτικού αγώνα και συνακόλουθα λυτρωμού. Τότε που υπήρχαν ακόμη Αξιωματικοί που αγωνίζονταν και έπεφταν ακόμη "υπέρ βωμών και εστιών", τότε που τα Ελληνικά Όπλα στέφονταν ακόμη από Νίκες, γιατί τον Στρατό τον διοικούσαν αληθινοί στρατιωτικοί, πυρακτωμένοι από τα Μεγαλοϊδεατικά οράματα και όχι τυχάρπαστοι επαγγελματίες, όργανα της ξενοκρατίας και των διεφθαρμένων πολιτικών συμμοριών της υποτέλειας και της παρακμής.

ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Η ιστορική χαραυγή της 28ης Αυγούστου 1904 βρίσκει τον ακατανόητο Παύλο Μελά, φλεγόμενο από την ιδέα της Απελευθερώσεως της Μακεδονίας και 30 ακόμη συμπολεμιστές του, να διεισδύουν στα κατεχόμενα από τον τούρκο δυνάστη εδάφη, δίνοντας το έναυσμα του πατριωτικού αγώνα στην περιοχή "Μοναστηρίου" της Καστοριάς, ανάβοντας τον πυρσό της νέας εθνεγερσίας και της ηρωϊκής εξάρσεως του Μακεδονικού Ελληνισμού, με ψυχή του αγώνα τον ίδιο τον πρωτομάρτυρα των τιμημένων Μακεδονομάχων.

Η έναρξη του αγών δεν ήρθε ως κεραυνός εν αιθρία. Αποτελεί την έκφραση της λαϊκής πατριωτικής ψυχής, η οποία από πολλών ετών, μέσω ενώσεων και σωματείων αξίωνε με καθημερινά συλλαλητήρια που συνετάρασαν το αθηναϊκό κέντρο, την έναρξη πολεμικού αγώνα κατά των τούρκων και των βουλγάρων. Ήδη από το 1877, διάφορες πατριωτικές ενώσεις και σωματεία, διενεργούν εράνους και με τις εισφορές που συγκεντρώνουν, αγοράζουν μυστικά οπλισμό και εφόδια για την σύσταση αντάρτικων οργανώσεων και την έναρξη επαναστάσεων σε διάφορες περιοχές του υπόδουλου Ελληνισμού. Ήταν εκπληκτικό και συνάμα συγκινητικό το γεγονός ότι έντιμοι πατριώτες, υποκαθιστούσουν το επίσημο κρά-

τος και χάραζαν με τις όποιες δυνάμεις τους, έμπρακτη εθνική πολιτική, δια πυρός και σιδήρου. Σημαντικότερες εταιρείες ήταν η "Εθνική Άμυνα" και η "Αδελφότης". Η τελευταία είχε ιδρυθεί από τον μακεδόνα λοχαγό του πυροβολικού, Κωνσταντίνο Ισχόμαχο, έχοντας εξαπλώσει μέχρι το 1878 ένα αξιόλογο συνωμοτικό-επαναστατικό δίκτυο σε ολόκληρη τη νοτιοδυτική Μακεδονία. Η "Εθνική Άμυνα" κατευθυνόταν από τον διαπρεπή ιστορικό Κωνσταντίνο Παπαρρηγόπουλο. Οι δύο αυτές εθνικές οργανώσεις θα συνεργαστούν, το 1877, ενώνοντας τις δυνάμεις τους προκειμένου να προκαλέσουν εθνικές εξεγέρσεις στην Ήπειρο, τη Θεσσαλία, τη Μακεδονία και σε άλλες περιοχές του υπόδουλου ακόμη Ελληνισμού. Αποκορύφωμα των εθνικοεπαναστατικών αυτών διεργασιών, ήταν η σύσταση το 1878 στην Αθήνα μίας Μακεδονικής Επιτροπής, απόρροια της οποίας υπήρξε η συγκρότηση και αποστολή, τον Φεβρουάριο του 1878, ανταρτικού σώματος αποτελούμενου από 500 άνδρες υπό την ηγεσία του λοχαγού Κοσμά Δουμπιώτη. Το ένοπλο αυτό σώμα αποβιβάσθηκε στις ακτές του Λιτοχώρου και πρωτοστάτησε επί δίμηνο, ανεπιτυχώς, σε προσπάθειες απελευθερώσεως της περιοχής.

Η δυσμενής έκβαση του αγώνα δεν στάθηκε ικανή να αναχαιτίσει την επαναστατική φλόγα για την απελευθέρωση της Μακεδονίας. Το βάρος των προσπαθειών τώρα αναλαμβάνει η "Εθνική Εταιρεία", η οποία ιδρύθηκε το 1894, αποτελούμενη από επιφανείς προσωπικότητες της αθηναϊκής κοινωνίας. Ήταν περίοδοι που οι διανοούμενοι είχαν αληθινές πνευματικές ανησυχίες και ούτε κατά διάνοια μπορούσαν να συγκριθούν με τους σημερινούς θολοκουλτουριάρηδες διεθνιστές. Η "Εθνική Εταιρεία" κατορθώνει να σχηματίσει τον Ιούλιο του 1896 οκτώ συνολικά ανταρτικά σώματα, με συνολική δύναμη 500 ανταρτών, τα οποία στάλθηκαν στον μακεδονικό χώρο, ενώ μαινόταν η επανάσταση στην Κρήτη. Η επαναστατική κίνηση στην Μακεδονία τελούσε υπό την καθοδήγηση του Αθανασίου Μπρούφα και έμελλε να βαφτεί τελικά στο αίμα από τον τουρκικό στρατό.

Ένα έτος αργότερα, η "Εθνική Εταιρεία" συστήνει και νέα αντάρτικα σώματα, αυτή τη φορά στην οριοθετική γραμμή της Θεσσαλίας, πρωτοβουλίες τις οποίες ο πληθυσμός στο Βελεστίνο και στη Λάρισα αγκαλιάζει με ενθουσιασμό.

Η ήττα ωστόσο του 1897 θα σημαδέψει βαθιά τον Ελληνισμό. Έκτοτε η κατάσταση στην Μακεδονία εντείνεται σε βάρος του ελληνικού στοιχείου. Ο Παύλος Μελάς, ο οποίος είχε μετάσχει ως ενθουσιώδης ανθυπολοχαγός στην ανταρτική κίνηση του 1986, έχει τώρα μετατρέψει το σπίτι του στην Κηφισιά σε στρατηγείο προπαρασκευής του μακεδονικού αγώνα. Εκεί, συναντάται με Μακεδόνες, κυρίως Καστοριανούς και Κοζανίτες, διαμορφώνοντας μία άμεση άποψη για τα τεκταινόμενα, ενώ μεταβαίνει συχνά σε καφενεία-στέκια κρητικών και μακεδόνων στην Αθήνα, λαμβάνοντας αφ΄ ενός πληροφόρηση, αφ΄ ετέρου στρατολογώντας άτομα για τον επικείμενο αγώνα.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να τονιστεί, για να κατανοήσουμε ευκρινέστερα το κλίμα και τις συνθήκες της εποχής, ότι τις δεκαετίες που προηγήθηκαν της ενάρξεως του Αγώνα, έχουν σημειωθεί καταλυτικά για το Μακεδονικό Ζήτημα γεγονότα, όπως η ίδρυση της Βουλγαρικής Εξαρχίας το 1870, έχει ενσκύψει η ανατολική κρίση το 1875, με αποτέλεσμα την υπογραφή της Συνθήκης του Αγίου Στεφάνου, το 1878, η οποία εκπλήρωνε το όραμα για τη σύσταση μίας Μεγάλης Βουλγαρίας. Η επανάσταση του Ίλιντεν, το 1903, καθοδηγούμενη από φιλοβουλγαρικές οργανώσεις της Μακεδονίας, θα επιφέρει συνταρακτικές εξελίξεις, τις οποίες θα σηματοδοτήσουν οι εκτεταμένες καταστροφές και διώξεις του ελληνικού πληθυσμού. Συλλαλητήρια και αντιδράσεις συγκλονίζουν εκ νέου την Αθήνα. Η ώρα της αποφασιστικής δράσεως πλησιάζει...

Ο Παύλος Μελάς παρακολουθεί αδιαλείπτως τα τεκταινόμενα, ενώ οι πύρινες επιστολές που λαμβάνει από τον αδελφό της γυναίκας του, Ίωνα Δραγούμη, ο οποίος υπηρετεί ως υποπρόξενος στο Μοναστήρι, από το 1902, εντείνουν την οργή του για τις διώξεις των Ελλήνων από τους βουλγάρους. Διεξάγει καθημερινά εράνους, οργώνει τα καφενεία της οδού Ζήνωνος όπου συναντά Μακεδόνες και επικοινωνεί με συναγωνιστές του στην "Εθνική Εταιρεία", όπως άλλωστε και με αξιωματικούς από την περιοχή της Θεσσαλίας προς συλλογή πληροφοριών.

Από κοινού με τους λοχαγούς Πεζικού Αναστάσιο Παπούλα και Αλέξανδρο Κοντούλη και τον υπολοχαγό Πεζικού Γεώργιο Κολοκοτρώνη, ο Μελάς μεταβαίνει σε μυστική αποστολή στην Μακεδονία, ώστε να εκτιμήσει την κατάσταση και να αναφέρει στην κυβέρνηση την κατάσταση που επικρατούσε στα μακεδονικά εδάφη. Οι απόψεις τους ωστόσο δυίσταντο. Οι Κολοκοτρώνης και Παπούλας εισηγήθηκαν την αποστολή ισχυρών δυνάμεων αποτελούμενες από τακτικό στρατό, ενώ ο Κοντούλης και ο Μελάς εισηγήθηκαν την συγκρότηση ανταρτικών σωμάτων. Τον Ιούλιο του 1904, ο δημοσιογράφος Δ. Καλαποθάκης συστήνει με κυβερνητική υποστήριξη το Μακεδονικό Κομιτάτο, ενώ ο Μελάς μεταβαίνει εκ νέου στην Μακεδονία προς τελική εκτίμηση της καταστάσεως εν όψει της αναλήψεως συντονισμένης δράσεως.

Η δεύτερη αυτή αποστολή μεταμορφώνει τον ευπατρίδη αξιωματικό, γόνο αριστοκρατικής οικογένειας, σε μαχητική φυσιογνωμία υπό την επωνυμία "Μίκης Ζέζας", προσωνύμιο που θα τον ακολουθήσει έως τον θάνατό του. Παρακινεί συναδέλφους του αξιωματικούς να ενταχθούν στον αγώνα, τονίζοντάς τους ότι εάν πεθάνουν, τα παιδιά τους θα αποκτήσουν μία ανεκτίμητη περιουσία, η οποία θα είναι το ένδοξο όνομά τους, ενώ στην επισήμανση ορισμένων ότι έχουν παιδιά, ο Παύλος Μελάς κάμπτει κάθε επιχείρημα και αγέρωχος απαντά: "κι εγώ παιδιά δεν έχω;". Οι ξεκάθαρες αυτές απαντήσεις του Παύλου Μελά, είναι και η σημερινή απάντηση απέναντι σε όσους ευδαιμονιστές προβάλλουν οικογενειακά βάρη προς απόσειση των ευθυνών

Ο Παύλος Μελάς με μέλη του Μακεδονικού Αντάρτικου.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΑΣ

τους έναντι της Πατρίδος.

Αποφασισμένος να αγωνισθεί μέχρις εσχάτων, ο Μελάς ξεκινά τον Αύγουστο του 1904, εμπνέοντας σεβασμό αλλά και αγάπη στους αντάρτες όσο και στους μακεδόνες χωρικούς.

Πολύ γρήγορα ο Παύλος Μελάς και τα αποφασισμένα για "Ελευθερία ή θάνατο" παλληκάρια του σκορπούν τον φόβο και τον πανικό στον δειλό και άνανδρο βούλγαρο κατακτητή. Το όνομα του Παύλου Μελά και το άκουσμα των Μακεδονομάχων γίνεται ο εφιάλτης των βούλγαρων κομιτατζήδων που ως κυρίαρχοι της περιοχής είχαν συνηθίσει χωρίς αντίπαλο να τρομοκρατούν και να βιαιοπραγούν σε βάρος του ελληνικού πληθυσμού. Απειράριθμες οι προσπάθειες που κατέβαλλαν οι κομιτατζήδες να κάμψουν το εθνικό φρόνημα του Μακεδονικού Ελληνισμού. Η βουλγαρική τρομοκρατία σε συσχετισμό με τους τουρκικούς διωγμούς ολοένα και εντεινόταν σε βάρος του ελληνικού στοιχείου, του οποίου η πατριωτική πίστη δοκιμαζόταν σκληρά, όσο και η απαρασάλευτη εμμονή του στην παράδοση. Οι δολοφονίες Ελλήνων πατριωτών, οι ταπεινώσεις που ξεκινούσαν από το κάψιμο σχολείων και δημοσίων κτιρίων και κατέληγαν σε βεβηλώσεις οσίων και ιερών, είχαν καταντήσει πράξεις που χαρακτήριζαν την ανυπόφορη καθημερινή ζωή.

Ακριβώς αυτή την Εθνική Τιμή και την Αγέρωχη Ελληνική υπερηφάνεια υπεράσπισε ο Εθνικός Ήρωας Παύλος Μελάς. Και ενώ ο άνεμος της Εθνικής λυτρώσεως πνέει στην Μακεδονία, ολοένα και πυκνώνουν οι τάξεις των Ενδόξων Μακεδονομάχων που δρουν υπό την εμπνευσμένη ηγεσία του. Παρά το γεγονός ότι ο αγώνας θεριεύει, είναι συγχρόνως δύσκολος και σκληρός. Κανείς πατριώτης ωστόσο δεν υποχωρεί. Έχοντας κατά νου την πλατωνική ρήση "Πατρίς εν μείζονι μοίρα" προχωρούν στον δρόμο των αγώνων και των θυσιών. Καθιστώντας τα χωριά Λιγκοβάνη και Λίνχοβο κέντρα επιχειρησιακής του δράσεως, πραγματοποίησε σειρά επιτυχημένων εξορμήσεων, ανακουφίζοντας τον ελληνικό πληθυσμό και σπέρνοντας στους άτιμους βουλγάρους τον πανικό.

Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ

Ο πρωτεργάτης ωστόσο αυτού του υπέροχου αγώνα, αυτός που προέταξε πρώτος τα στήθη του στους εχθρούς του Ελληνισμού, δεν επέπρωτο να δει το έργο του να αποδίδει καρπούς. Ο Παύλος Μελάς θα βρει ένδοξο θάνατο στις 14 Οκτωβρίου 1904, πολεμώντας μέχρις εσχάτων τουρκικά αποσπάσματα που τον είχαν περικυκλώσει ύστερα από προδοσία των βουλγάρων, οι οποίοι φυσικά δεν τολμούσαν να αναμετρηθούν μαζί του. Η κομιτατζίδικη συμμορία του Μητρο-Βλάχου γνωρίζοντας την παραμονή του Παύλου Μελά στην Σιάτιστα, κατέφυγε στους τούρκους προδίδοντας το κρυσφήγετό του. Αμέσως, απόσπασμα 150 τούρκων πολιόρκησε τη Σιάτιστα όπου είχε εγκατασταθεί. Ο Μελάς, αντιλαμβανόμενος την δύσκολη θέση στην οποία είχε περιέλθει, επιχειρεί ηρωική έξοδο από την οικία που τον φιλοξενούσε, με αποτέλεσμα τον θανάσιμο τραυματισμό του. Οι συμπολεμιστές του, θέλοντας να διαφυλάξουν την σωρό του ηρωικού αρχηγού τους από το βουλγαροτουρκικό μίασμα, του απέκοψαν το κεφάλι, το οποίο και έθαψαν τιμητικά στο χωριό Ποσιδώριο. Κατόπιν οι τούρκοι παρέδωσαν και το σώμα του μεγάλου εθνικού μας αγωνιστή, το οποίο ετάφη στην πόλη της Καστοριάς.

Ο θάνατος του Παύλου Μελά ωστόσο δεν θα σημάνει το άδοξο τέλος του αγώνα. Αντίθετα, η θυσία του τιμημένου αυτού Έλληνα και το αίμα του θα βάψουν την πανάρχαια ελληνική γη των Μακεδόνων, σηματοδοτώντας και εντείνοντας την ένοπλη αντίσταση των Ελλήνων στην αρπαγή των πατρίων εδαφών και στον αφελληνισμό.

Χάρις στο ηρωϊκό παράδειγμα του Παύλου Μελά και των επώνυμων αλλά και ανώνυμων συμπολεμιστών του, κυοφορήθηκε ο σπόρος του εθνικού εκείνου αγώνα που έλαβε "σάρκα και οστά" με τους Βαλκανικούς Αγώνες του 1912-13, νέοι αγωνιστές πύκνωσαν τις τάξεις του μακεδονικού αντάρτικου, αυτού που έσωσε την Μακεδονία από βέβαιο εκβουλγαρισμό, με την συνθήκη του Βουκουρεστίου. Άλλωστε ο ίδιος ο εθνεγέρτης Μελάς συχνά τόνιζε ότι ο αγώνας δεν θα ευοδωθεί εάν δεν βαφτεί το χώμα της Μακεδονίας από αίμα, αίμα αγνό μακεδόνων αγωνιστών υπέρ της Πατρίδος, αποδεικνύοντας ότι "Οι ήρωες δεν θνήσκουν, πίπτουν, η δε γη πίνουσα το αίμα των τους αναγεννά".

Ο Μακεδονικός Αγώνας δεν υπαγορευόταν από ένα πνεύμα εφήμερο. Είχε τις ρίζες του στην Μεγάλη Ιδέα του Ελληνισμού και αποσκοπούσε στην πλήρη πολιτική αποκατάσταση της Ελληνικής Φυλής, όραμα διαχρονικής σημασίας που και σήμερα ακόμη παραμένει ανεκπλήρωτο για τους αγνούς πατριδολάτρες. Πραγματικά, 14 χρόνια μετά τον θάνατο του Παύλου Μελά, ο πατριωτικός πόθος του μεγάλου αυτού Έλληνα εθνεγέρτη δικαιώνεται. Στις 30 Σεπτεμβρίου του 1918 η Βουλγαρία συνθηκολογεί παραιτούμενη, επισήμως τουλάχιστον, από κάθε βλέψη της στην Μακεδονία, αναστέλλοντας κάθε δράση που είχε αρχίσει το 1895 με την ίδρυση του "Μακεδονικού Κομιτάτου".

ΑΙΩΝΙΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΗΡΩΪΣΜΟΥ

Στις μέρες μας, όλα όσα κατέκτησε ο Παύλος Μελάς και οι συμπολεμιστές του δια πυρός και σιδήρου, το πολιτικό κατεστημένο τα εκποιεί ανενδοίαστα. Οι πολιτικοί, τοποτηρητές της ξενοκρατίας, έχουν επιτρέψει αντισυνταγματικά τη λειτουργία πολιτικού φορέα υπό την επωνυμία "Ουράνιο Τόξο" προπαγανδίζοντας την αυτονόμηση της Μακεδονίας, έχουν επιτρέψει σε σλάβους και βουλγαρίζοντες απρόσκοπτη προπαγανδιστική δραστηριότητα, έχουν επιτρέψει σε όποιον προσβάλλει την τιμή και τις μνήμες του Έθνους να αναδεικνύεται σε πρότυπο από την κοινωνία των αποχαυνωμένων. Δεν χύθηκε τόσο αγνό ελληνικό αίμα για να καπηλεύονται τα Σκόπια την ονομασία και την ιστορία της Μακεδονίας μας, δεν αγωνίσθηκαν οι ήρωες του 1904-1908 για να ξεπουλάνε οι κοινοβουλευτικοί λησταρπαγες και οι ψυχροί τεχνοκράτες την ιερή αυτή γη, την διαποτισμένη από τις θυσίες των αγωνιστών της.

Απαιτείται αφύπνιση, απαιτείται τιμωρία των επίορκων και των προσκυνημένων, απαιτείται δυναμική κινητοποίηση των δυνάμεων του Ελληνισμού. Τότε θα δικαιωθεί η θυσία του Παύλου Μελά, του οποίου ακόμη και το σπίτι, στην οδό Τατοΐου στην Κηφισιά, οδηγείται στην κατάρρευση, εγκατελειμένο από τους αδιάφορους και αφελληνισμένους. Βλέπετε ο Παύλος Μελάς ήταν Έλλην Αξιωματικός, Εθνικιστής αδιάλλακτος και μάρτυς των πεπρωμένων της φυλής, δεν ήταν κανένας διεθνιστής, ούτε κανένας θιασώτης "ριάλιτυ σόου", ώστε να τυγχάνει προβολής. Και είναι λογικό το παράδειγμά του να αποτελεί επικίνδυνο προηγούμενο για το κατεστημένο, ένα κατεστημένο που απεραπίζει την γενναιότητα και απεχθάνεται τον ηρωϊσμό, ένα κατεστημένο που εγκατέλειψε την Κύπρο το 1974 και απεμπόλησε τα απαράγραπτα εθνικά δίκαια στα Ίμια το 1996, και όχι μόνο.

Τίποτε όμως δεν χάθηκε, όσο υπάρχουν ακόμη Έλληνες με ζωντανή την μνήμη και με όρκο την συνέχεια του αγώνα. Προσηλωμένη σήμερα η σκέψη μας στο καθοριστικό για την τύχη του μακεδονικού αγώνα ιστορικό ορόσημο της 28ης Αυγούστου 1904, η σκέψη και η ψυχή όλων όσων πατριωτών παραμένει απρόσβλητη από την επώδυνη νόσο της ιστορικής αμνησίας, αποτείουμε ελάχιστο φόρο τιμής στον ασυμβίβαστο πολεμιστή Παύλο Μελά και σε όλους τους ανυπέρβλητους σε γενναιότητα και πατριωτικό σθένος μακεδονομάχους, με την ιερή υπόσχεση να αγωνισθούμε και εμείς, για τις Αλύτρωτες Πατρίδες του Ελληνισμού, τσακίζοντας πρώτα τον εσωτερικό εχθρό, την Πέμπτη φάλαγγα που υποσκάπτει θανάσιμα τα θεμέλια του Ελληνισμού.

Θ. ΔΗΜΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΨΗΛΑ ΤΙΣ ΣΗΜΑΙΕΣ, ΟΡΘΑ ΤΑ ΛΑΒΑΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΥΛΗ

Σαν τις ύαινες περιμένουν ν' αρπάξουν όποια ευκαιρία τους δοθή για να ρουφήξουν το αίμα της Πατρίδος. Μίσθαρνα όργανα των υπονομευτών της φυλής, καραδοκούν βουτηγμένοι στην βρωμιά και τον βούρκο, με έκδηλα σημάδια λύσσας στην ψυχή και στο πρόσωπο, να απογυμνώσουν τον Λαό απ' ότι τον κράτησε και τον κρατά ακόμη όρθιο. Δεν είναι αυτοί οι εχθρός. Είναι ένα απ' τα προσωπεία του. Είναι το μακρύ χέρι του. Είναι η Πέμπτη φάλαγγά του. Είναι αυτοί που είναι ανύπαρκτοι και μικροί σαν σκουλήκια στις τρύπες τους κάθε φορά που η Φυλή, οδηγημένη απ' τους Προγόνους, Ήρωες, στέκεται όρθια μπροστά στον απολίτιστο εχθρό. Και είναι πάλι αυτοί που βγαίνουν απ' τους υπονόμους τους για να τραφούν απ' το αίμα όταν το μυρίσουν να τρέχει απ' το κορμί της Πατρίδος ή να υποσκάψουν το έδαφος κάτω απ' τα πόδια τους.

Παίρνουν διάφορες μορφές. Ίσως γιατί ντρέπονται για την δική τους, ίσως γιατί δεν έχουν. Το ίδιο κάνει... Με άλλη μορφή, τότε, και με την καθοδήγηση του ασιάτη "Θεού" γκρέμισαν τους Ναούς των πατρώων Θεών, έσφαξαν φιλοσόφους, έκαψαν βιβλιοθήκες, προσπάθησαν να κρύψουν τον Ήλιο με την μαυρίλα της ψυχής του μυαλού και της μορφής τους. Εκμεταλλεύτηκαν την σκλαβιά του Λαού και σφάζοντάς τον, τον ανάγκασαν να απαρνηθή τις Ρίζες του, τους Προγόνους του και τ' όνομά του. Του είπαν ότι από 'δώ και πέρα θα λέγεσαι... ρωμιός...

Αυτόν τον Λαό έπρεπε να αλώσουν γιατί αυτός ήταν ο Εωσφόρος Προμηθέας του Κόσμου... Με κάθε τρόπο προσπάθησαν να τον κρατήσουν σκλαβωμένο. Σ' αυτούς κατέφευγε ο εχθρός κάθε φορά που έβρισκε μπροστά του Λεωνίδες, Αλεξάνδρους, Αντιόχους, Πτολεμαίους, Ιουλιανούς, Παλαιολόγους, Κολοκοτρώνηδες... Κι αυτοί παρέδιδαν στον εχθρό Πολεμιστές, δολοφονούσαν Αυτοκράτορες, αφόριζαν Επαναστάτες, λήστευαν και κάθονταν στο σβέρκο του Λαού για να τον κρατούν γονατισμένο. Κι αυτός εις "αναγνώρισιν" έδωσε τα' όνομά τους στα ... "κακά σπυριά"...

Σήμερα χρησιμοποιώντας ακόμη ένα προσωπείο, δηλώνουν "παρόντες". Στόχος τους το ανάχωμα και η ασπίδα του ΕΘΝΟΥΣ, η Σημαία. Ξέρουν ότι μπορεί να ξεσηκώση το Έθνος. Ξέρουν ότι μπορεί να σκεπάση τον Λαό. Ξέρουν τι συμβολίζει. Ξέρουν ότι κάθε σταγόνα Ιερού Αίματος που έχει πάνω της κρατάει δεμένες άρρηκτα τις Γενεές των Προγόνων με τον σημερινό Λαό και τις Γενεές που έρχονται. Και μ' αυτό το Αίμα υπογράφτηκε το συμβόλαιο του Έλληνος με τους Δικούς του Θεούς, μ' αυτό που υπεράσπισε περιφρονώντας και εκτελώντας τους ριψάσπιδες. Θέλουν να την παραδώσουν σε αλλοφύλους επειδή -λέει- δεν είμαστε ρατσιστές. Ποιος το λέει αυτό; Εμείς λέμε ότι Είμαστε. Αυτό μας δίδαξαν οι Πρόγονοί μας. Νεκροί και Ζώντες. Αυτή η Πατρίδα δεν έμεινε Ζωντανή επειδή ο Λαός δεν ήταν ρατσιστής, αλλά επειδή δεν πρόδωσε και δεν πούλησε τις Σημαίες. Αν ντρέπωνται που είναι Έλληνες, καλά κάνουν. Ακριβώς για τον ίδιο λόγο ντρέπεται και ο Λαός και τους το πετά κατάμουτρα. Σε καμιά περίπτωση όμως δεν θέλουμε να ντρεπόμαστε το φάντασμα του Δαβάκη και των Νεκρών της Πίνδου. Σε καμία περίπτωση δεν θέλω να ντραπώ τα φαντάσματα των Νεκρών όταν με ρωτήσουν γιατί πούλησα στον εχθρό αυτό για το οποίο Εκείνοι έδωσαν τη Ζωή τους. Αντικρύζοντας κάποτε τους αγαπημένους Νεκρούς του Έθνους, θέλω να μπορώ να δώσω την ίδια απάντηση που έδωσε ο παππούς Σωκράτης όταν είδε απέναντί του τους Νόμους της Πόλεως. Αν μπορούσαν να κάνουν το ίδιο και οι σημερινοί ριψάσπιδες των καναλιών, ούτε Αυτόν τον Δάσκαλο θα αποκαλούσαν "ειδωλολάτρη", ούτε την Σημαία θα ζητούσαν να παραδώσουμε. Διότι αν όλοι εγένοντο άπιστοι, εμείς θα παραμέναμε Πιστοί. Γιατί για μας υπάρχει Σημαία για να υπερασπιστούμε...

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΩΡΙΚΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΕΒΟΛΑ

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΣΜΟ...

Ο Ιούλιος Έβολα (1898-1974) αποτελεί μία υψιπετή, ίσως μάλιστα την σημαντικότερη, φυσιογνωμία του φασιστικού ιδεαλισμού. Γεννήθηκε στη Ρώμη στις 19 Μαΐου του 1898, γόνος επιφανούς οικογενείας από τη Σικελία. Στα 19 έτη του, κατετάγη στον ιταλικό στρατό, όπου υπηρέτησε ως αξιωματικός του Πυροβολικού, στο αυστριακό μέτωπο. Οι έντονες φιλοσοφικές και γενικότερα πνευματικές του ανησυχίες τον ώθησαν σε μία διαδικασία αυτοϋπερβάσεως, η οποία ωστόσο προϋπέθετε την απόρριψη και την οριστική ρήξη με όλες τις αστικές αξίες και συνήθειες του προγενέστερου βίου του. Διαποτισμένη από την κοσμοθεωρία και τις ιδέες του, μία ολόκληρη γενιά νεοφασιστών αποδύθηκε στην υπηρέτηση του ηρωϊκού-επικού ιδεώδους, μέσα από την δυναμική-επαναστατική ρήξη με το σαθρό αυτό σύστημα.

Αντλώντας τις εμπνεύσεις του φιλοσοφικού του στοχασμού από τις αξίες της επικής και ηρωϊκής παραδόσεως των Αρίων, θεμελιώνει ένα κοινωνικό και πολιτικό σχήμα όπου η πνευματική παράδοση, η ιεραρχική διαστρωμάτωση και το Κράτος ίστανται υπεράνω των υλικών εκφάνσεων της ζωής, κυριαρχώντας συνάμα επ΄ αυτών. Όραμά του και σκοπός ζωής η επικράτηση μίας αληθινά επαναστατικής διδασκαλίας η οποία στρέφεται κατά τρόπο καυστικό ενάντια σε κάθε μορφή έκφυλης νεωτερικότητος (μοντερνισμού), απορρίπτοντας τόσο τον πνευματικό μπολσεβικισμό, όσο και τις εκπορεύσεις της κίβδηλης αστικής δημοκρατίας (ψευδεπίγραφη λαϊκή κυριαρχία, ισονομία, φιλελευθερισμό), θεωρώντας παράλληλα τον εβραίο υπάνθρωπο ως τον αιώνιο παρία της ιστορίας. Στην συνείδηση του Έβολα, αμφότερα τα συστήματα του σοσιαλισμού και του φιλελευθερισμού, αποτελούσαν τις δύο όψεις της καταχθόνιας, εβραϊκής προελεύσεως, υλιστικής τυραννίας, της καταστάσεως δηλαδή εκείνης που θεοποίησε την ύλη και το χρήμα, θανατώνοντας τις παραδοσιακές αξίες της τιμής και του αίματος, στον βωμό του Μολώχ και του Ιεχωβά.

Αποστασιοποιημένος από την καθημερινή πολιτική σκηνή της Ιταλίας, μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Έβολα επιδόθηκε στην παραγωγή φιλοσοφικού και γενικότερα πνευματικού έργου, αρνούμενος να υποταχθεί στις απαξίες του σύγχρονου κόσμου του εξεβραϊσμού και της παρακμής. Επηρεασμένος φιλοσοφικά από τον Σοπενχάουερ και το Νίτσε, ο Έβολα προτάσει έναν φιλοσοφικό ιδεαλισμό χωρίς όρια, ως προυπόθεση για μία πνευματική ενατένιση χωρίς συμβιβασμούς, σε μία εποχή έντονης ρευστότητας και ηθικής παρακμής.

Έχοντας μελετήσει τις ανατολικές πρακτικές μυστικιστικής εξάρσεως και εμπνεύσεως, κατά τη δεκαετία του 1920, ο Ιούλιος Έβολα επιδόθηκε συστηματικά στην διερεύνηση της δυτικής εσωτερικής παραδόσεως. Καθοριστική επ΄ αυτού υπήρξε η γνωριμία του με τον Αρθούρο Ρεγκίνι, έναν εμβριθή μελετητή της μυστικιστικής παραδόσεως της Δύσεως και άριστο γνώστη της αλχημείας και της θεουργίας.

Ο Ρεγκίνι εξέδιδε τα περιοδικά «Ατανόρ» και «Πυρ», με κείμενα μυητικού περιεχομένου και ο Έβολα άρχισε να αρθρογραφεί σε αυτά, αναπτύσσοντας συναφή θέματα. Απόρροια αυτής της πνευματικής συνεργασίας, υπήρξε η δημιουργία μίας εσωτερικής ομάδας, με επίκεντρο τα πρόσωπα των Ρεγκίνι και Έβολα, μία ομάδα η οποία υιοθέτησε την μυστηριακή επωνυμία «Ουρ». Κατά την περίοδο 1927-1929, η «Ουρ» εξέδιδε ένα μηνιαίο περιοδικό εστιαζόμενο σε άρθρα τελετουργικής φύσεως και μυστικιστικής υφής, το οποίο κατά το 1929 μετονομάσθηκε σε «Κρουρ», και στο οποίο δημοσιεύονταν εκτενείς μελέτες του Έβολα περί της αληθινής φύσεως της μαγείας (νοούμενης ως χειρισμό των δυνάμεων της φύσεως και όχι ως διάπραξη υπερφυσικών πράξεων, αρνητικής υφής, με σκοπό την κατάλυση του φυσικού νόμου). Στόχος της ομάδας «Ουρ» υπήρξε η αναγέννηση της κλασικής παραδόσεως και η επάνοδος σε μία κατάσταση άριας θρησκευτικότητας, καταλύοντας τα πνευματικά-θεολογικά αλλά και κοσμικά δεσμά που επέβαλλε η ιουδαιοχριστιανική εκκλησία.

Το 1931 κυκλοφορεί ευρέως η μελέτη του Έβολα υπό τον τίτλο «Η Ερμητική Παράδοση», ένα έργο στο οποίο ο φιλόσοφος αναπτύσει την αντίληψη ότι η αλχημιστική-ερμητική παράδοση συνιστά μία συγκεκαλυμένη, δια συμβολισμών, μορφή της αρχέγονης προχριστιανικής αντιλήψεως περί των Θεών και του Κόσμου, με άξονα τα ηρωϊκά ιδεώδη και κυρίαρχη την ιδέα της πολεμικής αριστοκρατίας, τους ιππότες του ξίφους και του πνεύματος.

Σύμφωνα εξ΄ άλλου με τον Έβολα η αλχημεία και ο ερμητισμός δεν είναι παρά εκφάνσεις σε αποκρυφιστικό επίπεδο της πανάρχαιας «βασιλικής τέχνης», η αποδοχή και εφαρμογή των αρχών της οποίας οδηγεί σε μία μεταμορφωτική-ηρωϊκή αναγέννηση, η οποία επί των ημερών της «σκοτεινής εποχής» - Κάλι Γιούγκα που διέρχεται τώρα η ανθρωπότητα καταπνίγεται υπό το αστικό καθεστώς και την ιουδαιοχριστιανική τυραννία που επιβάλλει η κοσμική εκκλησία.

Εμπνεόμενος από τον Όσβαλντ Σπένγκλερ, τον Πλάτωνα αλλά και τον Νίτσε, όπως άλλωστε και από τον Σοπενχάουερ, ο Έβολα στρέφεται ενάντια στην δημοκρατία και στον νεωτερισμό με όλη την δύναμη της ψυχής του. Ατενίζοντας την ιστορική πραγματικότητα της ρωμαϊκής κρατικής οργανώσεως, ο Έβολα αναγνωρίζει στην εξουσία των πατρικίων και στην αυτοκρατορική δομή της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, την ιδεώδη αποτύπωση της πολιτειακής διαρθρώσεως ενός αριστοκρατικών αρχών κράτους. Αντίθετα, η εξισωτική, ισοπεδωτικού χαρακτήρα, οικουμενική διάσταση του ιουδαιοχριστιανισμού, ήρθε σε αντιπαράθεση με αυτή την τάξη, κατορθώνοντας τελικά να την καταλύσει, προλειαίνοντας κατ΄ αυτόν τον τρόπο την έλευση της σημερινής παρακρούσεως.

Ήδη από το 1924 ο Ρεγκίνι, είχε διαβλέψει την εγκαθίδρυση στην εξουσία του φασιστικού καθεστώτος, αντιλαμβανόμενός το ως ένα καθεστώς το οποίο θα εδραζόταν στην αρχαία παράδοση. Μην λησμονούμε ότι η δέσμη των ράβδων οι οποίες πλαισίωναν τον χάλκινο πέλεκυ, σύμβολο της δυνάμεως και της κυριαρχίας των αρχόντων στην αρχαία Ρώμη, ήταν το δώρο που είχε προσφερθεί από ένα μέλος της ομάδας «Ουρ» στον Μπενίτο Μουσολίνι το 1923, προσβλέποντας στην αναβίωση του αρχαίου ρωμαϊκού ηρωϊκού ιδεώδους, προσδοκία η οποία διέκρινε την μυητική ομάδα «Ουρ» επί μακρό διάστημα, μέχρι διαψεύσεως των προσδοκιών της.

Ήδη από το 1925 συντελείται μία μεταστροφή στην στάση της ομάδας «Ουρ» και κατ΄ επέκταση και του ιδίου του Έβολα έναντι στο καθεστώς. Με συνεχή άρθρα του ο Έβολα καυτηρίαζε τον φασισμό για τις σχέσεις που είχε αναπτύξει με την εκκλησία, την αστική νοοτροπία των μαζών αλλά και των κρατικών λειτουργών, ενώ επίσης ασκούσε σκληρή κριτική στο καθεστώς για τις σχέσεις εξαρτήσεως που είχε αναπτύξει με όλο αυτό το συνοθύλευμα. Ο Έβολα οραματιζόταν την άνδρωση ενός φασιστικού κινήματος με γνώμονα τις αρχές της πνευματικής αριστοκρατίας και της ηρωϊκής αναγεννήσεως, ιδέες οι οποίες εκπηγάζουν από το βιβλίο του «Παγανιστικός Ιμπεριαλισμός», το οποίο κυκλοφόρησε το 1928 και δια του οποίου κατήγγειλε στο σύνολό τους τις χριστιανικές εκδοχές, καυτηριάζοντας ταυτοχρόνως δραστικά τόσο την αμερικανική φιλελεύθερη δημοκρατία όσο και τον σοβιετικό κομμουνισμό ως τις κοσμικές εκφράσεις της παγκοσμιοποιήσεως.

Η υψιπετής μορφή του Διός, κυρίαρχη θεότητα στο πάνθεο των ηλιακών θεοτήτων-δυνάμεων, οι οποίες συνθέτουν κατά τον Έβολα, την Άρια θεολογική τάξη.

Οι ιδεολογικές προσεγγίσεις του Έβολα και του Ρεγκίνι δεν άφηναν τον Μουσολίνι αδιάφορο, πλην όμως ουδέποτε ο τελευταίος θα μπορούσε να ταράξει τα λιμνάζοντα ύδατα του ιταλικού πολιτικού και κοινωνικού κατεστημένου με ριζικές ανατροπές.

Για τον Έβολα η περίοδος ακμής της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας αντιπροσώπευε μία τιτάνια προσπάθεια η οποία στόχευε να αποτελέσει το επίκεντρο των αναγεννητικών δυνάμεων οι οποίες στηριζόμενες στην ηρωϊκή άρια πνευματικότητα θα ανέτρεπαν την εκφυλιστική επιρροή των δυνάμεων της μεσογειακής ανατολής. Πεποισμένος ότι η ρωμαϊκή αυτοκρατορία διαφύλαττε το ηρωϊκό ιδεώδες και συνάμα το πνεύμα της ιεραρχίας, ο Έβολα στρέφεται ενάντια στις ασιατικής προελεύσεως μυστηριακές εκείνες θρησκείες οι οποίες αντλούσαν το υπόβαθρό τους από την σημιτική ανατολή. Ειδικότερα ο ιταλός φιλόσοφος υπήρξε απόλυτα πολέμιος της ιουδαιοχριστιανικής εκκλησίας σε όλες της τις παραλλαγές, θεωρώντας ότι ο χριστιανισμός οδήγησε την Ευρώπη και την Λευκή Φυλή σε μία διαδικασία παρακμής. Απροσμέτρητα τα δεινά που επισυσώρευσε η έλευση του πνευματικού αυτού μπολσεβικισμού της αρχαιότητας, επιφέροντας με τα πολυφυλετικά και πολυπολιτισμικά του κηρύγματα την ισοπέδωση των παραδόσεων, των ιεραρχικών διαβαθμίσεων, των αξιών και των προαιώνιων θεσμών των αρίων.

Απευθυνόμενος στα κατώτερα ένστικτα των μαζών, προβάλλοντας ένα μεσσιανιστικό όραμα, ο ιουδαιοχριστιανισμός κατόρθωσε να προσελκύσει όλους τους πνευματικά και σωματικά αδύναμους της ζωής, με αποτέλεσμα η επικράτησή του να σημάνει την μετατόπιση της κυριαρχίας από την αρσενική στην θηλυκή αρχή, από το ηλιακό στοιχείο στο χθόνιο, από τις πολεμικές και στρατιωτικές αξίες της τιμής και του αίματος στο θρησκόληπτο αίσθημα των πληβείων.

Στο έργο του «Επανάσταση ενάντια στον σύγχρονο κόσμο» ο Έβολα επισημαίνει ότι η ρωμαϊκή αυτοκρατορία είχε ήδη εκφυλισθεί, προ της ελεύσεως του ιουδαιοχριστιανισμού, παραδομένη στο «εθνοτικό χάος και στην κοσμοπολιτική αποσύνθεση». Στα πλαίσια αυτά, ο Έβολα είχε ακράδαντη πίστη στην ιδέα ότι τα Γερμανικά φύλα αποτελούσαν το φυσικό αντίβαρο στον επελαύνοντα θηλυκό-σεληνιακό χριστιανικό πολιτισμό της υποκριτικής ηθικής και της εθελοδουλείας.

Σύμφωνα με τον Έβολα, μόνο ο άνδρας, ο οποίος συμπυκνώνει την άρρενα-θετική αρχή, στοχεύει στην κατάκτηση της πνευματικής ζωής, η γυναίκα-θήλεια/σεληνιακή αρχή αντίθετα, εστιάζει το ενδιαφέρον της και μόνο στην κατώτερη ζωή

Γλυπτά ηρωϊκής εμπνεύσεως, έργα του προσωπικού γλύπτη του Αδόλφου Χίτλερ, Άρνο Μπρέκερ.

των υλικών απολαύσεων και των αισθήσεων. Η γυναίκα, της οποίας ο ρόλος είναι συνυφασμένος και από βιολογικής απόψεως, λόγω κυοφορίας, με την υλική επιβίωση, αποτελεί συστατικό στοιχείο του υλικού κόσμου. Έχοντας αναγάγει σε υπέρτατο σκοπό της ζωής της την επιβίωση, θυσιάζει κάθε ανώτερο ιδανικό και κάθε ευγενή σκοπό, προκειμένου να επιτύχει την υλική εξασφάλιση, υπό οποιεσδήποτε συνθήκες.

Η συμπεριφορά της δεν διέπεται ούτε από λογική, ούτε από ηθική, όντας στερουμένη ανωτέρου πνεύματος και υψηλών ιδανικών. Η ζωή της αποκτά νόημα, μόνο δια της προσκολλήσεώς της στον άνδρα και στην ικανοποίηση των σαρκικών της επιθυμιών. Σύμφωνα με τον Έβολα η ανδρική πνευματικότητα ανευρίσκεται στους Θεούς του Πολέμου και εκφράζεται από τα σύμβολα τ' Ουρανού και του Ήλιου, ενώ το θηλυκό-υλιστικό στοιχείο αντιπροσωπεύεται από τις χθόνιες και υποχθόνιες λατρείες, ακολουθώντας την αντιδραστική ζοφερή παράδοση του σκότους και της σελήνης. Η απολλώνεια-άρρενα-ηλιακή αρχή δεσπόζει έναντι της θήλειας-σεληνιακής αρχής η οποία ήκμασε επί περιόδων ακμής της μητριαρχίας.

Ο Ιούλιος Έβολα κατήγγειλε τη σύγχρονη Δύση για το γεγονός ότι έχει απωλέσει κάθε δεσμό με την ιερή αυτή άρια παράδοση, καθιστάμενη δέσμια του χρυσού μόσχου, του εβραϊκού Μαμωνά και του ιουδαιοχριστιανικού ιερατείου που νεκρώνει το πνεύμα καθιερώνοντας μία διαστροφική και εν πολλοίς υποκριτική ηθική, ενώ στα άλλα φάσματα του βίου κυριαρχούν αμείλικτοι τεχνοκράτες και χρηματάνθρωποι που έχουν καταρρακώσει τις αξίες, ενδιαφερόμενοι μόνο για τους «νόμους της αγοράς».

Στις ίδιες ακριβώς διαπιστώσεις καταλήγει και ο γάλλος ανατολιστής φιλόσοφος Ρενέ Γκενόν, ο οποίος στο έργο του «Η Κρίση του Σύγχρονου Κόσμου», κατηγορεί τον εκπεσμένο πλέον δυτικό κόσμο, διότι ολοένα και περισσότερο καθίσταται δέσμιος της χονδροειδούς ύλης, στις πιο χυδαίες της εκφάνσεις. Ο ατομισμός μεσουρανεί, η πίστη σε ιδανικά εγκαταλείπεται και τη θέση της καταλαμβάνει ένας στείρος ωφελιμισμός, είναι η αποθέωση της Σκοτεινής Περιόδου την οποία διέρχεται η ανθρωπότητα, περίοδος εκφυλισμού και απόλυτης παρακμής.

Η μάχη πλέον διεξάγεται ανάμεσα σε δύο κοσμοθεωρίες και βιοαντιλήψεις, σε αυτή που συγκροτεί την Παράδοση της θείας ιεραρχίας και της πνευματικής ανυψώσεως, ευρισκόμενη αντιμέτωπη με το ρεύμα του μοντερνισμού, του έκφυλου νεωτερισμού που χαρακτηρίζει τον αλλοτριωμένο σύγχρονο κόσμο. Η πρώτη χαρακτηρίζεται από λειτουργίες τις οποίες διακρίνει μία έντονη πνευματικότητα, η οποία ανέρχεται ολοένα και περισσότερο στις ανώτερες βαθμίδες της, ενώ η δεύτερη διακρίνεται από μία έντονη υλιστική πρακτική, βυθίζοντας τους φορείς της στα δεσμά της ύλης.

Η νίκη και επικράτηση της πρωτογενούς αρίας παραδόσεως που στο μεταφυσικό επίπεδο διαχωρίζει απόλυτα τον αθάνατο από τον θνητό κόσμο, την ανώτερη σφαίρα του άρρενος «Είναι» από την κατώτερη σφαίρα του θήλεως «Γίγνεσθαι», θα σημάνει την επάνοδο σε έναν κύκλο ηρωϊκής ακμής και ανατάσεως της Λευκής Φυλής.

Η Αριστοκρατία για τον Έβολα έχει μεταφυσικό υπόβαθρο και διαρθρώνεται από τους λειτουργούς και κοινωνούς του Καθαρού Αίματος και του Διαυγούς Πνεύματος και όχι από τους περιστασιακούς κατόχους υλικής δυνάμεως. Γι' αυτό και πάντοτε θεωρεί ότι η Εξουσία προέρχεται από μία πνευματική αυθεντία. Πρόκειται για την θεωρία των Φιλοσόφων-Βασιλέων που εισάγει στην «Πολιτεία» του πολλούς αιώνες νωρίτερα ο Πλάτων, θεωρώντας ότι η υπέρβαση της δημαγωγίας και της φαυλότητας θα επιτευχθεί μόνο όταν οι φιλόσοφοι καταστούν βασιλείς ή και το αντίστροφο.

Ο Έβολα θεωρούσε ότι τα Γερμανικά φύλα έμειναν αμόλυντα από την εκφυλιστική επίδραση του μεσογειακού και εν πολλοίς σημιτογενούς κοσμοπολιτισμού, γι' αυτό και πίστευε ότι διαθέτουν μία ηλιακή πνευματικότητα, σε αντιδιαστολή προς τις εκχριστιανισμένες μάζες της υπόλοιπης Ευρώπης που είχαν λάβει την κατιούσα πορεία προς τον εκθηλυσμό και την εθελοδουλεία. Φρονούσε ότι τα γερμανικά φύλα δια της ιπποσύνης είχαν ανυψώσει τον ήρωα υπεράνω του αγίου και τον κατακτητή υπεράνω του μάρτυρα. Γι' αυτό και ο Έβολα υποστηρίζει επιγραμματικά ότι το αίμα των Ηρώων είναι περισσότερο ιερό από το μελάνι των σοφών και τις προσευχές των πιστών.

Πραγματοποιώντας μία ιστορική αναδρομή, ο Έβολα, και δικαίως, θεωρεί τις ιταλικές κοινότητες της Αναγεννήσεως, τα φυτώρια εκείνα όπου αναπτύχθηκε μία κοινωνία αντιπαραδοσιακή, βασισμένη καίρια σε παράγοντες οικονομικούς - εμπορικούς, θέτοντας έτσι τα θεμέλια, με τις ευλογίες της εκκλησίας, στην εβραϊκή κυριαρχία επί του εμπορίου και του χρυσού και συνακόλουθα στην παγίωση ενός συστήματος τραπεζικού το οποίο υπό την αιγίδα του καπιταλισμού διασφάλισε την οικονομική και συνακόλουθα πολιτική παντοδυναμία των ιουδαίων, καταστρέφοντας ό,τι ευγενές ο Άριος Δημιουργός κατόρθωσε να φέρει σε εκδήλωση επί χιλιετίες.

Αξίζει να τονισθεί ότι σύμφωνα με τον ιταλό φιλόσοφο, η Αναγέννηση δεν απετέλεσε πραγματική αναβίωση του κλασικού πολιτισμού της αρχαιότητας, απλώς δανείσθηκε ή ορθότερα υπέκλεψε για παραπλανητικούς λόγους εξωτερικά στοιχεία αυτής της περιόδου, και μάλιστα τα πλέον παρακμιακά, καλλιεργώντας ένα νοσηρό πνεύμα ατομισμού και κερδοσκοπίας. Ο μέσος άνθρωπος δέχθηκε την περίοδο αυτή ως ανακούφιση ύστερα από την διαμεσολάβηση ενός θεοκρατικού μεσαίωνα, ήδη όμως η Λερναία Ύδρα του φαινομένου εκείνου που αργότερα ονομάσθηκε σιωνισμός έθετε καλά τα θεμέλια της μελλοντικής οικονομικής της παντοκρατορίας, μετατρέποντας τις αξίες του πνεύματος σε αξίες αγοράς, εκποιώντας, ευτελίζοντας και διασύροντας προαιώνιους θεσμούς και ηρωικές παραδόσεις. Όσο οι εποχές βυθίζονται περισσότερο στην παρακμιακή κατάδυση της λεγόμενης «Σκοτεινής περιόδου», τόσο περισσότερο η ύλη κυριαρχεί επί της μορφής, ενώ οι αξίες ισοπεδώνονται προς επικράτηση των αντιπαραδοσιακών εθών, του ηδονισμού και της χρησιμοθηρίας. Αυτά άλλωστε είναι και τα συστατικά στοιχεία του φιλελεύθερου βίου, ο οποίος σαφώς διεθνιστικός και αντιπαραδοσιακός, αντιστρατεύεται απόλυτα την επάνοδο στις ρίζες και στην προγονική φυλετική ταυτότητα.

Αναφορικά με τον φυλετικό παράγοντα, ο Έβολα διατύπωσε μία φυλετική θεωρία με τρισυπόστατη υφή, η οποία και επεκτείνεται στους τομείς του σώματος, του πνεύματος αλλά και της ψυχής, τονίζοντας ότι οι εσωτερικές μορφές και καταστάσεις είναι εκείνες που αντανακλώνται στις εξωτερικές εκδηλώσεις. Να σημειωθεί στο σημείο αυτό ότι ο Μουσολίνι υιοθέτησε τις ιδέες του Έβολα ως επίσημη φυλετική φασιστική θεωρία το 1938, επισημαίνοντας ωστόσο ότι ο Έβολα αποδίδει στον όρο φυλή περισσότερο μεταφυσικό και ιδεαλιστικό περιεχόμενο, παρά βιολογικό.

Στο έργο του «Επανάσταση ενάντια στον Σύγχρονο Κόσμο» ο Έβολα ερμηνεύει την πρόκληση του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ως μία σύγκρουση των δυνάμεων του ολοκληρωτισμού (Γερμανίας, Ιταλίας, Ιαπωνίας) με τις δυνάμεις της εβραϊκής πλουτοδημοκρατίας. Η επικράτηση των τελευταίων είχε ως αποτέλεσμα την διαίρεση της Ευρώπης και την βύθιση του κόσμου ολόκληρου σε ένα παγκόσμιο καθεστώς υλισμού και πνευματικής σκοτοδύνης.

Μεταφυσική διάσταση απέδιδε επίσης ο Ιούλιος Έβολα και στο ζήτημα του αντισημιτισμού και της εβραϊκότητας, θεωρώντας τον εβραϊσμό, τόσο από φυσικής-βιολογικής όσο και από ιδεολογικής απόψεως, ως το απτό σύμβολο της επικρατήσεως του χρήματος, του ατομικισμού/ωφελιμισμού και του απολυτου υλισμού ανά τον σύγχρονο κόσμο. Βασική αντίληψή του ήταν ότι η «εβραϊκότητα», ιδιότητα η οποία υποδηλώνει την φιλαργυρία, την αθέμιτη, δια δόλου και δια της καταφυγής σε παρασιτικά μέσα και μεθόδους απόκτηση υλικής δυνά-

μεως και την επικέντρωση στην ωφελιμιστική διασφάλιση του εγώ, ως μία ψυχική κατάσταση που προσδιορίζει έναν συγκεκριμένο τύπο ψυχικής ιδιοσυστασίας η οποία μπορεί να εκδηλωθεί σε άτομα όλων των φυλών, όμως βρίσκει την αποκορύφωσή της στα άτομα που ανήκουν στην εβραϊκή φυλή. Και εδώ έγκειται ο εβραϊκός χαρακτήρας της σημερινής εποχής, όσο και εάν οι εκκλησίες του ιουδαιοχριστιανισμού και οι συναγωγές αδειάζουν από κόσμο.

Η εποχή μας παραμένει βαθύτατα εβραϊκή, υπό την έννοια που ο κόσμος αντιλαμβάνεται τη ζωή, τα δρώμενα και υπό την έννοια ότι το χρήμα έχει σκλαβώσει τις ψυχές των ανθρώπων, έχοντας καταστεί πειθήνιοι δούλοι του. Απουσία υψηλών νοημάτων στη ζωή, ατολμία όπως επιδεικνύουν οι γυναίκες και υιοθέτηση μίας στείρας μηχανιστικής-υλιστικής κοσμοαντιλήψεως, αυτά είναι τα γνωρίσματα της μοχθηρής εβραϊκής ψυχής, σε συνδυασμό με πλανημένες και αντι-επιστημονικές και αφύσικες θεωρίες, όπως ο δαρβινισμός, η ερμηνεία των ιστορικών φαινομένων υπό το πρίσμα του οικονομικού παράγοντα, καθώς και η μαρξιστικοφιλελεύθερη ανάλυση των πραγμάτων.

Μέσω του υλιστικού ορθολογιστικού υπολογισμού, του τραπεζικού συστήματος, του εμπορίου του χρυσού και την δουλεία των τόκων, ο Έβολα είδε την εβραϊκή κυριαρχία σε ολόκληρη την Ευρώπη, μία Ευρώπη φάντασμα που παλαιού ένδοξού της εαυτού, έρμαιη στην διάθεση των τοκογλύφων και των μεταπρατών της εβραϊκής συντεχνίας.

Αναλύοντας εξ άλλου τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών, ο Έβολα καταγγέλει τον τύπο αλλά και το κεφάλαιο ως τα μέσα των Εβραίων για την οργανωμένη εξάπλωση της νόσου του φιλελευθερισμού, ο οποίος ήταν εντεταλμένος να καταστρέψει τα έσχατα αναχώματα της ηθικής τάξεως και της παραδόσεως. Αναλογισθείτε τον ηθικό βόρβορο που εξαπολύουν τα ελεγχόμενα από τον διεθνή σιωνισμό ΜΜΕ, τον χείμαρρο του εκχυδαϊσμού και της εμετικής προπαγάνδας των θέσεων του κατεστημένου που προωθούν οι μεγιστάνες της (παρα)ενημέρωσης, σκεφθείτε τα «ριάλιτυ σόους» και τα υπόλοιπα εκμαυλιστικά προγράμματα και θα αντιληφθείτε του λόγου το αληθές του Έβολα. Μάλιστα ο Έβολα θα προλογίσει την ιταλική έκδοση των Πρωτοκόλλων, δημοσιεύοντας ταυτόχρονα στην ίδια έκδοση και ένα δικό του δοκίμιο με τίτλο «Η αυθεντικότητα των Πρωτοκόλλων όπως αυτή αποδεικνύεται μέσα από την εβραϊκή παράδοση», εντοπίζοντας την εβραϊκή διάβρωση τόσο στο αμερικανικό τραπεζικό και βιομηχανικό σύστημα όσο και

στην μπολσεβικική επανάσταση του 1917, όπου το 97% των μελών των επαναστατικών συμβουλίων-Σοβιέτ ήταν εβραϊκής καταγωγής! Ακόμη ο Έβολα καταγγέλει με δριμύτητα τον εκφυλιστικό ρόλο που διαδραματίζουν εβραίοι σε επιστημονικούς τομείς, όπως ο Φρόιντ, ο Ντιρκάιμ και ο Αϊνστάιν.

Θεωρώντας τον ιταλικό φασισμό αρκετά συμβιβασμένο με τις αστικές αντιλήψεις, ο Έβολα από το 1934 και εντεύθεν άρχισε να στρέφεται ολοένα και περισσότερο προς τον Γερμανικό Εθνικοσοσιαλισμό, διοργανώνοντας διαλέξεις με γερμανικό ακροατήριο ολοένα και πιο συχνά. Ο Έβολα διείδε στον Εθνικοσοσιαλισμό το μεγάλο φυσικό και ιδεολογικό αντίβαρο απέναντι στον φιλελευθερισμό και στον εβραϊκό υπανθρωπικό «πολιτισμό», εγκωμιάζοντας τα Ές-Ές ως τον προμαχώνα της φυλετικής αριστοκρατικής κληρονομιάς και της ιεραρχικής διαστρωματώσεως της κοινωνίας, βλέποντας στο σώμα αυτό τα θεμέλια της κοινωνίας των πολεμιστών που πρεσβεύει η άρια αντίληψη.

Άρθρα του Έβολα όλη εκείνη την περίοδο δημοσιεύονται συχνά σε γερμανικά περιοδικά. Από το 1943 και μέχρι το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ο Έβολα έγινε σύνδεσμος των Ές-Ές με διάφορα ανά την Ευρώπη φασιστικά κινήματα, επιχειρώντας να στρατολογήσει νέους εθελοντές, ώστε να συγκροτηθεί ο πανευρωπαϊκός εκείνος στρατός που θα απέκρουε την αμερικανική και σοβιετική εισβολή από την Ευρώπη.

Το 1943 μετά την απελευθέρωση του Μουσολίνι από τον Όττο Σκορτσένυ, λαμβάνει μέρος σε σύσκεψη του ιταλού ηγέτη με τον Χίτλερ στο στρατηγείο του τελευταίου στην Ανατολική Πρωσσία, όπου και τέθηκαν οι βάσεις για την συγκρότηση στη βόρεια Ιταλία της Κοινωνικής Δημοκρατίας του Σαλό, την οποία και υπηρετεί με όλες του τις δυνάμεις έως και την κατάλυσή της από τα αγγλοαμερικανικά στρατεύματα. Τον Μάρτιο του 1945, κατά την διάρκεια μίας αεροπορικής επιδρομής, θα τραυματιστεί και θα μείνει παράλυτος και από τα δύο του πόδια έως και το τέλος της ζωής του, το 1974.

Από τις αρχές της δεκαετίας του 1950, ζώντας κατάκοιτος στη Ρώμη, αποφασίζει να προσδώσει στα κείμενά του έναν πιο πρακτικό και άμεσο πολιτικό προσανατολισμό. Στα πλαίσια αυτά, εναποθέτει τις ελπίδες του για ηρωική αναγέννηση, στην άνοδο στην εξουσία του Ιταλικού Κοινωνικού Κινήματος του Τζόρτζιο Αλμιράντε, παρουσιάζοντας μέσα από το έργο του «Οι Άνθρωποι και τα Ερείπια» τις θέσεις και συνάμα προτάσεις του για τον υπερβατικό χαρακτήρα του κράτους έναντι της οικονομίας, προσδίδοντας του έναν χαρακτήρα αντιαστικό, ηρωικό, ιεραρχικό. Δέκα χρόνια αργότερα, μέσα από το έργο του «Ιππεύοντας την Τίγρη», παρουσιάζεται απόλυτα αντιδραστικός, θεωρώντας το σάρωμα των πάντων ως την μόνη υγιή αντίδραση στην ισοπεδωτική επέλαση του φιλελευθερισμού, ενός φιλελευθερισμού ο οποίος είχε διαβρώσει πλέον τα πάντα.

Η δυναμική δράση ήταν, σύμφωνα με τον Έβολα, το μόνο αντίδοτο στην απόλυτη παρακμή, παρακινούμενος ίσως από τη ρήση του Νίτσε, πως ό,τι είναι να πέσει, δεν πρέπει κανείς να το συγκρατεί, αλλά να το σπρώχνει προς το βάραθρο...

Το κήρυγμα του Έβολα για μία δυναμική αντιπαράθεση με το σύστημα του διεθνισμού και της παρακμής, βρίσκει πολλούς θιασώτες στις τάξεις του ιταλικού φασισμού και μέσα από τις ιδέες αυτές και υπό το βάρος της αναγκαιότητας των καιρών, αναδύεται η «Νέα Τάξη», εθνικοσοσιαλιστική οργάνωση με βαθειά ιεραρχική δομή, στρατιωτική πειθαρχία και βαθύτατο ιδεολογικό χαρακτήρα, μία οργάνωση της οποίας ηγείτο ένας από τους πιο σταθερούς και στενούς μαθητές του Έβολα, ο Πίνο Ράουτι.

Εμπνεόμενοι από τα δύο κείμενα του Έβολα «Μεταφυσική του Πολέμου» και το «Δόγμα των Αρίων για τη Νίκη», διαποτισμένοι από την εβολιανή φιλοσοφία για ολοκληρωτικό πόλεμο και την φιλοσοφία της ιδέας της μάχης, μετά το 1975 οι επαναστατικοί πυρήνες του ιταλικού νεοφασισμού στράφηκαν εναντίον αυτού του ίδιου του κράτους-θεματοφύλακα του κατεστημένου.

Και μετά τον θάνατο του Έβολα, το 1974, οι ιδέες του και η διακήρυξή του για πάλη των δυνάμεων του φωτός ενάντια σε όλες τις χθόνιες δυνάμεις του χάους και του σκότους, υπήρξαν και εξακολουθούν να παραμένουν ιδιαιτέρως επίκαιρες, προβάλλοντας μία συγκροτημένη κοσμοαντίληψη και βιοθεωρία για μία ηρωική, αριστοκρατική και ανώτερη αντίληψη για τη ζωή. Η λήξη της περιόδου του ψυχρού πολέμου με την κατάρρευση της ΕΣΣΔ και η αμερικανοποίηση ολόκληρου του πλανήτη, έφερε στο προσκήνιο ένα δοκίμιο του Έβολα με τίτλο «Ο Αμερικανικός

Πολιτισμός», γραμμένο το 1945, στο οποίο ο ιταλός φιλόσοφος καταδίκαζε τις ΗΠΑ και το πρότυπό τους θεωρώντας το ως το έσχατο στάδιο της βύθισης στην κενότητα υπό την κυριαρχία του χυδαίου πλουτισμού. Στο κείμενό του εκείνο ο Έβολα διακήρυξε ότι προοιωνίζεται η μετατροπή του κόσμου ολόκληρου σε ένα προαστιακό πολυκατάστημα.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να επισημάνουμε ότι ιδιαίτερη επιρροή άσκησε στις τάξεις των ανά την Ευρώπη εθνοφυλετιστών, το όραμα του Έβολα για μία Ευρώπη ενωμένη, φυλετικά και πολιτιστικά καθαρή, ως το προπύργιο ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, τον εκδυτικισμό της κοινωνίας και την αποτροπή της πολυεθνικής βαβέλ, την οποία προοιωνίζε το αμερικανικό πολυφυλετικό καταναλωτικό πρότυπο. Οι στοχασμοί του αυτοί, ανέδειξαν τον Έβολα σε πρώιμο κήρυκα της Ευρωπαϊκής φυλετικής ενότητας ενάντια στον εκφυλισμό και την αλλοτρίωση που μεθόδευε ο αμερικανοεβραϊσμός.

Και σήμερα ο διαυγής φιλοσοφικός λόγος του Έβολα και οι μυητικές διδασκαλίες του είναι ιδιαίτερα πολύτιμες, διότι πέραν του ότι εισάγουν τον ερευνητή στο πεδίο του φασιστικού ιδεαλισμού, αναδεικνύουν την εσωτερική αριστοκρατική παράδοση, εμβαπτισμένη στις υπερβόρειες διδασκαλίες, προσδίδοντας στον εθνοφυλετικό ολοκληρωτισμό μία νέα διάσταση, εξαιρετικά ποιοτική, το υπόβαθρο της οποίας εδράζεται στις ηρωικές αξίες και στην ανωτερότητα του πνεύματος ως υποδήλωση της κυριαρχίας της άρρενας αρχής. Γι' αυτό και το έργο του μεγάλου Ιταλού Φιλοσόφου, είναι διαχρονικό, ικανό να επηρεάζει εμπνευσμένες και ευγενείς αγωνιστικές φυσιογνωμίες στο διηνεκές του χρόνου...

Π. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Το αίμα των ηρώων είναι πιο ιερό από το μελάνι των σοφών και τις προσευχές των πιστών.

Ιούλιος Έβολα

ΙΗΣΟΥΣ: ΚΗΡΥΚΑΣ ΑΓΑΠΗΣ Η΄ ΜΙΣΟΥΣ;

Από τον Γεώργιο Γρηγορομιχελάκη

Ο Ιησούς, από μικρό παιδί έδειχνε μία κακότητα, εκδικητικότητα και μίσος για τους ανθρώπους, που δεν συναντάται σε φυσιολογικά παιδιά.

Ένα σωρό θαύματα που πραγματοποίησε στην παιδική του ηλικία, χαρακτηρίζονται από εκδικητική μανία και οδηγούν σχεδόν όλα στο απόλυτο κακό, μέχρι και στην θανάτωση των δασκάλων ή των συνομηλίκων του (Βλέπε Ευαγγέλιο Νικοδήμου και λοιπά απόκρυφα ευαγγέλια). Αλλά και όταν μεγάλωσε και «δίδαξε», οι ιδιότητες αυτές δεν τον εγκατέλειψαν.

Η σκληρότητα με την οποία αντιμετώπισε την ελληνίδα μάνα που ζήτησε τη συνδρομή του για το άρρωστο παιδί της, είναι χαρακτηριστική. Σκυλιά αποκάλεσε τα τέκνα των Ελλήνων. Την ίδια σκληρότητα συναντούμε στην με σκαιό τρόπο αποπομπή της μάνας του και των αδελφών του όταν πήγαν να τον δουν στη Γαλιλαία που δίδασκε (Μάρκον Γ΄ 31-35, Λουκάν Η΄ 19-20).

Ο Γιεσουά υπήρξε μία αμφιλεγόμενη μορφή που οικειοποιήθηκε, παρήλλαξε και διαστρέβλωσε την αρχαιοελληνική διδασκαλία των στωϊκών και πλατωνικών φιλοσόφων, παρουσιάζοντάς την ως δική του.

Αλλά το αποκορύφωμα της σκληρότητας και της εκδίκησης (της άδικης εκδίκησης) το συναντούμε στο επεισόδιο με τη συκιά όπου ο Ιησούς την καταράστηκε κι εκείνη ξεράθηκε, επειδή δεν βρήκε σύκα να φάει. Και να φανταστεί κανείς ότι «ου γαρ ην καιρός σύκων» (Μάρκον ΙΑ΄ 13). Εδώ δεν πρόκειται μόνον για κακότητα και κακοήθεια. Υπεισέρχεται και ο παράγων τρέλα. Γιατί μόνον ένας τρελλός απαιτεί να βρει ώριμα σύκα όταν δεν είναι ο καιρός της καρποφορίας.

Τέτοια κακία εναντίον μάλιστα αψύχου πράγματος, μόνο ένα ιστορικό ανάλογο γνωρίζω: Το μαστίγωμα της θάλασσας στον Ελλήσποντο για τιμωρία από τον Πέρση βασιλιά. Αλλά και με τις παραβολές του, δίνει μηνύματα (γραμμή κατά τη σύγχρονη έκφραση) σκληρότητας και αδικίας. Λέγει λοιπόν ο βασιλιάς στην παραβολή των δέκα δούλων: «Σας βεβαιώνω πως στον καθένα που έχει χρήμα, θα του δοθεί κι άλλο΄ αλλά απ΄ όποιον δεν έχει θα αφαιρεθεί και το λίγο που έχει. Όσο για τους εχθρούς μου, αυτούς που δεν με θέλησαν για βασιλιά τους, φέρτε τους εδώ και σφάξτε τους μπροστά μου». (Λουκάν ΙΘ΄ 26-27).

Δεν καταλαβαίνουμε ποιό μήνυμα προσπαθεί να περάσει ο Ιησούς με την παραβολή αυτή. Η φοβερή απειλή γίνεται κατανοητή μόνο αν ο Ιησούς υπονοεί ως βασιλιά τον εαυτό του. Αν μάλιστα συνδυάσουμε την παραβολή με το

«Ο μη ων μετ΄ εμού εστί.

Ο μη συνάγων μετ΄ εμού σκορπίζει», διαπιστώνουμε ότι δεν υπάρχει καθαρότερο μήνυμα διχασμού και απειλής απ΄ αυτό. Άλλωστε, ο Ιησούς δεν το απέκρυψε, ότι σκοπός του ήταν να σπείρει τον διχασμό και την διχόνοια ανάμεσα στους ανθρώπους.

«Φωτιά ήλθα να βάλω στη γη και πόσο θαθελα να είχε κιόλας ανάψει! (Πυρ ήλθον βαλείν επί την γην και τι θέλω ει ήδη ανήφθη; Λουκάν ΙΒ΄ 49).

Τι φρικαλέα απειλή!

Ακόμη: «Νομίζετε πως ήλθα για να επιβάλω αναγκαστική ομόνοια μεταξύ των ανθρώπων; Κάθε άλλο. Σας βεβαιώνω ότι ο ερχομός μου θα φέρει διαιρέσεις. Από τώρα και στο εξής μία οικογένεια με πέντε μέλη θα χωριστεί σε δύο παρατάξεις: Τρεις εναντίον δύο και δύο εναντίον τριών. «Ο πατέρας θα είναι αντίθετος με το γιό του, η μάνα με την κόρη της και η κόρη με τη μάνα της. Η πεθερά με τη νύφη της κι η νύφη με την πεθερά της» (Λουκάν ΙΒ΄ 51-53).

Σύνθεση της Αναστάσεως, μωσαϊκό των αρχών του 14ου αιώνα.

Και ο Ματθαίος τα ίδια λέγει: «Μη νομίσητε ότι ήλθον βαλείν ειρήνην επί την γην, ουκ ήλθον βαλείν ειρήνην, αλλά μάχαιραν. Ήλθον γαρ διχάσει άνθρωπον κατά του πατρός αυτού και θυγατέρα κατά της μητρός αυτής και νύμφην κατά της πενθεράς αυτής. Και εχθροί του ανθρώπου οι οικιακοί αυτού» (Ματθαίον Ι΄ 34-36). Με εκπλήσσουσα σαφήνεια, ο Ιησούς προτρέπει σε μίσος όλους τους ανθρώπους: «Ει τις έρχεται προς με και ου μισεί τον πατέρα εαυτού και την μητέρα και την γυναίκα και τα τέκνα και τους αδελφούς και τας αδελφάς, έτι δε και την εαυτού ψυχήν (φαντάσου να μισήσεις και την ίδια την ψυχή σου) ου δύναταί μοι μαθητής είναι». (Λουκάν ΙΔ΄ 26).

Και ο Ιωάννης, άξιο τέκνο του δασκάλου του δίνει την τερατώδη εντολή: «Μην αγαπάτε τον κόσμο και ό,τι ανήκει στον κόσμο. Όποιος αγαπάει τον κόσμο δεν αγαπά τον Θεό. Ο κόσμος παρέρχεται και η επιθυμία γι΄ αυτόν. Ενώ όποιος εκτελεί το θέλημα του Θεού, παραμένει αιώνιος». (Επιστολή Ιωάννη Α΄, Β΄ 15-17).

Θαλεγε κανείς ότι οι δώδεκα μαθητές δεν ήταν παρά μία ομάδα περιπλανόμενων αγαθών ανδρών που μαζί με το δάσκαλό τους δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να κηρύττουν την αγάπη. Κι όμως, οι άνθρωποι αυτοί ήταν οπλισμένοι, έτοιμοι να σκοτώσουν αν χρειαζόταν: «Όταν είδαν οι μαθητές του τι μέλει να γίνει, είπαν: Κύριε, να τους κτυπήσουμε με τα ξίφη; Κι ένας απ΄ αυτούς κτύπησε τον δούλο του αρχιερέα και του έκοψε το δεξί αυτί». (Λουκάν, ΚΒ΄ 49-50). «Τότε τους είπε: Τώρα όμως, όποιος έχει χρήματα ας τα πάρει. Το ίδιο κι αυτός που έχει σακίδιο. Όποιος δεν έχει, ας πουλήσει το πανωφόρι του κι ας αγοράσει ξίφος». (Λουκάν, ΚΒ΄ 36).

Ο Ιησούς λοιπόν, ο «κήρυκας της αγάπης και της ειρήνης», προέτρεπε τους μαθητές του ν΄ αγοράσουν όπλα με κάθε θυσία, πουλώντας ακόμη και τα ρούχα τους για ν΄ αποκτήσουν τα προς τούτο απαιτούμενα χρήματα! Αλλά ο εξοπλισμός αυτός -έστω και για άμυνα- πώς συμβιβάζεται με το «αν κάποιος σε κτυπήσει στο μάγουλο, όχι μόνο να μη του ανταποδώσεις το κτύπημα, αλλά να γυρίσεις να σε κτυπήσει και στο άλλο μάγουλο»;

Από τα λίγα που προαναφέρθηκαν, προκύπτει ότι η διδασκαλία του Ιησού είναι γεμάτη από κακία, μίσος, διχόνοια, διχασμό, απειλή

κατά των ανθρώπων και προετοιμασία για αιματοκύλισμα (εξοπλισμός οπαδών του). Και η περίφημη αγάπη, η συγχώρεση, η ομόνοια, η ειρήνη που, όπως κατά κόρον διατυμπανίζει η εκκλησία, που έφερε δήθεν για πρώτη φορά στον κόσμο, που είναι;

Η προβαλόμενη ως χριστιανική ρήση «ο ου μισείς, ετέρω μη ποιήσεις», δεν είναι καθόλου χριστιανική. Ευρίσκεται στους αρχαίους Έλληνες τραγικούς.

Ο Ιησούς δεν είναι ο πρώτος ούτε ο μόνος που δίδαξε για την αγάπη. Παραινέσεις για το καλό βρίσκουμε άφθονες σε αρχαίες προ Χριστού πηγές. Ο Σοφοκλής π.χ. λέγει: «Προτιμώ, κάνοντας το καλό ν' αποτυχαίνω, παρά με το κακό να έχω τη νίκη». (Σοφοκλής, «Φιλοκτήτης», στ. 94-95).

Ο Ιησούς, υποτίθεται ότι εισηγαγε τη συγχώρεση. Στην πραγματικότητα η χριστιανική συγχώρεση δίνεται υποκριτικά και επιλεκτικά. Παράδειγμα ο Ιούδας. Ενώ ο ίδιος ο Ιησούς συγχώρεσε την πόρνη, τον ληστή πάνω στο σταυρό, τους ίδιους τους σταυρωτές του με το περίφημο «άφες αυτοίς», τον Ιούδα δεν τον συγχώρεσε παρ' όλο ότι μεταμελήθηκε έμπρακτα.

Κι η εκκλησία, επί 2.000 χρόνια, ακολουθώντας το παράδειγμα του Ιησού, συγχώρεσε ειδεχθείς εγκληματίες και επί πλέον ανεκήρυξε Μεγάλους και Αγίους, όπως τον αιμοσταγή αδελφοκτόνο, συζυγοκτόνο και υιοκτόνο Μ. Κωνσταντίνο. Τον Ιούδα όμως δεν τον συγχώρεσε, παρ' ότι αποδεδειγμένως μετανόησε, με το γελοίο και υποκριτικό επιχείρημα ότι ο Ιούδας δεν συγχωρείται όχι γιατί πρόδωσε τον Ιησού, αλλά γιατί αυτοκτόνησε.

Η ζωή είναι δώρο του Θεού, λένε, ανήκει στον Θεό και κανένας δεν έχει το δικαίωμα να την αφαιρέσει αυτοκτονώντας. Αν το κάνει, δεν του παρέχεται συγχώρεση, όπως στον Ιούδα.

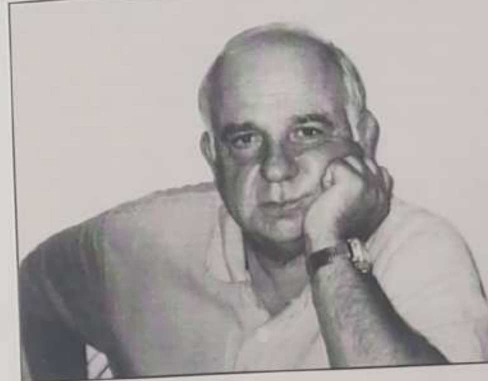
Μα, καλά. Όταν αφαιρείς τη ζωή ή τις ζωές των άλλων, γιατί συγχωρείσαι; Φαίνεται ότι το έχεις αυτό το δικαίωμα, αφού η εκκλησία όχι μόνο σε συγχωρεί αλλά και σε ανακηρύσσει Άγιο και Μέγα, κατά το παράδειγμα του Μ. Κωνσταντίνου που προαναφέραμε.

** Ο Γεώργιος Γρηγορομιχελάκης είναι συγγραφέας - ερευνητής και ήδη κυκλοφορούν τα μεστά περιεχομένου βιβλία του «Το βιβλίο που η εκκλησία σου δεν θέλει να διαβάσεις» και «Δώδεκα γεννημένοι και αναστημένοι σωτήρες», εκδόσεις ΔΑΔΟΥΧΟΣ.*

Προσεχώς και νέες πνευματικές εργασίες του, διεπόμενες από το ίδιο πρίσμα απόψεων, πρόκειται να δουν το φως της δημοσιότητος, είτε υπό την μορφή βιβλίων είτε υπό την μορφή άρθρων, μέσα από τις στήλες του περιοδικού ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ.

Ο ΕΘΝΙΚΟΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ

ΑΣΠΙΔΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΥΠΟΤΑΓΗ

Ο συγγραφέας - ακαδημαϊκός Δημήτρης Κιτσίκης.

Αναμφίβολα ο καθηγητής και Ακαδημαϊκός Δημήτριος Κιτσίκης, αποτελεί μία πολυδιάσταση προσωπικότητα η οποία εκφεύγει των παραδοσιακών ιδεολογικών και πολιτικών πλαισίων, όπως έχουν καθορισθεί με την συμβατική έννοια. Πολλές από τις θέσεις του ξαφνιάζουν ή και προκαλούν μεγάλη εναντίωση, όπως αυτές περί ελληνο-τουρκικής συνομοσπονδίας και άλλες συναφείς περί ενδιάμεσης περιοχής, απόψεις με τις οποίες το «Απολλώνειο Φως» βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση, ωστόσο το σκεπτικό του και οι προβληματισμοί του σε κάθε περίπτωση είναι άξιοι μελέτης για περαιτέρω εμβάθυνση στα γεγονότα και εξαγωγή χρησίμων συμπερασμάτων. Κατωτέρω λοιπόν, με αυτό το σκεπτικό, φιλοξενούμε την συνέντευξη που είχε ο Δ. Κιτσίκης την καλοσύνη να μας παραχωρήσει, τονίζοντας για μία ακόμη φορά, ότι κάποιες από τις ιδεολογικές θέσεις και απόψεις του, περί ελληνο-τουρκισμού, παγκοσμιότητος Ελληνισμού κ.τ.λ., μας βρίσκουν αντίθετους. Ιδιαιτέρας προσοχής αξίζουν οι θέσεις του κ. Κιτσίκη περί του Εθνικομπολσεβικισμού και του Μέλλοντος της Ευρώπης, ενάντια στον καπιταλιστικό παγκοσμισμό. Να επισημάνουμε τέλος ότι ο κ. Κιτσίκης χρησιμοποιεί και τάσεται υπέρ του πολυτονικού συστήματος γραφής.

• *Ποιό ιδεολογικό και εννοιολογικό περιεχόμενο αποδίδετε στους όρους Ελληνικότης και Ελληνισμός;*

α) Δεν είμαι εθνικιστής διότι η Ελλάς συρρικνώνεται εάν ταυτισθή με ένα έθνος, έστω και αν θεωρηθή το ανώτατο έθνος. Τα έθνη είναι πολλά, μέρη ενός συνόλου˙ η Ελλάς είναι μία. Η Ελλάς είναι σύμπαν.

β) Απώτερος στόχος είναι η καθολική αναγνώριση της παγκοσμιότητος του ελληνισμού.

γ) Η πάλη των τάξεων, η πάλη μεταξύ των εθνών, η επιδίωξη πολιτικής, οικονομικής, κοινωνικής ισχύος, είναι παίγνια της διεθνούς πολιτικής. Βεβαίως είναι μία πραγματικότης που καταγράφουμε αλλά που δεν αφορά τον ελληνισμό. Αφορά μόνον το ελληνικό κράτος.

δ) Τα μέσα που ως παγκοσμιστής του ελληνισμού χρησιμοποιώ, διαφέρουν σε σχέση με τις περιστάσεις. Φορώ πολλά προσωπεία. Πότε δεξιός, πότε αριστερός, πότε εθνικιστής, πότε διεθνιστής, πότε αρχαιολάτρης, πότε νεοεποχίτης, πότε φιλοεβραίος, πότε φιλομουσουλμάνος, πότε φιλοκαθολικός. Στα εγκόσμια, προσωπικώς είμαι κομμουνιστής αλλά υπήρξα επί χρόνια στενός φίλος ανθρώπων, σύμβολα του καπιταλιστικού φιλελευθερισμού, όπως ήσαν ο Κ. Καραμανλής, ο πρεσβύτερος, ή ο Τουργκούτ Οζάλ. Κάποτε οι τουρκικές εφημερίδες είχαν εντυπωσιακούς τίτλους που έλεγαν: «Έλλην κομμουνιστής δίπλα στον Πρόεδρό μας»! Στην πραγματικότητα όμως ο Έλλην παγκοσμιστής δεν είναι αυτού του κόσμου.

ε) Στον ΚΑ' αιώνα είμεθα θεατές της πλανητικής αναμετρήσεως ΗΠΑ-Κίνας με ενδιάμεσο το Ισλάμ. Πολύ πιθανόν να υπερισχύση σε τριάντα χρόνια η Κίνα, η οποία ίσως θα είναι ακόμη πιο ηγεμονική από τις ΗΠΑ. Στόχος μου είναι, υπεράνω Αμερικής και Κίνας, να υπερισχύση η Ελλάς, ως ιδέα, ως πολιτισμός. Το μέσον που έχω επιλέξει είναι η αναβίωση της Αυτοκρατορίας της Ενδιάμεσης Περιοχής, μέσω μίας νέας μορφής Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, δομικά συγκροτημένης ως ελληνοτουρκική συνομοσπονδία με μοναρχικό πολίτευμα. Είμαι νεοθωμανός. Αλλά για να επιτύχωμε τον ενδιάμεσο αυτό στόχο, πρέπει να αναρριχηθούμε στους ώμους του ενός εκ των δύο γιγάντων, της Κίνας ή των ΗΠΑ. Για πολλούς λόγους επέλεξα τις ΗΠΑ.

Οι ΗΠΑ γνωρίζουν κάλλιστα τον αντιαμερικανισμό μου, διότι απλώς δεν τους τον κρύβω, γνωρίζουν τι υπάρχει πίσω από το προσωπείο μου. Αλλά νομίζουν ότι, προς το παρόν, τους συμφέρει η ελληνοτουρκική συνομοσπονδία. στ) Ως θεληματιστής, αλλά και Ορθόδοξος χριστιανός, πιστεύω ακράδαντα στην παντοδυναμία του πνεύματος. Η ουτοπία είναι για μένα ο ύψιστος ρεαλισμός, η μόνη σωστή διάσταση του ανθρωπίνου, δηλαδή ελληνικού, φαινομένου.

ζ) Εν κατακλείδι, σας δίδω και μία τελείως άγνωστη πληροφορία: Εφέτος, τον Φεβρουάριο του 2004, ο ισλαμιστής πρωθυπουργός της Τουρκίας Ταγίπ Ερντογάν, ευρισκόμενος σε επίσημη επίσκεψη στις Η-

ΠΑ, αφιέρωσε χρόνο για να συναντηθή σε γεύμα εργασίας με τον Ερτουγρούλ μπέη, τον διάδοχο του οθωμανικού θρόνου, που φέρει το ίδιο όνομα με τον πατέρα του Οσμάν, του ιδρυτού της Οθωμανικής Δυναστείας στον ΙΓ΄ αιώνα, τον Έρτουγρουλ. Σε όλα τα Βαλκάνια οι βασιλείς επήραν τον δρόμο της επιστροφής. Εμείς, τι προτιμούμε να δούμε στην Κωνσταντινούπολη: Τον Έρτουγρουλ ή τον Κωνσταντίνο; Πότε λοιπόν, ο ορθοδοξιστής πρωθυπουργός μας (εάν θα υπάρξει) θα συναντηθή σε γεύμα εργασίας στο Λονδίνο, με τον Κωνσταντίνο;

• *Ποιά η γνώμη σας περί της 21ης Απριλίου 1967;*

Όταν το βιβλιοπωλείο της «Εστίας» εδημοσίευσε το 1981, την 1η έκδοση του βιβλίου «Ιστορία του Ελληνοτουρκικού χώρου, από τον Ε. Βενιζέλο στον Γ. Παπαδόπουλο», είχαμε συμφωνήσει να βάλουμε, ως ήτο φυσικό, στο εξώφυλλο, τις φωτογραφίες των Βενιζέλου και του Παπαδοπούλου. Το έμαθε όμως το Υπουργείο των Εξωτερικών που, οργισμένο, ετηλεφώνησε στην εκδότρια και απαίτησε να αλλαχθή το εξώφυλλο, χωρίς τον Παπαδόπουλο, και τότε εβάλαμε τον Ατατούρκ! Ένας φίλος μου, γνωστός συγγραφεύς και δημοσιογράφος της «Ελευθεροτυπίας», εφοβήθη να παρουσιάση το βιβλίο αυτό στην βιβλιοκρισία του, όπως έκαμε μέχρι τότε με όλα μου τα βιβλία, επειδή το κεφάλαιο που ήταν αφιερωμένο στην 21η Απριλίου, την εχαρακτήριζε επανάσταση! Τότε, για πρώτη φορά εκατάλαβα όχι μόνον το τυφλό πάθος των διανοουμένων μας, αλλά και την άγνοια στοιχειωδών εννοιών της πολιτικής επιστήμης και ιστορίας. Γι΄ αυτό και στις επόμενες εκδόσεις του βιβλίου αυτού, προσέθεσα και την παρακάτω σημείωση στην σελίδα 274: «Η λέξη Επανάσταση που χρησιμοποίησα και στην πρώτη έκδοση, για να χαρακτηρίσω το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου, προκάλεσε ακραίες αντιδράσεις, ιδιαίτερα στους αριστερούς κύκλους που συνήθιζαν να δίνουν σ΄ αυτήν την λέξη ηθικό και προοδευτικό περιεχόμενο. Αλλά επανάσταση και πραξικόπημα δεν είναι αντιφατικές έννοιες: η πρώτη έννοια δεν συνεπάγεται υποχρεωτικά μία «καλή» αλλαγή ούτε η δεύτερη μιαν «κακή»: Επανάσταση σημαίνει εκ βάθρων αλλαγή, έστω και στις αρχικές προθέσεις της, ενώ πραξικόπημα είναι τρόπος καταλήψεως της αρχής. Έτσι η μπολσεβικική επανάσταση του Οκτωβρίου του 1917, πραγματοποιήθηκε από τον Λένιν με πραξικόπημα». Ως προς την έκβαση της σημαντικωτάτης αυτής επαναστάσεως της 21ης Απριλίου, εξηγούσα γιατί δεν ωλοκληρώθη, γι΄ αυτό και επιτιλοφόρησα το σχετικό κεφάλαιο «Η αποτυχία της ελληνικής επαναστάσεως του 1967».

• ***Η γνώμη σας περί Εθνικομπολσεβικισμού;***

Ένα χρόνο μετά την πτώση του κομμουνισμού, εδημοσιεύθη το 1990, η πρώτη έκδοση του βιβλίου μου «Η Τρίτη Ιδεολογία». Η δεύτερη ιδεολογία (ο κομμουνισμός) είχε μόλις καταποντισθή και ο κόσμος τρομαγμένος ευρίσκετο μόνος, στα χέρια της πρώτης ιδεολογίας (τον καπιταλισμό), το πλέον απάνθρωπο κοινωνικό σύστημα που εγνώρισε ποτέ η ανθρωπότης από καταβολής κόσμου. Η τρίτη ιδεολογία είχε καταστραφή το 1945. Έγραφα τότε στο βιβλίο μου αυτό: «Η αντίδραση κατά της αφομοιωτικής μανίας του παγκοσμίου δυτικοφερμένου καπιταλισμού, εκφράζεται με την ραγδαία εξάπλωση της τρίτης ιδεολογίας.

Μετά την ολοσχερή ήττα της στην Ευρώπη, στο τέλος του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, ιδιαίτερα στην Ιταλία και στην Γερμανία, η ιδεολογία αυτή αναστήθηκε στις χώρες του Τρίτου Κόσμου, αρχίζοντας από την Αργεντινή του Περόν και την Αίγυπτο του Νάσερ.

Σε μερικά χρόνια έγινε η επικρατούσα ιδεολογία στον Τρίτο Κόσμο. Με την πτώση του κομμουνισμού στην Ανατολική Ευρώπη, το 1989, ο δρόμος άνοιξε πλέον για την εξάπλωση του φασισμού και στην Ευρώπη. Διότι πρώην κομμουνιστές (και εννοούμε τους πραγματικούς, όχι τους σοσιαλδημοκράτες) μπορεί εύκολα να μεταπηδήσουν στον φασισμό, αλλά πολύ δύσκολα να μετατραπούν σε φιλελεύθερους... Η τρίτη ιδεολογία θα φιλοδοξήση να καταστρέψη ολοσχερώς την Δύση ως πηγή του αστικού καπιταλισμού» (σ. 307-308).

Ο εθνικομπολσεβικισμός είναι γερμανικής εμπνεύσεως και ορισμού. Οι αδελφοί Στράσσερ είχαν στενές επαφές με μία ομάδα μελών του ναζιστικού κόμματος, που επωνομάζοντο εθνικομπολσεβίκοι, οι οποίοι προωθούσαν την φιλική συνεργασία με την Μόσχα. Ο μετέπειτα Υπουργός Προπαγάνδας του Χίτλερ, Ιωσήφ Γκαίμπελς, ήτο και αυτός μέλος της φιλοσοβιετικής ομάδος και εθαύμαζε τον Λένιν. Στον μεσοπόλεμο, οι θεωρητικοί του γερμανικού εθνικοσοσιαλισμού Arthur Moller van den Bruck και Ε. Gunther Grundel εισήγαγαν την έννοια των προλεταριακών εθνών (τα αγγλογαλλικά φιλελεύθερα), μία έννοια που πρώτος εφήρμοσε ο Χίτλερ και μετά τον πόλεμο ο Μάο Τσε-Τούγκ για τον Τρίτο Κόσμο με σύνθημα «προλεταριακά έθνη του κόσμου ενωθείτε». Ο Μπρουκ επεδίωκε την συμμαχία Γερμανίας-Σοβιετικής Ενώσεως κατά της καπιταλιστικής Δύσεως. Ξεπερνώντας τον χιτλερισμό και τον κομμουνισμό, αυτοί οι θεωρητικοί ωραματίζοντο τον εθνικομπολσεβικισμό του μέλλοντος ως σύνθεση των δύο πρώτων. Οι εθνικομπολσεβίκοι του Μεσοπολέμου ανήκαν στην Ανατολική Παράταξη. Ο Μπρουκ επέμενε ότι έπρεπε η πολιτική του Τρίτου Ράιχ να προσανατολισθή προς την Ανατολή, προς την «νέα Ρωσία», όπως έλεγε, την μπολσεβικική.

Ακόμη και στο θέμα των εβραίων, οι κομμουνιστές και οι εθνικοσοσιαλιστές βασικά είχαν την ίδια θεωρητική θέση. Ο αντισημιτισμός του Στάλιν δεν ήταν καθόλου αίρεση. Όπως εξήγησα στην μελέτη μου «Το μέλλον του Ισραήλ μεταξύ σιωνισμού και αντισημιτισμού» (Τρίτο Μάτι, τεύχος 120), ο ανθεβραϊσμός του Καρλ Μαρξ διαφέρει από τον αντισημιτισμό του Χίτλερ μόνον στο εξής: Ο πρώτος θέλει να εξαφανίση τον εβραίο ως πολιτισμικό, θρησκευτικό και κοινωνικό ον, ενώ ο Χίτλερ ήθελε να τον εξαφανίση ως βιολογικό ον. Με άλλα λόγια, ο Μαρξ επεζήτει την εθνοκτονία των εβραίων, ενώ ο Χίτλερ την γενοκτονία. Γράφει ο Μαρξ στο βιβλίο του, «Το Εβραϊκό Ζήτημα», που συνέγραψε το 1843: «Ποία η κοσμική λατρεία του εβραίου; Το εμπόριο. Ποιός ο κοσμικός του θεός; Το χρήμα. Λοιπόν, εάν απελευθερωθή από το εμπόριο και το χρήμα, δηλαδή από τον πρακτικό και πραγματικό εβραϊσμό, η όλη σημερινή εποχή θα απελευθερώνετο... Το συνάλλαγμα, ιδού ο πραγματικός θεός του εβραίου... Ο Χριστιανισμός προέρχεται από τον Ιουδαϊσμό και κατήντησε να επανέλθη στον Ιουδαϊσμό».

Η φιλελεύθερη Δύση εχρησιμοποίησε αμέτρητες φορές κατά των αντιπάλων της την αρχή του «διαίρει και βασίλευε». Το εφήρμοσε το 1980, προκαλώντας την επίθεση του Ιράκ κατά του Ιράν, με στόχο να εξασθενίση και τις δύο χώρες, σε έναν φοβερό οκταετή πόλεμο με εκατομμύρια θύματα και από τις δύο πλευρές. Εάν ο εθνικομπολσεβικισμός είχε πλήρως εφηρμοσθή στον Μεσοπόλεμο και η συμμαχία Χίτλερ - Στάλιν που επετεύχθη το 1939 είχε παραμείνει, σήμερα η καπιταλιστική Δύση θα είχε εξαφανισθή από προσώπου γης. Το Λονδίνο εξεμεταλλεύθη διαφορές μεταξύ των δύο αυτών επαναστατικών αντικαπιταλιστικών χωρών, με αποτέλεσμα σήμερα ο καπιταλισμός να κυριαρχή στον πλανήτη, ενώ η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία κατέρρευσε το 1945 και η κομμουνιστική Ρωσία, το 1989. Ομοίως, το Ιράκ του σοσιαλιστικού Μπάαθ κατέρρευσε το 2003 και η Δύση ελπίζει σύντομα να καταρρεύση και το χομεϊνικό Ιράν.

Στην Ελλάδα του Β΄ παγκοσμίου πολέμου, όπως το εξήγησε πρώτος ο καθηγητής Δημήτριος Τσάκωνας στα βιβλία του, ο απόηχος της, για πολλούς, ακατανόητης διαμάχης Γερμανίας-ΕΣΣΔ, επέφερε τρεις φοβερούς εμφυλίους πολέμους μεταξύ «εθνικιστών» και κομμουνιστών, υπό το ικανοποιητικό βλέμμα των Άγγλων και από το 1947, των Αμερικανών, με αποτέλεσμα να ηττηθούν και οι μεν και οι δε και σήμερα να κυριαρχή στην Ελλάδα ο καπιταλιστικός φιλελευθερισμός, με εναλλαγή στην εξουσία του Γιάννη και του Γιαννάκη, του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ που ομοιάζουν ως δύο σταγόνες ύδατος και ομιλούν και οι δύο για Νέα Εποχή κ.τ.λ. Βεβαίως, όπως αληθεύει, ο Γ. Παπανδρέου διαπίστωσε ότι είναι ο Καραμανλής που τον αντιγράφει και όχι το αντίθετο. Τον κατηγορεί απλώς ότι δεν κυβερνά, δηλαδή δεν τολμά να βάλη σε πράξη το παπανδρεϊκό πρόγραμμα που έχει αντιγράψει. Όσο για την μερικώς εθνικομπολσεβικική υφή του προγράμματος του Γεωργίου Παπανδρέου, πολλοί φοβούνται ότι πρόκειται απλώς για λόγια και για εμπαιγμό, όπως αυτό δυστυχώς συνέβη με την ιδεολογία του πατέρα του. Το μέλλον θα δείξη, εφ΄ όσον ο Γ. Παπανδρέου ο νεώτερος δεν είχε ακόμη την ευκαιρία να κυβερνήση.

Από τους εξαπατημένους και επονομαζόμενους «εθνικόφρονες» (καμμία σχέση με τους εθνικιστές) του εμφυλίου, ολίγοι ζουν ακόμη και έχουν μεταδώσει στα παιδιά τους τον αλόγιστο και στείρο αντικομμουνισμό τους, που μόνον τον διεθνή καπιταλισμό και τους Αγγλοσάξωνες ιμπεριαλιστές εξυπηρέτησε στην χώρα μας. Η ιδέα του εθνικομπολσεβικισμού, για να επιτύχη στην Ελλάδα, θα έπρεπε να κηρύξη εκτός νόμου τον αντικομμουνισμό, να προσπαθήση δε να συμμαχήση με το ΚΚΕ της Αλέκας Παπαρήγα, εκτός εάν αυτό εξελιχθή, όπως τόσα άλλα ΚΚ στην Ευρώπη και το ΑΚΕΛ στην Κύπρο, προς την σοσιαλδημοκρατία και τον... Συνασπισμό! Το σύνθημα των Ελλήνων εθνικομπολσεβίκων, σήμερα τουλάχιστον, πρέπει να είναι: Κάτω τα χέρια από το ΚΚΕ! έστω και εάν το ΚΚΕ αδυνατή να καταλάβη τους εθνικομπολσεβίκους. Οιαδήποτε άλλη τακτική εξυπηρετεί τις ΗΠΑ και τον καπιταλιστικό παγκοσμισμό.

ΑΛ ΚΑΪΝΤΑ
ΝΕΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΝΕΕΣ ΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ

Από τον Η. Κωνσταντινίδη

Είναι αλήθεια ότι μετά το 1989 και τις πλανητικού επιπέδου αλλαγές που συντελέστηκαν, ο κόσμος διήλθε μια νέα φάση της εξέλιξής του, που χαρακτηρίστηκε από μεταβατικά κυρίως στοιχεία, ενδεικτικά όμως της Νέας Εποχής που ερχόταν. Το πέρασμα σ' αυτή τη Νέα Εποχή πραγματοποιήθηκε τελικά μετά από ένα «τρομοκρατικό» κτύπημα, το πολλαπλό της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 εντός των Ηνωμένων Πολιτειών, κάτι που δεικνύει περίτρανα ότι οι μεγάλες αλλαγές στην ιστορία αποτελούν τελικά συνέπεια πράξεων βίας.

Το κτύπημα της 11/9 συνδέθηκε εξαρχής με την ισλαμιστική οργάνωση Αλ Κάϊντα (στα αραβικά: Η Βάση), που ως ηγήτορά της έχει τον (γεννημένο το 1957) Σαουδάραβα δισεκατομμυριούχο Οσάμα Μπιν Λάντεν. Βέβαια είναι αλήθεια ότι οι αμερικανικές κυρίως μυστικές υπηρεσίες είχαν την Αλ Κάϊντα και τον αρχηγό της στο στόχαστρο τουλάχιστον από τα μέσα της δεκαετίας του '90 και ειδικά από το καλοκαίρι του 1998 και μετά τις πολύνεκρες εκρήξεις στις αμερικανικές πρεσβείες στο Ναϊρόμπι της Κένυα και το Νταρ Ες Σαλάμ της Τανζανίας. Από τότε σταδιακά η αραβική-ισλαμιστική τρομοκρατία έγινε για τις ΗΠΑ και το Ισραήλ ο νέος «εχθρός» (αντικαθιστώντας στο ρόλο αυτό τη Σοβιετική Ένωση) και ο Μπιν Λάντεν μεταβλήθηκε σε καινούριο «Χίτλερ», δηλ. δαίμονα στα μάτια της Δύσης και άσπονδο-αδυσώπητο εχθρό, που έπρεπε πάση θυσία να διαβληθεί και καταστραφεί...

Στην πραγματικότητα η Αλ Κάϊντα και ο ηγέτης της θεμελίωσαν πάνω στη Γη τη λεγόμενη Νέα Τρομοκρατία, που αρμόζει στα σύγχρονα χωροχρονικά δεδομένα της ανθρωπότητας και που έρχεται ως το νέο παγκόσμιο κύμα τρόμου. Να σημειωθεί πως στη σκέψη του τρομοκράτη - και όχι του προβοκάτορα, αν και αυτό δεν είναι εντελώς απόλυτο! - ο τρόμος ισοδυναμεί με την υπέρτατη δημιουργική δύναμη, τον ανώτατο κινητήριο μοχλό της ιστορίας, είναι δηλ. αναγκαίος για το ξεδίπλωμα της ανθρώπινης πορείας προς τα εμπρός. Το σκεπτικό αυτό του τρομοκράτη είναι εξαιρετικά δύσκολο να κατανοηθεί από ανθρώπους που δεν έχουν εντρυφήσει στα ενδότερα της έρευνας περί της πραγματικής φύσης της τρομοκρατίας, που θεωρούν αδιανόητο πώς μια δολοφονική ενέργεια μπορεί να έχει κάποιο ηθικό υπόβαθρο.

Μπορεί μεν σήμερα η Νέα Τρομοκρατία να έχει ως αποκλειστική της αιχμή το ισλαμιστικό κίνημα ένοπλης αντίστασης, όμως αντίστοιχες πρακτικές σύντομα - ίσως και μέχρι το έτος 2012, που θα είναι και η πιθανότερη ημερομηνία διάλυσης του ΝΑΤΟ - θα διευρυνθούν και σε άλλες ιδεολογίες (πολιτικές ή θρησκευτικές). Θεωρείται ότι ανάλογοι κύκλοι επαναστατικής δράσης θα ξεπηδήσουν γρήγορα και μέσα από την ίδια την χριστιανική ορθοδοξία, όπως και από την ιδεολογική σύνθεση του σταλινισμού και του εθνικοσοσιαλισμού, δηλ. τον εθνικομπολσεβικισμό, που απ' ότι φαίνεται θα μεταλλαχθεί στην κυρίαρχη ιδεολογία της Ευρώπης και της Ρωσίας στη διάρκεια του 21ου αιώνα. Έτσι, όπως τώρα από τα αραβικά κράτη ξεπηδούν μάρτυρες της πίστης-καμικάζι, έτσι και από τη Σερβία ή τη Ρωσία αναπόφευκτα θα ξεπηδήσουν παρόμοια φαινόμενα, απ' τη στιγμή μάλιστα που η Δύση έχει βάλει στο στόχαστρο αυτές τις συγκεκριμένες χώρες και τους λαούς τους.

Η πρακτική της Νέας Τρομοκρατίας, που ήδη εκφράζεται μέσα από τη δράση ισλαμιστών κατά των Εβραίων και των Αμερικανών, έχει ως κύριο σημείο αναφοράς της τη δράση καμικάζι, που αυτοθυσιάζονται προκειμένου να επιτύχουν την εκπλήρωση ενός ελάχιστου έστω στόχου τους, μέσω της φυσικής εξολόθρευσης κάποιων εχθρών και καταπιεστών τους. Έτσι ειδικά οι ορθόδοξοι χριστιανοί φονταμενταλιστές του μέλλοντος (οι γνωστοί ως ορθοδοξιστές) θα μεταβάλλονται και αυτοί σε ανθρώπινες βόμβες, καθιστάμενοι έτσι μάρτυρες της ορθοδοξίας και στρεφόμενοι κατά των εχθρών της ανθρωπότητας: Αμερικανούς και Εγγλέζους ατλαντιστές και εβραίους σιωνιστές. Σε μικρότερο βαθμό θα κάνουν χρήση της τακτικής καμικάζι οι εθνικομπολσεβίκοι και ευρασιανιστές της ηπειρωτικής Ευρώπης και της Ρωσίας.

Τι θα απογίνει όμως με την λεγόμενη αριστερή τρομοκρατία στην Ευρώπη, που έδρασε κατά βάση στη δεκαετία του '70 (και στην Ελλάδα ως και το 2.000 με την Επαναστατική Οργάνωση 17 Νοέμβρη); Οργανώσεις όπως η γερμανική RAF (Φράξια Κόκκινος Στρατός) ή οι ιταλικές Ερυθρές Ταξιαρχίες έπεται να αναβιώσουν σε μια μοντέρνα όμως εκδοχή τους, που θα εμφανιστεί κατά πάσα πιθανότητα με δύο τρόπους: ως οργανώσεις δράσης με θεμέλιο άξονά τους τον αγώνα κατά της παγκοσμιοποίησης ή ως γεννήματαθρέμματα των μυστικών υπηρεσιών κάποιων χωρών. Έτσι και στην Ελλάδα και μετά την περίοδο «εξάρθρωσης» (ή έστω μη πλήρους εξάλειψης) της 17 Νοέμβρη και του ΕΛΑ το 2002-2003, παρατηρούνται ήδη δράσεις πυρήνων, με χαρακτηριστικότερους την Λαϊκή Επαναστατική Δράση και τον Επαναστατικό Αγώνα. Η ενέργεια της πρώτης οργάνωσης (που τεχνικά φαίνεται ασύνδετη με τη δεύτερη) κατά της αμερικανικής εταιρείας «Alico» τον Ιούλιο του 2003 άνοιξε έναν νέο κύκλο δράσης για αντίστοιχες ομάδες. Απ' την άλλη οι εκρήξεις των τριών βομβών του Επαναστατικού Αγώνα έξω από το αστυνομικό τμήμα της Καλλιθέας στις 5 Μαΐου του 2004 (που έγινε κυρίαρχο θέμα των παγκόσμιων Μ.Μ.Ε.) ήταν σίγουρα η πιο εντυπωσιακή.

Η Αλ Κάϊντα επιτάσσει σήμερα διπλό τρόπο τρομοκρατικής δράσης: απ' τη μια του στυλ καμικάζι και απ' την άλλη εκρήξεις πανίσχυρων βομβών, όπως εκείνες στην Ανατολική Αφρική το καλοκαίρι του 1998 ή της Κωνσταντινούπολης (Νοέμβριος 2003) και της Μαδρίτης (11.3.2004). Κι ενώ πολλά μέρη του πλανήτη βρίσκονται στο έλεος τρομοκρατικών κτυπημάτων (Ρωσία, Ιράκ, Ισραήλ κτλ.) φαίνεται ότι ένας άλλος τρόπος εκδήλωσης ένοπλης βίας θα είναι στον 21ο αιώνα (που μετά από 100 χρόνια θα ονομαστεί «ο αιώνας της τρομοκρατίας») χαρακτηριστικός: αυτός της δράσης ένοπλων κομάντο, που είτε θα πυροβολούν εξ αποστάσεως ακόμη και αδιάκριτα - εφόσον θα θεωρούν το αδιάφορο πλήθος-μάζα συνυπεύθυνο για την παρακμή του κόσμου μας - είτε θα μιμούνται το στυλ του Αμερικανού Unabomber (Παμβοβιστής), που με εντελώς μοναχικό τρόπο έδρασε επί σειρά δεκαετιών, χτυπώντας το πανεπιστημιακό σύστημα της χώρας του. Οι «καλόγεροι» της τρομοκρατίας πράγματι έρχονται...

Μετά την σύλληψη του Κάρλος (το λεγόμενο «Τσακάλι») το 1994 και του Οτσαλάν το 1999 φαίνεται πως οδεύουμε προς τη σύλληψη και του ιδίου του Οσάμα Μπιν Λάντεν, που αργά ή γρήγορα θα αποκαλυφτεί. Εδώ να ληφθεί υπόψη πως στην ουσία η ισραηλινή Μοσάντ λειτουργεί κατά κύριο λόγο με αραβικό έμψυχο υλικό, όπου στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι Άραβες στρατολογούνται απ' τους Εβραίους χωρίς καν να το γνωρίζουν! Έτσι σήμερα χιλιάδες χιλιάδων Άραβες δουλεύουν για τον ίδιο τους τον εχθρό και συνεπώς κατά των αραβικών εθνικών συμφερόντων, αφού η Μοσάντ κατόρθωσε και δημιούργησε ολόκληρα τάγματα Αράβων προδοτών, που με τη δράση τους στρέφονται κατά αθώων στόχων, που στην ουσία ουδεμία σχέση έχουν με το Ισραήλ. Αρκεί να σκεφτεί κανείς πόσες φορές αγνοί Άραβες μαχητές σκότωσαν αθώους μη Εβραίους, ακόμη και ομοεθνείς τους, πιστεύοντας κατά τη διάρκεια τέλεσης της ενέργειας ότι ο στόχος τους ήταν εβραϊκός...

Τα πλοκάμια της Αλ Κάϊντα φαίνεται ότι εξαπλώθηκαν μέχρι και την Ευρώπη και μάλιστα τη βαλκανική χερσόνησο σε χώρες όχι μόνο όπως η Αλβανία και η Βοσνία-Ερζεγοβίνη, αλλά και η Βουλγαρία. Πράγματι η Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών αξιολόγησε πληροφόρηση από τη Βουλγαρία, κατά την οποία από τότε που ξεκίνησε ο πόλεμος στο Ιράκ παρατηρήθηκαν προσπάθειες στρατολόγησης νέων μουσουλμάνων της χώρας (που ανέρχονται στο άνω του 10% του συνολικού πληθυσμού της) προκειμένου αυτοί να πολεμήσουν για τον Αλλάχ στο πλευρό των Ιρακινών και κατά της Δύσης. Άλλη πληροφορία έφερε τον υπ' αριθμό 2 στην ιεραρχία της Αλ Κάϊντα να έχει βάση στη Βουλγαρία, που φυσικά λειτουργεί ως κάλυμμα.

Την ιδεολογία του Μπιν Λάντεν μπορεί κανείς να την κατανοήσει πλήρως, διαβάζοντας το κείμενό του υπό τον τίτλο «Κήρυξη πολέμου κατά των Αμερικανών που κατέχουν τη γη των δύο ιερών τόπων» (στα ελληνικά δες ολόκληρο το κείμενο στο βιβλίο «Οσάμα Μπιν Λάντεν. Η οργάνωση Αλ Κάϊντα και τα πλοκάμια της» των Γιόνα Αλεξάντερ και Μάικλ Σουήτναμ). Το κείμενο αυτό που μαγνητοφωνήθηκε στις 23 Αυγούστου 1996 και κατόπιν διανεμήθηκε σε όλο τον κόσμο περιλαμβάνει και τα βασικά στοιχεία των ιδεών του Μπιν Λάντεν και του «υπό εκκόλαψη» ιερού πολέμου του Ισλάμ κατά της Δύσης. Το ηχηρό αυτό «ράπισμα» κατά της Δύσης και των εβραίων, ακολούθησε ακριβώς ενάμιση έτος μετά (δηλ. στις 23 Φεβρουαρίου 1998) η περίφημη ανακοίνωση του Παγκόσμιου Ισλαμικού Μετώπου, την οποία υπέγραφαν παράγοντες του διεθνούς ισλαμικού φονταμενταλισμού, με επικεφαλής τον ίδιο τον Μπιν Λάντεν (ολόκληρη η ανακοίνωση με τίτλο «Τζιχάντ εναντίον των Εβραίων και των Σταυροφόρων» μπορεί να βρεθεί στην ως άνω έκδοση των Αλεξάντερ-Σουήτναμ, στις σελίδες 191-196). Η σημασία του μηνύματος του Μπιν Λάντεν του καλοκαιριού του 1996 και της ανακοίνωσης του 1998 δεν ήταν άλλη παρά η μαζικοποίηση του ισλαμιστικού κινήματος, που ελάμβανε πλέον μια σοβαρή απειλητική διάσταση για τον δυτικό κόσμο. Η έξαρση έκτοτε της ισλαμιστικής τρομοκρατίας επιβεβαιώνει απόλυτα την παραπάνω διαπίστωση.

Κοντολογίς η ιδεολογία της ισλαμιστικής οργάνωσης της Αλ Κάϊντα περικλείει τα εξής σημεία:

1. αντίθεση στα έθνη και τους θεσμούς που δεν ακολουθούν την ακραία εκδοχή του Ισλάμ, την οποία η ίδια πρεσβεύει (χαρακτηριστικό παράδειγμα η Σαουδική Αραβία, που εξεδίωξε τον επαναστάτη Λάντεν, που είναι πια ανεπιθύμητο πρόσωπο στην χώρα του ή μάλλον για το κοσμικό καθεστώς της χώρας του).

2. αντίθεση στην συνεχιζόμενη στρατιωτική παρουσία των Αμερικανών στη Μέση Ανατολή και την Αραβική χερσόνησο, που ξεκίνησε μετά το πέρας του πολέμου του Κόλπου το 1991. Οι τόποι αυτοί θεωρούνται ιεροί για το Ισλάμ, όπου και πρέπει να υπάρξει «κάθαρση» προς όφελος των μουσουλμάνων με άμεση εκδίωξη των βέβηλων Αμερικανών.

3. πίστη στο καθήκον όλων των μουσουλμάνων να συγκεντρώσουν

την μεγαλύτερη δυνατή ισχύ και έπειτα να σημειώσουν γενική επίθεση κατά των «εχθρών του Θεού». Στο πλαίσιο αυτού του σχεδίου περιλαμβάνεται και η ενδυνάμωση του μαχόμενου Ισλάμ με πυρηνικά όπλα.

4. έντονος αντισιωνισμός, αφού οι εβραίοι θεωρούνται η ρίζα όλου του Κακού στον κόσμο και ότι κρύβονται πίσω από όλες τις συνωμοσίες όπου Γης. Είναι επίσης ο πυρήνας της παγκόσμιας υπερκυβέρνησης που έκτισαν η Δύση και οι πολυεθνικές και αυτοκρατορίες όπως οι ΗΠΑ ή παλαιότερα η Σοβιετική Ένωση δεν είναι παρά μαριονέτες στα χέρια των εβραίων.

5. τελικός στόχος είναι η ένωση όλων των μουσουλμάνων και η εγκαθίδρυση μιας ενοποιημένης κυβέρνησης που θα ακολουθεί τους κανόνες του Χαλιφάτου. Για να γίνει όμως αυτό θα πρέπει να ανατραπούν βίαια όλες οι διεφθαρμένες και πουλημένες στον Σατανάσιωνισμό κυβερνήσεις των μουσουλμανικών κρατών, που έχουν καταντήσει υπηρέτες της Δύσης και της βλαβερής της επιρροής.

Μεταξύ της Αλ Κάιντα και παραγόντων στην Ελλάδα φαίνεται να υπάρχουν άμεσες επαφές και σχέσεις. Είναι πια επιβεβαιωμένα τα ταξίδια του Σάββα Ξηρού της Ε.Ο. 17 Νοέμβρη στο Σουδάν, όπου και δεν αποκλείεται να είχε συνεργασία ή έστω να έλαβε «γνώση» των πραγμάτων από ακραία ισλαμικά στελέχη, ενώ αίσθηση προκάλεσε το 2002 η δημοσίευση της φωτογραφίας του με ισλαμικό περίβλημα, που πάρθηκε προφανώς σε κάποιο από τα ταξίδια του στο Σουδάν.

Με αραβικές οργανώσεις δράσης συνεργάστηκε και ο Ε.Λ.Α., καθώς και τα παρακλάδια της μαζικής αυτής ελληνικής επαναστατικής οργάνωσης (όπως π.χ. ο Ο.Ε.Λ.Α., που το 1983 αποπειράθηκε να εκτελέσει τον τότε πρέσβη στην Αθήνα της αντιδραστικής Σαουδικής Αραβίας).

Εξάλλου στις δεκαετίες κυρίως του '70 και του '80 (όταν και ο Ε.Λ.Α. είχε αναπτύξει πλούσια δράση) είχε πράγματι αναπτυχθεί ένα διεθνές αντιϊμπεριαλιστικό μέτωπο,

Οι φλεγόμενοι πύργοι της Νέας Υόρκης κατά το χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001. Τα κίνητρα και οι σκοποί της επίθεσης παραμένουν αδιευκρίνιστα....

που περιελάμβανε τόσο αριστερές δυνάμεις, όσο και Άραβες εθνικιστές ή προσηλωμένους στο Ισλάμ. Το μέτωπο αυτό (ηγέτης του οποίου για μακρά περίοδο υπήρξε ο συλληφθείς το 1994 Κάρλος) δεν αποκλείεται πάντως να είχε «αλωθεί» εν τέλει από τις σοβιετικές μυστικές υπηρεσίες ή αντίστοιχες ανατολικών χωρών, γι' αυτό και ο λόγος για τα περιβόητα αρχεία της Στάζι της Αν. Γερμανίας, που σίγουρα όταν κάποτε ανοιχτούν θα προκαλέσουν μεγάλο ενδιαφέρον.

Στο φύλλο της, της 5ης Ιουνίου 2004, η εφημερίδα «Αυριανή» είχε ως πρωτοσέλιδο θέμα της τον επιβλητικό τίτλο «Συνέλαβαν αξιωματικό της ΕΛ.ΑΣ. για εμπόριο όπλων με μουσουλμανικές τρομοκρατικές οργανώσεις!». Ίσως αθέλητα αυτό ακριβώς το δημοσίευμα να αντανακλούσε μια αλήθεια, που ίσχυσε εδώ και κάποιες δεκαετίες και που αφορά στις σχέσεις Ελλήνων αξιωματούχων με Άραβες και ισλαμιστές φονταμενταλιστές.

Η σχέση αυτή θα πρέπει να ιδωθεί βέβαια μέσα στο πλαίσιο συνεργασίας παραγόντων που αντιτίθενται στην επιβολή του δυτικού τρόπου ζωής και που αντιδρούν με όλα τα διατιθέμενα δυναμικά μέσα. Όπως και το ίδιο το δημοσίευμα αναφέρει, «στο εγκληματολογικό δελτίο της ΕΛ.ΑΣ. ο εν λόγω αστυνομικός είναι αμόλυντος», κάτι που σημαίνει ότι το εμπόριο όπλων στον Τρίτο Κόσμο δεν αποσκοπεί σε κερδοσκοπικά συμφέροντα, αλλά έχει γενικότερο αντιστασιακό χαρακτήρα.

Με δυο λόγια η Ελλάδα ήταν πάντα από τις πρωτοπόρες χώρες στο ζήτημα των κινημάτων εθνοαπελευθερωτικού ή άλλου χαρακτήρα (χαρακτήρα κατά του συστήματος και της χειραγώγησης στον Τρίτο Κόσμο).

Το πρόβλημα λοιπόν έξαρσης των κινήσεων δράσης και τρομοκρατίας κατά τον 21ο αιώνα δεν θα πρέπει να βλέπεται ξέχωρα από μια γεωπολιτική άποψη της ανθρωπότητας.

Και είναι βέβαιο ότι τέτοιες κινήσεις δεν ενσαρκώνουν παρά τον πόθο της ευρωασιατικής γαιομάζας για μια δική της αυτοκυριαρχία στον δικό της φυσικό χώρο.

Είναι επομένως το θέμα της Νέας Τρομοκρατίας πολύ βαθύτερο, απ' ότι ορισμένοι επιφανειακά σκεπτόμενοι το θωρούν.

Είναι πρώτιστα γεωπολιτικό, κοινωνικό και πολιτισμικό, ως η έκφραση της λαϊκής τριτοκοσμικής ψυχής.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

ΑΝΑΒΛΥΖΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΦΥΛΕΤΙΚΗΣ ΨΥΧΗΣ

Οι αρχαίοι πρόγονοί μας διερευνώντας το φαινόμενο της υπάρξεως, όπως εκδηλώνεται είτε ως ανθρώπινη ζωή είτε ως ευρύτερη συμπαντική δημιουργία, κατανόησαν ότι εκ του μηδενός και του χάους ουδέν προήλθε. Συνειδητοποίησαν ότι τα πάντα ανάγονται σε μία πρωταρχική δημιουργική αρχή, ρόλο τον οποίο καταλαμβάνει στην Ελληνική Παράδοση η Φύση, η και παμμήτειρα Θεά αποκαλούμενη, διεπόμενη η λειτουργία της από τον Νόμο ο οποίος είναι προαιώνιος, αυθύπαρκτος, με λειτουργία η οποία ανάγεται σε έναν αρμονικό διακανονισμό και πέραν και εκτός του οποίου ουδέν δύναται να υπάρξει. Ενσαρκώσεις και προσωποποιήσεις των επιμέρους πτυχών του Φυσικού και Συμπαντικού Νόμου, υπήρξαν έξοχες διάνοιες και ηθικές προσωπικότητες του απώτατου παρελθόντος, οι οποίες μέσα από μία συνεχή εξελικτική διαδικασία υπερέβησαν τον θνητό εαυτό τους και αποβάλλοντας την τιτανική φύση τους μέσα από την διαδοχική κλίμακα των ενσαρκώσεων ανήχθησαν στην θεϊκή τάξη, συγκροτώντας το Ολύμπιο Πάνθεο, το επωνομαζόμενο Δωδεκάθεο.

Ωστόσο είναι ολότελα εσφαλμένο να υποστηρίζουμε ότι οι αρχαίοι πρόγονοί μας ήταν δωδεκαθεϊστές, αντίθετα τους προσιδιάζει η επωνυμία «πολυθεϊστές» και αυτό γιατί:

Πέραν των 12 και πλέον γνωστών θεοτήτων, η ισχύς και το κύρος των οποίων επικρατούσε σε ολόκληρο τον ελληνικό χώρο και Κόσμο, υπήρχαν πολυάριθμες ακόμη θεϊκές οντότητες εκτός του Δωδεκαθέου. Ο Πάνας, ο Διόνυσος, οι Νύμφες, η Νέμεσις, είναι μερικές όλως ενδεικτικά αναφερόμενες από την πλειάδα των θείων εκείνων μορφών που συνθέτουν την ελληνική θεολογική τάξη. Βεβαίως, μείζονος σημασίας είναι η τάξη εκείνη που συγκροτείται από τις ουράνιες-ηλιακές θεότητες, η οποία και εκφράζει το γνήσιο ελληνικό πνεύμα, έναντι των υποδεεστέρων χθονίων και υποχθονίων θεοτήτων, προεξαρχούσης της τάξεως των ηλιακών Θεών, του Απόλλωνος, ο οποίος συμβολίζει τόσο το φυσικό όσο και το πνευματικό φως.

Οι κύριοι Θεοί υπήρξαν όντως δώδεκα, διότι δώδεκα ήταν οι τομείς/υποδιαιρέσεις του φυσικού νόμου, δώδεκα ήταν οι μήνες του έτους, δώδεκα οι ώρες της ημέρας και της νύκτας. Ο αριθμός 12 ανταποκρίνεται στην δωδεκαεδρική δομή του σύμπαντος αλλά και στο σχήμα που δημιουργείται εάν παρατηρηθούν εποπτικά με την χρήση προηγμένων τεχνικών οργάνων οι βασικοί ηλεκτρομαγνητικοί δίαυλοι που διατρέχουν τη γη. Τούτο επιβεβαιώνει και μέσα από τα βάθη των αιώνων και ο Σωκράτης, στον ομώνυμο διάλογό του με τον Σιμμία.

Την αποδοχή της θεϊκής αρχής, υπό διάφορες μορφές και εκδηλώσεις, πιστοποιεί και ο Πλούταρχος, ο αρχιερέας των Δελφών, στα «Ηθικά» του, όπου επιγραμματικά επισημαίνει ότι μπορεί κάποιος να βρει πόλη που να μην διαθέτει στάδια ή θέατρα, λαό όμως που να μην αναγνωρίζει την ύπαρξη του θείου δεν πρόκειται να συναντήσει.

Οι Έλληνες προσέδωσαν στους Θεούς τους ανθρωπομορφική απεικόνιση, ώστε να τους καταστήσουν προσφιλείς και οικείους αφ' ενός προς τον άνθρωπο, αφ' ετέρου επειδή οι θεοί υπήρξαν τελειοποιηθέντες θνητοί, εμφανίζονταν στο γένος των βροτών με τη μορφή που έφεραν κατά την τελευταία ενσάρκωσή τους στο υλικό πεδίο.

Ουδέποτε οι Έλληνες απεκάλεσαν την Ύπατη αρχή «Κύριο», πολλώ δε μάλλον ουδέποτε κατέστησαν εαυτούς «δούλους» οιουδήποτε. «Ουκ ελληνικόν το προσκυνάν», εκδηλώσεις που αρμόζουν στους δεισιδαίμονες πιστούς μεταγενέστερων μεσσιανιστικών θρησκειών και δογμάτων, ιουδαϊκής εκδοχής.

Η Ελληνική θρησκευτική παράδοση θέλει τον άνθρωπο αυτοκυρίαρχο και ως έναν άλλο Προμηθέα, μύστη της Γνώσεως και της Αλήθειας.

Η θρησκεία των Ελλήνων εναρμονίζεται προς την Επιστήμη, δεν αντίκειται προς αυτήν. Η Ελληνική θρησκεία ουδέποτε διέθεται επαγγελματικό ιερατείο ή δόγμα, δεν είχε ιερά βιβλία επιβεβλημένα. Οι λειτουργοί της θρησκείας αναδεικνύονταν από τους πολίτες, όπου η επιτέλεση ιερατικών καθηκόντων εντασσόταν στις υποχρεώσεις και στα δικαιώματα του χρηστοήθη πο-

λίτη για ένα ορισμένο διάστημα, όπως άλλωστε και η ιδιότητα του οπλίτη. Δεν υφίστατο, τουλάχιστον στα χρόνια της ακμής, επαγγελματικό ιερατείο, ούτε υπερβατικές αποκαλύψεις. Οι Ορφικοί Ύμνοι, η θεογονία του Ησιόδου, προσευχές και τυπικά τελετουργικά υπήρχαν και χρησιμοποιούνταν, χωρίς να διαθέτουν δεσμευτικό χαρακτήρα εν είδει επισήμων τελετουργικών εγχειριδίων κάποιας εκκλησίας.

Μία άλλη σημαντική διάσταση της Ελληνικής θρησκείας, υπήρξε ο ηρωολατρικός της χαρακτήρας. Οι Πατρώοι θεοί προέβαλλαν ως επιταγή τον υπέρ βωμών και εστιών αγώνα σε κάθε δύσκολη περίσταση. Η πατρώα θρησκεία τιμούσε τους θνήσκοντες ήρωες της φυλής με εναγισμούς, τελετές, με απόδωση τιμών στα ηρώα, κι ένα τεράστιο ηρώο συνιστούσε στην αρχαιότητα η Ιερά Οδός, δημιουργώντας μία ψυχική άλυσσο μεταξύ των πολιτών-οπλιτών και των τεθνεώντων πολεμιστών. Η πατρώα λατρεία τιμούσε τους πεσόντες στις Θερμοπύλες, ενώ είχε θεσπίσει ειδικές τελετές προς τιμήν των μαχητών των Πλαταιών, της μάχης του Μαραθώνα, της ναυμαχίας της Σαλαμίνας και για άλλες εξ ίσου σημαντικές πολεμικές συγκρούσεις. Σε κρίσιμες στιγμές όπως στο πεδίο της μάχης του Μαραθώνα, μαχητές ισχυρίσθηκαν ότι είδαν τον Πάνα να διασπείρει τον πανικό στις τάξεις των εχθρών, ενώ λάμψεις εκτυφλωτικές και κραυγές επιβλητικές είδαν και άκουσαν οι ναυμάχοι της Σαλαμίνας ως εκπορεύσεις από το Ελευσίνιο Ιερό. Να τιμούν τον Εχετλαίο ελέχθη στους επιζητήσαντες χρησμό από το Δελφικό Μαντείο, θέλοντας να πληροφορηθούν την ταυτότητα του τεραστίων διαστάσεων εκείνου αγρότη-πολεμιστή, ο οποίος εμφανισθείς στο πεδίο της μάχης του Μαραθώνα θανάτωνε σωρηδόν τους πέρσες με ένα τεράστιο αλέτρι.

Η μυστηριακή θρησκευτική παράδοση απεκάλυπτε στους ψυχικά και νοητικά ώριμους αναζητητές μεγάλες αλήθειες περί της Δημιουργίας, της μετενσαρκώσεως-παλλιγγενεσίας, του νόμου της ανταποδοτικής δικαιοσύνης, την εξελικτική ανάταση του ανθρώπου καθιστάμενος σταδιακά ήρως, δαίμων, ημίθεος, Θεός και προχωρώντας περαιτέρω προς τους Ανωτέρους Κόσμους.

Εξ αυτών καθίσταται αντιληπτό ότι η Ελληνική θρησκεία υπήρξε και παραμένει φυσιολατρική, πνευματόδοξη και εθνοκεντρική-ηρωολατρική. Συνέβαλλε στην ενότητα του Ελληνικού Κόσμου δια της καθιερώσεως της ιεράς εκεχειρίας κατά την τέλεση των Ολυμπίων όσο και με τον θεσμό των Αμφικτυονιών, ενώσεις πόλεων-κρατών επί θρησκευτικής και πολιτικής βάσεως. Συνέβαλλε ακόμη στην επέκταση του Ελληνισμού ανά την υφήλιο, ευνοώντας την αποικιακή εξάπλωση δια των δελφικών μαντικών χρησμών.

Ένθεος πολίτης είναι ο χρηστοήθης γηγενής. Ιδού το υπόβαθρο της εθνικής θρησκείας και ταυτόχρονα ο σπινθήρας της παραδόσεως που θέλει ως θεμέλιο της Ελληνικότητας τη μέθεξη του ατόμου στο Όμαιμο, στο Ομόθρησκο, στον Ομότροπο και στο Ομόγλωσσο κατά τον Ηρόδοτο στοιχείο.

Η Ελληνική θρησκεία ανήκει στο έθνος που τη σφυρηλάτησε, απευθύνεται στην φυλετική ψυχή των Ελλήνων και προσιδιάζει στην ιδιοσυστασία και στην πνευματική αντίληψη των Ελλήνων. Δεν είναι κοσμοπολιτική ούτε μπορεί να υπάρξει ως ένα οικουμενιστικό θρησκευτικό μόρφωμα. Είναι συνυφασμένη με τα όσια και τα ιερά αυτού του τόπου, εξέρχεται από τα άδυτα της φυλετικής ψυχής, συνυφαίνεται με την ίδια την ιστορία και την από καταβολών κόσμου παράδοση του γένους των Ελλήνων. Η Ελληνική θρησκευτική παράδοση αποτελεί το απόσταγμα των μεταφυσικών αντιλήψεων της Φυλής μας, είναι η πεμπτουσία της ελλόχου διευρευνήσεως της θείας ουσίας που διέπει το Σύμπαν και ολόκληρο το κοσμικό γίγνεσθαι, σύμφωνα με την ηρακλείτια αντίληψη. Ωστόσο η Ελληνική Θρησκευτική Παράδοση δεν συνιστά μία εξωκοσμική δοξασία, πολλώ δε μάλλον ένα νεφελώδες και αγκυλωτικό δόγμα. Τουναντίον είναι συνυφασμένη προς τις Επιστήμες και τις Τέχνες, διαμέσω των οποίων ο άνθρωπος οδηγείται σε ανώτερες βαθμίδες κατανοήσεως της υφής και της λειτουργίας των φυσικών νόμων καθώς και σε υψηλότερες βαθμίδες θεάσεως και εμπεδώσεως του Κάλλους ως απόλυτης αισθητής πραγματικότητας.

Η Ελληνική Θρησκευτική Παράδοση αποτελεί την ατραπό εκείνη διαμέσου της οποίας σφυρηλατούνται οι ενωτικοί δεσμοί των Ελλήνων και αναδεικνύεται η ιεραρχική κλιμάκωση των ηρώων, των μυστών, των ημιθέων και των υπολοίπων ανωτέρων οντοτήτων που διαρθρώνουν τους Ανώτερους Κόσμους, κοσμώντας το ένδοξο Ελληνικό Πάνθεο.

Η Ελληνική Θρησκεία έχει χαρακτήρα Εθνικό, διότι αποτελεί θρησκευτικό βίωμα που εδράζεται σε μία θεολογική παράδοση η οποία απορρέει από τις δοξασίες της Φυλής των Ελλήνων. Συνεπώς δεν μπορεί και δεν πρέπει να έχει καμμία σχέση προς κοσμοπολιτικές-συγκρητιστικές δοξασίες ή να σχετίζεται προς πολυθεϊστικές λατρείες αλλοφύλων.

Τόσο οι ιεροπραξίες που έχουν πάνδημο χαρακτήρα, όσο και οι μυστηριακές τελετουργίες που απευθύνονταν στους ολίγους και συνειδητούς αναζητητές της αλήθειας, αλλά και οι θρησκευτικές εορτές όπως τα Πύθια, τα Ίσθμια, τα Νέμεα, τα Ολύμπια, ήταν πάνσεπτες εκδηλώσεις στις οποίες μετείχαν μόνον Έλληνες το γένος, εξαιρουμένων των δολοφόνων και ιεροσύλων. Σε αυτές προβαλλόταν η ενότης του Κόσμου, με γνώμονα την αρχή «Εν το Παν». Η δυϊστική πλάνη καλού-κακού που χαρακτηρίζει τις σημιτογενείς αντιλήψεις και κοινωνίες, δεν είχε θέση στην ελληνική κοσμοθέαση.

Αδριάντας του εστεμένου φιλοσόφου Ιουλιανού, στον οποίο απεικονίζεται ενδεδυμένος τον φιλοσοφικό τρίβωνα.

Σύμφωνα με την ελληνική θρησκευτική αλλά και ευρύτερα κοσμολογική αντίληψη, οι θεοί συνιστούν τις πολλαπλές και επιμέρους εκδηλώσεις του φυσικού νόμου. Εξ ενός τα πάντα και εκ των πάντων το εν. Υπάτη αρχή είναι ο Ζευς, η ενοποιός δηλαδή δύναμη που επιβεβαιώνει τον νόμο της δυαδικότητος. Εις Θεός εν ταις Θεοίσι και τοις ανθρώποισι μέγιστος, αποφαίνεται ο Ξενοφάνης ο Κολοφώνιος. Ενώ ο αρχιερέας των Δελφών Πλούταρχος, στο σύγγραμμά του «Περί Ίσιδος και Οσίριδος» τονίζει ότι ένας είναι ο Λόγος και μία η Πρόνοια που κυβερνά το Σύμπαν.

Συνεπώς το δίλημμα που εντέχνως προβάλλεται και συνίσταται στην διερώτηση «Ένας ή πολλοί Θεοί» είναι κίβδηλο. Το θείον μετέχει και της ενότητος και της πολλαπλότητος, είναι σύνθεση της Μονάδος και της αορίστου δυάδος. Το ζήτημα δεν τίθεται επομένως στο επίπεδο της ποσότητος, εάν δηλαδή έχουμε έναν η πολλούς Θεούς, αλλά επικεντρώνεται στην ποιότητα του θείου, δηλαδή εστιάζεται στο ερώτημα ποιες ιδιότητες προσλαμβάνει το θείον.

Σύμφωνα εξ άλλου με την Ελληνική κοσμοαντίληψη, η φύση είναι έμψυχη και ιερή και η θεία ουσία ενυπάρχει σε όλα τα έμψυχα όντα και διαχέεται παντού. Κάθε άνθρωπος έχει εν εαυτώ το θείον άρχον διατείνεται ο Πλάτων στον διάλογο «Θεαίτητος». Η δε ανάπτυξη του θεϊκού σπινθήρα ο οποίος εμφωλεύει σε κάθε ανθρώπινη ύπαρξη οδηγεί μέσα από την πολύπλευρη εξέλιξη στην θέωση, στο πρότυπο του θεϊκού ανθρώπου ή υπερανθρώπου.

Τι σημαίνει όμως ιερότης του κόσμου σύμφωνα με την Ελληνική αντίληψη; Κατ΄ αρχήν η Δημιουργία στο σύνολό της είναι καθαγιασμένη, άρα πρέπει να καθίσταται αντικείμενο σεβασμού και όχι να τη διαταράσσουμε και να την καταστρέφουμε. Ως ακόλουθο αυτής της θέσεως και αντιλήψεως επέρχεται η κατάλυση του διαχωρισμού μεταξύ κτιστού και άκτιστου κόσμου τον οποίο εισήγαγε ο ιουδαιοχριστιανισμός, κηρύσσοντας την αμαρτωλότητα της επίγειας δημιουργίας και απαξιώνοντάς την. Εφ΄ όσον το θείον ενυπάρχει εντός του κόσμου και δεν προσλαμβάνει υπερβατικές διαστάσεις, τότε ο άνθρωπος δεν έχει ανάγκη ενδιαμέσων να επικοινωνήσει με το θείο, οπότε καταργείται ο ρόλος του επαγγελματικού ιερατείου, το οποίο εν είδει μεσάζοντα απομυζά οικονομικά και ελέγχει νοητικά το πλήθος με αρωγό του τον φόβο, την δεισιδαιμονία και την άγνοια που συνιστά την σκληρότερη μορφή σκλαβιάς.

Οι Έλληνες υπήρξαν θεοσεβείς, ουδέποτε όμως θεόδουλοι. Φίλε Ζευ προσφωνούσαν την ύπατη θεότητα οι πρόγονοί μας, το δε παράδειγμα της υπάρξεως δύο ισομεγεθών αγαλμάτων στον περίβολο του ναού του Απόλλωνος στους Δελφούς, απεικονίζοντας τον Όμηρο και τον Δία, υποδηλώνει την ισότιμη σχέση, από απόψεως σεβασμού, που διακρίνει θνητούς και αθανάτους, διδάσκοντας ταυτόχρονα ότι οι άριστοι των θνητών δύνανται να αποθεωθούν.

Ολόκληρος ο θεϊκός κόσμος που ενοικεί στον Όλυμπο αλλά και οι υπόλοιπες πνευματικές και στοιχειακές δυνάμεις που κυριαρχούν στην Φύση ή ενοικούν στα Ηλύσια Πεδία, πρόκειται για αγαθοποιές οντότητες. Δεν υφίσταται υπερφυσική διάσταση αρνητικών δυνάμεων ούτε παντοδυναμία του κακού, νοσηρές επινοήσεις των σκοταδιστών της ύστερης εποχής. Επιπλέον ο Έλλην αγωνίζεται για ανάταση,

ψυχική, πνευματική και συνακόλουθα υλική, μη προσδοκώντας μεταφυσικές αμοιβές ούτε αποβλέποντας σε ουτοπικούς παραδείσους. Η «αμοιβή» του είναι η υστεροφημία και η απόκτηση του κλέους, της επικής δόξας, όχι ωφελιμιστικές απολαβές.

Η Ελληνική Παράδοση πρεσβεύει την εικονική απεικόνιση του θείου εν αντιθέσει προς τα ιουδαιογιαχβικά δόγματα τα οποία προκειμένου να αποκρύψουν την παντελή έλλειψη καλλιτεχνικής εμπνεύσεως και δημιουργικότητος, στοιχεία που χαρακτήριζαν τους σημίτες, έθεσαν κάθε έκφανση θείας καλλιτεχνίας υπό απαγόρευση και διωγμό, ανάγοντας το θείο στην σφαίρα του δυσθεώρητου για τον κοινό νου, του απρόσιτου και του απροσπέλαστου, περιβάλλοντός το με δέος και τρόμο.

Εκμεταλλευόμενοι την περίοδο της ελληνιστικής παρακμής και των ρωμαϊκών χρόνων, εποχές κατά τις οποίες η σημιτική ανατολή άρχισε την διαβρωτική επενέργειά της στο σπαρασώμενο κορμό του ελλαδικού κόσμου, οι σημίτες επέφεραν σταδιακά την νόθευση της πολιτιστικής και θρησκευτικής ταυτότητας του Ελληνισμού με ξένα δεισιδαιμονικά δόγματα και μεσσιανιστικές δοξασίες, εισάγοντας στοιχεία αρνητικά όπως οι μαγείες, μαγγανείες, εξορκισμοί που τελούσαν οι αγύρτες ορφεοτελεστές ή πλανόδιοι μάγοι.

Ναοί ξένων θεοτήτων όπως η συναγωγή στη Δήλο ή ο ναός της Ίσιδας στο Δίον και του Σεράπιδος στον Μαραθώνα και όχι μόνο, ανεγέρθηκαν, η πάνδημος Αφροδίτη και οι φοινικικές επιρροές σημείωσαν έξαρση στον Πειραιά και στην Κόρινθο, τα πάνσεπτα Μυστήρια διαπομπεύθηκαν και ασεβείς βάρβαροι τα βεβήλωσαν σε ανεπανόρθωτο βαθμό.

Ελευσίνα, άνω: Λαξευμένη παράσταση με τις σταυρωτές δάδες, σύμβολα της Δήμτρας και της Κόρης.
Ελευσίνα, κάτω: Άποψη του Πλουτωνείου και μαρμάρινα μέλη με ρόδακες, πυξίδα, κέρατα ταύρου και στάχυα, άπαντα μυστηριακά σύμβολα των ιερών δρωμένων των Ελευσινίων Μυστηρίων.

Η έλευση του ιουδαιοχριστιανισμού, του καλούμενου και πνευματικού μπολσεβικισμού της αρχαιότητας, με το ισοπεδωτικό του κήρυγμα και την μεσσιανιστική του πλάνη, βρήκε κάτω από αυτές τις συνθήκες της συγχύσεως και του πνευματικού χάους πρόσφορο έδαφος για να εξαπλωθεί.

Ο ιουδαιοχριστιανισμός υπήρξε η αιχμή του δόρατος του αιώνιου εχθρού του Ελληνισμού, του μισητού εβραίου, για να θανατώσει τον Ελληνικό Πολιτισμό. Με το πρόσχημα ότι οτιδήποτε το αρχαιοελληνικό δημιούργημα συνυφαίνεται προς την «ειδωλολατρεία», αποκαλώντας με αυτό τον μειωτικό χαρακτηρισμό την πατρώα θρησκεία, ναοί ισοπεδώθηκαν, φιλοσοφικές σχολές έκλεισαν, αγάλματα και λοιπά έργα τέχνης καταστράφηκαν, συγγράμματα παραδόθηκαν στην πυρά, ενώ όσοι ενέμειναν στις πατρώες παραδόσεις, προπηλακίσθηκαν, διώχθηκαν ή στάλθηκαν στην Σκυθούπολη προς εξόντωση.

Άποψη του ναού της Αφαίας Αθηνάς, στην Αίγινα.

Έκτοτε ο ιουδαιοχριστιανισμός υφάρπαξε πλείστα όσα στοιχεία από τις αρχαιοελληνικές θρησκευτικές τελετές και παραδόσεις, προσαρμόζοντάς τις κατά τρόπο προκρούστειο στις δικές του λειτουργικές ανάγκες.

Σήμερα, στον ελλαδικό χώρο, δικαίωμα λόγου και προστασίας από τον Νόμο, έχουν βουδιστές, γιαχβιστές, ινδοϊστές, μουσουλμάνοι και οποιουδήποτε αλλότριου δόγματος εκπρόσωποι, εκτός από τιμητές της Πατρώας Θρησκείας και του Εθνικού μας Πολιτισμού.

Το γεγονός αυτό οφείλεται αφ᾽ ενός στην σιωνιστική τυραννία που διέρχεται η Πατρίδα μας αλλά και ολόκληρος ο Λευκός Κόσμος, αφ᾽ ετέρου στην αυτοαναγόρευση εκ του πονηρού κάποιων φαιδρών ως εκπροσώπων της Ελληνικής θρησκείας.

Η Ελληνική Θρησκεία δεν μπορεί να εκπροσωπείται από αναρχοειδείς και απάτριδες διεθνιστές που όπισθεν της εναντιώσεώς τους προς την χριστιανική εκκλησία υποκρύπτουν τις αντιεξουσιαστικές απλώς τάσεις και θέσεις τους, ταυτίζοντας τον χριστιανισμό προς την καθεστηκυία τάξη.

Η Ελληνική θρησκεία συνυφαίνεται προς την Τάξη και την Αρμονία, δεν είναι άτακτη, δεν απευθύνεται άρα σε αρνητές των ιδανικών της Πατρίδας και της Φυλής. Άλλωστε τόσο η σεπτές θρησκευτικές εορτές του Ελληνικού Κόσμου (Ολύμπια, Νέμεα, Πύθια κ.ο.κ.), όσο και τα Μυστήρια ακόμα απευθύνονταν μόνον σε Έλληνες το γένος, εξαιρουμένων των ασεβών φονέων, των μοιτραλπών και των ιεροσύλων.

Η Ελληνική Θρησκεία επιπλέον είναι δημοτελής και ανάγει την Φιλοπατρία σε υπέρτατη αρχή της, γι᾽ αυτόν ακριβώς τον λόγο οι αρχαίοι πρόγονοί μας είχαν θεσπίσει ειδικές εορτές θρησκευτικού χαρακτήρα, προς τιμήν των πεσόντων σε σημαντικές μάχες και εν γένει πολεμικές συγκρούσεις, είτε για τις επετείους των Θερμοπυλών και των Πλαταιών επρόκειτο, είτε για εκείνη της Σαλαμίνος, επέτειοι στις οποίες ετονίζετο η αρχή ότι η πατρίς ίσταται υπεράνω όλων, και τις οποίες οι ιουδαιοχριστιανοί κοσμοπολίτες έσπευσαν να καταργήσουν, για ευνοήτους λόγους.

Συνεπεία τούτων καθίσταται αντιληπτό ότι οι διάφοροι ερμαφρόδιτοι και τυχάρπαστοι διεθνιστές που αισθάνονται «πολίτες του κόσμου», προωθώντας παράλληλα μέσα στην γενικότερη πνευματική σύγχυσή τους έναν θρησκευτικό - πολυθεϊστικό συγκρητισμό, με στοιχεία από ξένες παραδόσεις, συνεπώς δεν μπορούν να έχουν θέση στις τάξεις της.

Η ελληνική θρησκεία απευθύνεται μόνο σε φυλετικά και ψυχικά Έλληνες πολυθεϊστές, σε αυτούς δηλαδή που τιμούν και σέβονται εμπράκτως την ιστορία και τις δοξασίες αυτού του τόπου.

Η ΑΠΟΝΟΜΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ

Από τον
Θεόδωρο Παπουλάκο
Νομικό

Η θεά της Δικαιοσύνης, Θέμιδα, άγαλμα ευρεθέν στο ιερό της θεάς στον Ραμνούντα της Αττικής.

Ας δούμε συνοπτικά και παραστατικά πως απενέμετο δικαιοσύνη στους ομηρικούς χρόνους κατά το ισχύον εθιμοτυπικό ποινικό δίκαιο. Δια μέσου των επικών ποιημάτων του Ομήρου, της «Ιλιάδος» και της «Οδύσσειας», αλλά και της «Θεογονίας» και των «Έργων και Ημερών» του Ησιόδου, πληροφορούμεθα διάφορες διαδικασίες επιλύσεως των φιλονικειών.

Στους πρώτους χρόνους, εάν ένας άνδρας εφονεύετο, απόρροια του φόνου ήτο η έκρηξη εκδικήσεως εκ μέρους της οικογενείας του θύματος και ο φονιάς θα μπορούσε να διασωθή οδεύοντας οικειοθελώς προς την εξορία. Η βεντέττα, ο φόνος προς εκδίκηση φονευθέντος συγγενούς ήτο νόμιμος. Έτσι ο Ορέστης σκότωσε τον δολοφόνο του πατρός του Αγαμέμνωνος Αίγισθο και η πράξη του υπελήφθη υψηλά αξία τιμής. Στην ομηρική εποχή κυριαρχούσε η αρχή της αποδοχής σε αποκατάσταση της ανθρωποκτονίας, αποζημιώσεως, που καθωρίζετο σε περιουσία ή σε πολύτιμα μέταλλα, διότι το χρήμα που δεν έχει οσμή, κατά τη ρήση του Ρωμαίου Αυτοκράτορος Βεσπασιανού, δεν είχε ανακαλυφθή, η χρήση του οποίου μετέπειτα διαφθείρει τους ανθρώπους.

Οι συγγενείς του φονευθέντος, αντί να προβούν σε εκδίκηση του θανάτου του συγγενή τους και να θανατώσουν τον φονέα ή να τον καταδιώξουν και να τον καθαναγκάσουν να εξορισθή, συμφωνούσαν να αποδεχθούν αποζημίωση σε διευθέτηση της φιλονικίας. Συνηθίζετο δε και η εθελούσια εξορία. Η ανθρωποκτονία μεταξύ συγγενών διευθετείτο συχνά με την εξορία και φαίνεται ότι δεν υπήρχε κίνδυνος, εάν, κατόπιν, ο ανθρωποκτόνος συναντούσε τους συγγενείς του θύματος. Ο Πάτροκλος είχε εξορισθή, διότι μικρός είχε διαπράξει ανθρωποκτονία.

Και όμως η κοινή επικρατούσα συνήθεια, μέθοδος να επιτύχης αποκατάσταση κατά τους ομηρικούς χρόνους, ήτο η αυτοδικία. Ο οικοδεσπότης τιμωρούσε τους δούλους του, ακόμη τους θανάτωνε. Ο Οδυσσεύς θανάτωσε τους γιδοβοσκούς του και τις άπιστες δούλες του, ο Αμύντωρ κατεδίωξε τον γιό του και τον εξώρισε, επειδή ασέλγησε και παραπλάνησε την παλλακίδα του.

Στην περίπτωση της μοιχείας, ο υποστάς προσβολή της συζυγικής πίστεως έδρεπε ικανοποίηση σκοτώνοντας τον μοιχό εραστή της γυναίκας του ή αναγκάζετο ο μοιχός σε μοιχάγρια, ή ο απατηθείς και κερατωθείς σύζυγος, που σκότωνε τον μοιχό, ενεπλέκετο με τους συγγενείς του φονευθέντος μοιχού σε μία ατελείωτη βεντέττα αίματος. Τα προβλεπόμενα μοιχάγρια καθιστούσαν πιθανώς τον φόνο αδικαιολόγητο.

Στην απουσία κάθε νόμου για την πάταξη, καταστολή και τιμωρία των προσβαλλόντων την κοινωνία, ο βασιλιάς με την ιδιότητά του ως Στρατηγός θα μπορούσε να τιμωρήση τους παραβάτες. Ο Όμηρος υπενθυμίζει, ότι οι ομηρικοί ηγέτες έλκουν την καταγωγή από τον Θεό ή είναι Διογέννητοι, προσόντα αναμφίβολα επιθυμητά για τους άρχοντες. Για παράδειγμα στην Οδύσσεια ο Οδυσσέας χαρακτηρίζεται καλός Στρατηγός, εύγλωττος, σωστός σύμβουλος, ακαταμάχητος στον αθλητισμό, επιδέξιος στις τέχνες. Επίσης στην Οδύσσεια ο Οδυσσεύς περιγράφεται ως ευγενικός και πατέρας του λαού. Η Ελένη περιγράφει τον Αγαμέμνονα σαν καλό βασιλιά στην «Ιλιάδα».

Στην Ιλιάδα αναφέρεται ότι ο Ζευς δίνει και υπαγορεύει τις αποφάσεις στον βασιλιά, δηλαδή τον επιφωτίζη, δέχεται την θεϊκή έμπνευση των αποφάσεων και ο βασιλιάς γνωρίζει τι να πράξη. Στην «Θεογονία» του Ησιόδου εκτίθεται ότι: «Όλος ο λαός ατενίζει τον βασιλιά, που κρίνει τα δίκαια με σοβαρές αποφάσεις».

Στα «Έργα και Ημέραι» του ο Ησίοδος γράφει: «Ο Θεός και μάλιστα η παρθένα κόρη του Διός Δίκη παρατηρεί την συμπεριφορά των ανθρώπων για να ανταμείψη το δίκαιο και να τιμωρήση το άδικο. Ο Ησίοδος αποκαλύπτει, ότι στην εποχή του το νομικό σύστημα ήτο σε πιο ανεπτυγμένο στάδιο σε σύγκριση με την ομηρική εποχή.

Η αφετηρία των λεγόμενων δημοκρατικών αποφάσεων μπορεί να εντοπισθή στους ομηρικούς χρόνους, όταν οι αποφάσεις ελαμβάνοντο από τον βασιλιά ή από τους μεγαλύτερους, τους πρεσβύτερους, που επηρεάζονταν και καθοδηγούνταν από τον λαό, την ομήγυρη, όπως συμβαίνει με τον χορό στις τραγωδίες. Η συνέλευση των γερόντων αντιστοιχεί με τον Άρειο Πάγο και η Ηλιαία με την ομηρική αγορά.

Κεφαλή παριστώσα την μορφή του θεού Ηλίου, ο οποίος ρίπτει τις ακτίνες του και διεισδύουν σε κάθε πτυχή. Αντίστοιχα και η Δικαιοσύνη, της οποίας ο θεός Ήλιος ήταν προστάτης, φωτίζει κάθε τι απόκρυφο, γι' αυτό και τα μέλη του δικαστηρίου της Αθήνας (Ηλιαία), ομνυαν τον λεγόμενο ηλιαστικό όρκο.

Ενωρίς οι Έλληνες συνέστησαν Λαϊκά Δικαστήρια με κυρωτικές και τιμωρητικές ποινές. Στην Ε΄ Ραψωδία της «Ιλιάδος» του Ομήρου περιγράφεται η μεγαλειώδης ασπίδα του Αχιλλέως, κατασκευασμένη από τον Θεό Ήφαιστο, ενώ θρηνεί γοερά τον χαμό του φίλου του Πατρόκλου και ορκίζεται να εκδικηθή τον θάνατό του. Αντιπροσωπευτική είναι περί της τιμωρίας και η ακόλουθη σκηνή: «Στην ομήγυρη, στην συνέλευση του λαού είχε συγκεντρωθή πολύς κόσμος. Έχει εγερθή μία φιλονικεία: Δύο άνδρες ερίζουν για την αποζημίωση για ένα νεκρό. Ο ένας ισχυρίζεται ότι την έχει καταβάλλει πλήρως, δηλώνοντας προς το πλήθος καταφατικά, αλλά ο άλλος αρνείτο να λάβη κάτι.

Αμφότεροι επιθυμούσαν να έχουν μία δίκη ενώπιον ενός Δικαστού. Ο λαός τσύριζε και φωνασκούσε προς τους δύο, υποστηρίζοντας και τους δύο. Και ο κήρυκας επέβαλε ησυχία στον λαό.

Οι γεροντότεροι καθήμενοι σε λίθινες έδρες σε ένα ιερό περίβολο και φέροντες σκήπτρα εγείροντο και εξέφραζαν τις γνώμες τους κατά σειράν, εκ περιτροπής. Και στο μέσο της ημέρας δύο τάλαντα χρυσού εδίνοντο σε εκείνο τον Δικαστή, που έδωσε την πιο δίκαιη απόφαση μεταξύ των άλλων.

Το αντικείμενο της έριδος ήτο η πληρωμή αποζημιώσεως για ένα σκοτωμένο άνδρα.

Η ποινή δεν εκτελείτο από το κράτος, στο οποίο έλειπε η σημερινή καταναγκαστική ισχύς του, αλλά επαφίετο στην ηθική πίεση των αποφασισάντων η εκτέλεσή της.

Στην ομηρική εποχή το δημόσιο αίσθημα κατά των αδικούντων αναδύεται και υφίσταται ως μία φλέβα, ένα ψήγμα συλλήψεως του ποινικού νόμου και είναι ενεργό και ισχυρό. «Χαλεπή δ' έχε δήμου φήμιν», λέγει ο Οδυσσεύς, όταν επεσκέφθη την Ιθάκη.

Στην περίοδο του Ησιόδου, η ανθρωποκτονία εθεωρείτο σαν υπόθεση ολότελα αφορώσα μόνο και μόνον τους συγγενείς του θύματος, αλλά πολύ ενωρίς ανεπτύχθηκε το αίσθημα, ότι κάθε πράξη εναντιουμένη στην δημόσια τάξη και ευταξία, στην έννοια του αγαθού και στην περί δικαίου αρχή, πρέπει να τιμωρήται.

Η ιδέα του μιάσματος δεν ήτο

γνωστή στους χρόνους του Ησιόδου, διαμορφώθηκε στους χρόνους του Αθηναίου άρχοντος και νομοθέτου Δράκοντος κατά το δεύτερο ήμισυ του 6ου αιώνος. Παρ' όλα αυτά, ο Πρόκλος στην συγγραφή του Αιθιοπίς του Αρκτίνου, δηλώνει ότι ο Αχιλλεύς ηναγκάσθη ηθικά να μεταβή στη Λέσβο προς το σκοπό να απαλλαγή από το μίασμα, αφού είχε σφάξει τον Θερσίτη.

Συμπερασματικά κατ' εμάς η ιδέα της ηθικής μολύνσεως, του μιάσματος, αναβρυόμενη από την τελετή της ανθρωποκτονίας, διαπλάθεται και διαμορφώνεται diuturnitas opinio juris ac necessitatis. Ο Levi στο έργο του «Δίκαιο και Ποινές στην σκέψη των Ελλήνων», λέγει ότι εγκλήματα και εγκληματίες είναι άγνωστα στον Όμηρο.

Το μόνο εκφυλισμένο, καθώς θα ελέγαμε, που εκβράζει η Ιλιάδα είναι η περίπτωση του φόνου του Θερσίτη, αλλά οι έκλαμπροι επιστήμονες Robert Bonner και Gertude Smith υποστηρίζουν ότι αυτό δεν ημπορεί να χαρακτηρισθή και να μορφοποιηθή έγκλημα.

Το εναντίον ο αδελφός του Αντίνοου, ενός εκ των μνηστήρων της Πηνελόπης, ο Ευπείθης, μετά την φρικτή σφαγή όλων των μνηστήρων από τον Οδυσσέα, αναφωνεί προς τον Δήμο των Ιθακησίων: «Ω φίλοι, ή μέγα έργον ανήρ όδε μήσατ' Αχαιούς» και η αγορά της Ιθάκης απεφάσισε να θανατώση τον Οδυσσέα, γιατί εσκότωσε τους μνηστήρες της Πηνελόπης, αναγγέλει η Οδύσσεια.

Έξω από τον κύκλο των συγγενών και φίλων του φονευθέντος, δεν υπάρχει τινί τρόπω ένδειξη εγέρσεως του δημοσίου αισθήματος κατά της κοινής ανθρωποκτονίας. Λόγου χάρη ο Οδυσσέας με την εσθήτα του πρόσφυγα στην Κρήτη αποκαλύπτει στον χοιροβοσκό του Εύμαιο ότι σκότωσε τον γιό του Ιδομενέα.

Αλλά στην «Οδύσσεια» για τον φόνο του Ιφίτου από τον Ηρακλή, όταν πήγε να του ζητήση τα κλεμμένα άλογα και φιλοξενήθηκε από αυτόν, παρατίθενται τα έντονα οικτρά και αποδοκιμαστικά λόγια:

«Ος μεν ξείνον εόντα
κατέκτανεν ω ενί οίκω
σχέτλιος, ουδ' θεών όπιν
αιδέσατ' ουδέ τράπεζαν,
ην παρέθηκεν».

Στο χωρίο αυτό της Οδύσσειας, στηλιτεύεται, με επιβαρυντικούς όρους, η ανθρωποκτονία με ρεκτήρα τον Ηρακλή, που έγινε την στιγμή της φιλοξενίας. Η περί δικαίου αντίληψη ανθρώσκει και αθρώνεται γνώμη δικαίου. Ο Levi πρεσβεύει ότι η ιδέα του φονιά ως απειλή για την κοινωνία είναι καινή και στην εποχή του Ομήρου εκλαμβάνετο ως υπόθεση αποκλειστική μεταξύ των συγγενών.

Το δημόσιο αίσθημα όχι μόνον ανέχετο την βεντέττα, αλλά και την υπέθαλπε, εθέσπιζε με άγραφους νόμους. Δόξα προσέμενε τον εκδικούμενο, όπως συνέβη με τον Ορέστη. Δύο ήσαν οι λόγοι της παρεμβάσεως του κράτους για την ανθρωποκτονία.

Πρώτος η ιδέα της μολύνσεως, για την προστασία της πολιτείας, και η πρόληψη της αυτοδικίας και της αντεκδικήσεως, της βεντέττας. Όσο διαρκούσε η βεντέττα, καθίστατο διακεκριμένη και ευκρινής η απειλή κατά της ευημερίας και ειρήνης του κράτους-πόλεως. Ο Αργείος Κανονισμός, που αναφέρει ο Ευριπίδης, απεικονίζει τον αποφασιστικό ρόλο της πόλεως-κράτους:

Με την εξορία δικαιολογείται, όχι αίμα για το αίμα
άλλη πολιτεία νομικά υπεύθυνη να επιβάλη τον
θάνατο, ακόμα παίρνοντας το τελευταίο ένοχο
αίμα στα χέρια του (Ορέστης).

Υπεστηρίχθη από εξαίρετους μελετητές, ότι η έννοια του εγκλήματος ως απειλή της κοινωνίας δεν είχε ακόμη διαπλασθή στους ομηρικούς χρόνους. Εν αντιθέσει ο σοφός βασιλιάς της Πύλου Νέστωρ την εκδηλώνει και την διατυπώνει στον πιθανό επερχόμενο εμφύλιο πόλεμο:

«Αφρήτωρ, αθέμιστος, ανέστιος
έστιν εκείνος
ος πολέμου έραται επιδημίου
οκρυόεντος».

(Άσογος, άσπιτος, άνομος ας είναι εκείνος
που πολυδάκρυτο πόλεμο αδελφοκτόνο αγαπάει).

Και την κατισχύει η απόφαση της αγοράς της Ιθάκης να σκοτώση τον Οδυσσέα, ο οποίος εθανάτωσε τους Μνηστήρες, όπως καταθέσαμε. Κατά την εποχή του Ομήρου και του Ησιόδου εδωροδοκούντο οι Δικαστές. Αναφέρεται η περίπτωση του Ησιόδου κατά του αδελφού του Πέρση για αστικές και κληρονομικές διαφορές, στα «Έργα και Ημέραι» του Ησιόδου, όπου ο ίδιος ο φιλόσοφος-ποιητής κατηγορεί τους αργυρώνητους και λαδωμένους Δικαστές: «ταύτα φυλασσόμενοι βασιλήες, ιθύνετε δίκας, δωροφάγοι, σκολιέων δε δικέων επί πάγχυ λάθεσθε».

Ο Αριστοφάνης στην κωμωδία του «Σφήκες» αποκαλεί τους Αθηναίους Δικαστές φαρμακερά και ιοβόλα κεντριά, οι οποίοι ενδιαφέρονται περισσότερο για την αμοιβή τους παρά για την απονομή της δικαιοσύνης. Ήσαν γενικά αμόρφωτοι και δικομανείς, «φιλιολιστής έστιν ως ουδείς ανήρ».

Ευκλεής φιλόσοφος και νομομαθής Ιταλός είχε διακηρύξει, τον περασμένο αιώνα, ότι τα μεγαλύτερα εγκλήματα τα έχει διαπράξει η δικαιοσύνη. Νομίζετε, ότι αμαρτάνει; Δείτε το ναυάγιο «Σαμίνα», μία εκατόμβη, για την οποία η δικαιοσύνη μεσημεριάζει...

Ο δια λιθοβολισμού ήτο ο κοινός τρόπος εκτελέσεως της θανατικής ποινής στην αρχαιότητα: Στην τραγωδία «Αντιγόνη» του Σοφοκλέους, εντέλλεται η θανατική ποινή εναντίον εκείνου που θα αποτολμήση να θάψη τον νεκρό του Πολυνείκους, που σκοτώθηκε από τον αδελφό του Ετεοκλή σε μονομαχία για τον θρόνο των αρχαίων Θηβών:

«Αλλ' ος αν τούτων τι δρα φόνον προκείσθαι δημόλευτον εν πόλει=όποιος κινήσει για να πράξη το παραμικρό, τον θάνατο θα βρη στην αγορά με λιθοβολισμό».

Μηδέ δίκην δικάσης πριν αν αμφοίν μύθον ακούσης (Φωκυλίδου, Γνώμαι).

Ο ΕΒΡΑΙΟΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Η δυσμενής έκβαση του Β' Παγκοσμίου Πολέμου για τις δυνάμεις της ευρωπαϊκής παραδόσεως, συνεπαγόμενη την εγκαθίδρυση αμερικανικού στρατού κατοχής στην Δυτική Ευρώπη και την πλήρη υποδούλωση της Ανατολικής στις ορδές του μπολσεβικισμού, επέφερε την άλωση των θεματοφυλάκων του Ανθρωπισμού και του Πολιτισμού από το καπιταλιστικό μίασμα.

Η κυριαρχία της αμερικανοεβραϊκής αστικής δημοκρατίας στην Δυτική Ευρώπη, αρχικά, σε ολόκληρη την Γηραιά Ήπειρο με πλανητικές προεκτάσεις σήμερα, σήμανε την εκχώρηση της εξουσίας αλλά και του ελέγχου της κοινωνίας όπως και κάθε εκφάνσεως της ζωής, από μία αδίστακτη οικονομική ολιγαρχία και τους εκπροσώπους του διεθνοποιημένου κεφαλαίου, οι οποίοι σκλάβωσαν την ψυχή των λαών στην ύλη, καθιερώνοντας και επιβάλλοντας μέσω της χειραγωγήσεως της εξουσίας και των ΜΜΕ πρωτόγνωρα ήθη εκπεσμού.

Η πνευματική ερήμωση, η ψυχική αλλοτρίωση και η αναγόρευση του χρυσού μόσχου σε απόλυτο ιδανικό για την ευδαιμονιστική αγέλη των μαζανθρώπων, η καταστροφή της φύσεως στον βωμό του άμετρου πλουτισμού και η διατάραξη των φυσικών νόμων, η χρησιμοποίηση της τεχνολογίας χωρίς ηθικές αναστολές για την μεγιστοποίηση της παραγωγής και ο παραγκωνισμός-υποβιβασμός του ανθρώπινου παράγοντα σε έναν απλό παραγωγικό συντελεστή, όλα αυτά οδήγησαν σε ένα τέλμα απύθμενο.

Ο καπιταλισμός εκπόρνευσε ψυχικά, πνευματικά και σωματικά τον άνθρωπο, διότι καθιέρωσε τον νόμο της προσφοράς και της ζητήσεως ως καθοριστικούς παράγοντες στη ζωή, εκτοπίζοντας κάθε αξία και ιδανικό. Η ακόρεστη δίψα για το υλικό κέρδος κατέστη αυτοσκοπός, αποθεώνοντας την ποσότητα και καταργώντας αναίσχυντα την ποιότητα και κάθε αξιοκρατική διαβάθμιση.

Ο υλιστικής μαζάνθρωπος, ο χυδαίος αποθηκευτικός σάκκος τροφών με τα αγχωτικά σύνδρομα, ο δέσμιος της δουλείας των τόκων που ανήγαγε την απάθεια για το κοινό καλό σε σημαία του, εν ονόματι ενός στομοκεντρικού ωφελιμισμού, ο εκφυλισμένος αστός που σκότωσε τη φυσική ομορφιά τσιμεντώνοντας και καταπνίγοντας τα φυσικά τοπία με σκοπό το κέρδος, ο παρηκμασμένος φιλελεύθερος διεθνιστής που αποδίδει στην οικονομία κυρίαρχο, αντί υπηρετικό ρόλο, συνθλίβει το Πνεύμα και τον Πολιτισμό, αναιρεί την Αρμονία και δημιουργεί μία εφιαλτική πραγματικότητα, υποβιβάζοντας τον άνθρωπο από πολίτη σε έρμαιο, απαθή υπήκοο και παθητικοποιημένο καταναλωτή. Επιπλέον ο καπιταλισμός, στον βωμό της μεγιστοποιήσεως του κέρδους, κατέλυσε κάθε ηθικό και φυσικό φραγμό με αποτέλεσμα την καταστροφή του περιβάλλοντος και την διατάραξη κάθε έννοιας ισορροπίας με τη φύση, αποστραγγίζοντας κάθε φυσική πλουτοπαραγωγική πηγή.

Η μόλυνση της ατμόσφαιρας, το φαινόμενο της όξινης βροχής, η μόλυνση των υπόγειων ρευμάτων αλλά και της ίδιας της γης από διυλιστήρια και βιομηχανικά-ραδιενεργά απόβλητα, η άρνηση λήψεως μέτρων στον βωμό της μεγιστοποιήσεως του κέρδους, ο εφιάλτης των μεταλλαγμένων και γενετικά τροποποιημένων τροφίμων, είναι μερικά από τα φαινόμενα που συνεπάγεται ο ξέφρενος καπιταλισμός. Η παραδοσιακή αρχιτεκτονική έχει παραχωρήσει τη θέση της στην τσιμεντοποίηση της φύσεως, ενώ η ακαλαισθησία και η υπέρμετρη εκμετάλλευση των πάντων με γνώμονα υλικά κίνητρα, αποτελεί σημαία για τον καπιταλισμό. Ακόμη και άνθρωποι που ανήκουν στο πολιτικό αυτό σύστημα, όπως η αρχιτέκτων-πολεοδόμος Ειρήνη Φρεζάδου, αναγκάζονται να ομολογήσουν την θανάσιμη επίδραση του κατεστημένου αυτού. Επ' αυτού στην «Καθημερινή» της 11ης Απριλίου 2004 διαβάζουμε: «Η αποκοπή του ανθρώπου από τη φύση και της πόλης από το φυσικό της περιβάλλον, αποτελεί μια πραγματικότητα.

Είναι πλέον αποδεδειγμένο επιστημονικά ότι η έλλειψη της επαφής του ανθρώπου με τη φύση (χώμα, πράσινο, νερό, ήλιος) σε συνδυασμό με την προϊούσα εξάρτηση της καθημερινής ζωής από την τεχνολογία, οδηγούν μακρόχρονα σε ψυχοσωματική ανισορροπία. Το ίδιο και οι πόλεις, που επιβιώνουν κατασπαράζοντας το φυσικό τους περιβάλλον και ασφυ-

κτιούν χωρίς οξυγόνο και πράσινο, ποτάμια και θάλασσες.

Άρρωστοι άνθρωποι κατοικούν άρρωστες πόλεις. Όσο δε παρατείνεται η αποκοπή του ανθρώπου από το φυσικό του περιβάλλον, τόσο μειώνεται και η επιθυμία του γι' αυτό, αλλοιώνεται η σχέση με το «αρχέγονο» και λειτουργούν τα κοινωνικά και καταναλωτικά προσδιορισμένα υποκατάστατα».

Επιπροσθέτως, ο φιλελευθερο-καπιταλισμός καλλιέργησε συστηματικά την απαξίωση της πολιτικής, της πολιτικής με την αρχαιοελληνική έννοια του όρου, ωθώντας έντεχνα τις λαϊκές δυνάμεις στην αποπολιτικοποίηση, στην άρνηση αναλήψεως ευθυνών και στην απουσία τους από τις κοινές υποθέσεις της πόλεως, με αποτέλεσμα την ολοσχερή εξατομίκευση του βίου και την πλήρη απουσία του ενεργού πολίτη από την δημόσια ζωή, η οποία εν τέλει καθίσταται αντικείμενο πειραματισμών μίας συντεχνίας «ειδημόνων» ή ορθότερα επαγγελματιών πολιτικών, οργάνων και φερεφώνων της διεθνούς κεφαλαιοκρατίας.

Υπηρετώντας στυγνά τα συμφέροντα της διεθνούς των κεφαλαιοκρατών, ο καπιταλισμός υπονομεύει και αναιρεί κάθε προοπτική εθνικής αυτάρκειας, όραμα το οποίο συνεπάγεται και την εμπέδωση της αληθινής εθνικής αξιοπρέπειας και κυριαρχίας.

Αρνούμενοι την οικονομία της ασυδοσίας της αγοράς, καταδικάζοντας παράλληλα την μίζερη οικονομία της δικτατορίας του προλεταριάτου που απαγορεύει κάθε υγιή ιδιωτική προσπάθεια, οδηγούμαστε αναπότρεπτα στην τρίτη επιλογή, στην εθνοκοινωνική θέση που προωθεί την Κοινωνική Οικονομία της Πατρίδας με εθνικό και φιλολαϊκό περιεχόμενο.

Διαπιστώνοντας την ψυχική ερήμωση και την πρωτοφανή λεηλασία που έχει επιφέρει η ασύδοτη και αχαλίνωτη οικονομία της αγοράς, ας αναλογισθούμε ότι ο απάνθρωπος καπιταλισμός σκοτώνει την ψυχή των λαών, εξαχρειώνει το άτομο και νεκρώνει κάθε υγιή προοπτική για το μέλλον. Ταυτόχρονα ο καπιταλισμός διαιωνίζει την κοινωνική αδικία, συσσωρεύοντας τον πλούτο σε μία συντεχνία μεγιστάνων και στους εκπροσώπους του πολυεθνικού κεφαλαίου. Γι' αυτό ο καπιταλισμός όχι μόνο είναι αντικοινωνικός, αλλά και αντεθνικός, επιφέροντας την εθνική διάσπαση

Τα Τάγματα Εφόδου, υπό την ηγεσία του Ερνέστου Ραιμ, εξέφραζαν μία αδιάλλακτη αντικαταπιλιστική και αντιπλουτοκρατική τάση εντός του Εθνικοσοσιαλισμού.

ώστε να βρίσκει έδαφος η εθνοδιχαστική μαρξιστική προπαγάνδα περί δήθεν «πάλης των τάξεων».

Ο καπιταλισμός, ως η οικονομική έκφραση του σαθρού καθεστώτος της αστικής πλουτοδημοκρατίας και του πολιτικού φιλελευθερισμού, εκφράζει έναν απροκάλυπτο διεθνισμό που συνίσταται στην θέση «ένωση των κρατών δια των κεφαλαίων» και όπου αυτός επικράτησε, οδήγησε την κοινωνία στον υπέρμετρο εκφυλισμό, στην πνευματική κενότητα και στην μηδενιστική παράκρουση και διαφθορά.

Γι' αυτούς τους λόγους, ο καπιταλισμός αποτελεί έναν αργό και σιωπηλό θάνατο των Εθνών, έναν θάνατο που συντελείται υπό τις τυμπανοκρουσίες της χλιδής, της αφθονίας και τα έντονα φώτα των προβολέων ενός επίπλαστου ευδαιμονισμού.

Εν ονόματι των απαιτήσεων του καπιταλισμού, αλλά και της ξενοκρατίας, επήλθε η αφαίμαξη της Ελλάδας από το παραγωγικό της δυναμικό κατά τις δεκαετίες του 1950-1970 και έλαβαν χώρα τα νοσηρά φαινόμενα αστυφιλίας, ερημώνοντας την ύπαιθρο και καταδικάζοντας σε πνιγμό τα μεγάλα αστικά κέντρα. Σήμερα, εν ονόματι των καπιταλιστικών συμφερόντων αλλά και του σχεδίου εθνολογικής-φυλετικής αλλοιώσεως των λαών της Ευρώπης, συντελείται η εισροή εκατομμυρίων αλλοφύλων, στον βωμό των συμφερόντων του διεθνοποιημένου κεφαλαίου και του σιωνισμού.

Εν κατακλείδι, ο καπιταλισμός και το πολιτικό-«ιδεολογικό» σύστημα που τον εκπροσωπεί, αποτελεί τον αντίποδα της Παραδόσεως, αποτελεί έναν θανάσιμο κίνδυνο που απειλεί την κοινωνία και κάθε εθνική προοπτική, γι' αυτό και η αποβολή του θα σημάνει την επάνοδο σε μία διεργασία επαναφυπνίσεως της λαϊκής-φυλετικής ψυχής, για την δημιουργία και σφυρηλάτηση της Ευρώπης των Πατρίδων και των Εθνών και όχι της πολυφυλετικής και πολυπολιτισμικής βαβέλ των απάτριδων τεχνοκρατών και των διεφθαρμένων διεθνιστών πλουτοκρατών.

Όταν κρεμαστούν από τα τσιγκέλια οι δολοφόνοι και απάτριδες καπιταλιστές, τότε η ώρα συγκρούσεως του φαιοκόκκινου μετώπου που θα υμνήσει το Δίκαιο, την Φυλή και την Εργασία υπό το πρίσμα της Κοινωνικής Δικαιοσύνης, θα έχει επιτέλους σημάνει...

Ι. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΥΧΗ: Η ΕΛΛΗΝΙΣ ΘΕΑ

Από την Σεμέλη Τραυλού

Τύχων: Ο Έλλην Θεός, όπου ο Στράβων, σχετίζει αυτόν με τον Πρίαπον, που σημαίνει ο ποιών, ο Δημιουργών!

Τυχαίο: το από τους συγχρόνους ερευνητές «χαλιναγωγημένο τυχαίοιν», παράγοντας σημαντικώτατος, εις την εξελικτική κοσμική κλίμακα.

Αφού προβληματίσθηκα αρκετά, με το τι θεωρία να ξεκινήσω αυτό το άρθρο περί της περιπόθητης Τύχης, την οποία με ψυχικό-θαρρείς έρωτα, μα και με πνευματική αδυναμία (σχετική άγνοια) επικαλούμεθα εμείς, οι θνητοί άνθρωποι, κατέληξα ότι είναι ορθότερο να καταθέσω πρώτη την Ελληνική θέση και αντίληψη περί αυτής της Ελληνίδος Θεάς, της Τύχης.

Αρχής βέβαια γενομένης, από τον Ορφικό Ύμνο προς την Θεά αυτήν, πολύ φυσικό, καθώς ο Ορφεύς και τα Ορφικά γενικώς, είναι η πηγή αντλήσεως όλων των θεωριών και της γνώσεως των προκλασσικών και κλασσικών Ελλήνων, σοφών και φιλοσόφων.

«Τύχης θυμίαμα, Λίβανον».

Δεύρο, Τύχη, καλέω σ' αγαθήν
(Εδώ ω Τύχη σε προσκαλώ, εσέ)
Κράντειραν επ' ευχαίς
(την αγαθή κυβερνήτισσα για να ευχηθούμε),
Μελλιχίην, ενοδίτιν, επ' ευόλβοις Κτεάτεσσιν.
(εις σε την ήπια, την διαμένουσαν Εις τας οδούς, σε πλούσια κτήματα)
Άρτεμιν ηγεμόνην, μεγαλώνυμον
(Εσέ την βασίλισσαν Άρτεμιν, την ένδοξον),
Ευβουλήος αίματος, εκγεγαώσαν
(που εγεννήθης από το αίμα του Ευβούλου),
Απρόσμαχον εύχος έχουσαν
(που έχεις ακαταμάχητον καύχημα),
Τυμβιδίην, πολύπλαγκτον, αοίδιμον Ανθρώποισιν
(εσέ, που κάνεις ευμετάβολον τον βίον των ανθρώπων)
Εν σοι γαρ βίωτος θνητών
Παμποίκιλος εστίν
(διότι από εσέ, είναι πολυποίκιλος ο βίος των ανθρώπων)
Οις μεν γαρ τεύχεις κτεάνων
(διότι εις άλλους μεν παρέχεις)
Πλήθος πολύολβον,
(πλούτον άπειρον),
Οις Δε κακή πενίην
(εις άλλους όμως δίδεις την αθλίαν πτώχεια)
Θυμών χολον ορμαίνουσα
(και διεγείρεις εις την καρδιά των οργήν)
Αλλά, Θεά, λίτομαι σε
(Αλλά Θεά σε παρακαλώ),
Μολείν βίω ευμενέουσαν,
(να έλθης εις τον βίον μας ευμενής)
Όλβοισιν πλήθουσα
(γεμάτη από ευτυχία)
Επ' ευόλβοις κτεάτεσσιν.
(Με πλούσια δώρα).

Η Τύχη λοιπόν, η θεά, η υπεύθυνη και η αρμόδια για τις πολλές και διάφορες μορφές ζωής των ανθρώπων και του κόσμου όλου! Η θεά που παρέχει τον πλούτο και την πτώχεια, την ευτυχία και την δυστυχία, που κατοικεί και εις τους δρόμους αλλά και εις τα παλάτια, που έχει καλή διάθεση και είναι κυβερνήτισσα αγαθή, την θεά που όλοι ανεξαιρέτως οι άνθρωποι επικαλούνται, χωρίς ωστόσο κι όλοι να την πιστεύουν απολύτως, τι έννοια είχε και τι εκπροσωπούσε για τους προγόνους μας; Κατά τους Βοιωτούς απεκαλείτο Τούχα (από το ρήμα τείκτω). Τύχη, τούχα, τείκτω, έχουν κοινή ρίζα Τυκ ή τυχ και εξ ου και το τυγχάνω, έτυχον κ.α. Παράγωγα είναι λοιπόν, το τυχαίον και η τύχη που έχουν έννοια το παράγειν, το γεννάν, το σχηματίζειν, το επιτυγχάνειν. Το τυχαίον έχει επίσης την έννοια του μεταβαλλόμενου καθώς και του αστάθμητου παράγοντα. Οι πρόγονοί μας όταν ανεφέροντο εις την Τύχη, εννοούσαν τον κλήρο, την μοίρα, το αγαθόν, που αξίζουν την εύνοια των Θεών.

Όποιος ή ό,τι γεννιέται, καθώς και ό,τι συμβαίνει υπό την επίδραση αυτών των παραγόντων, είναι ο

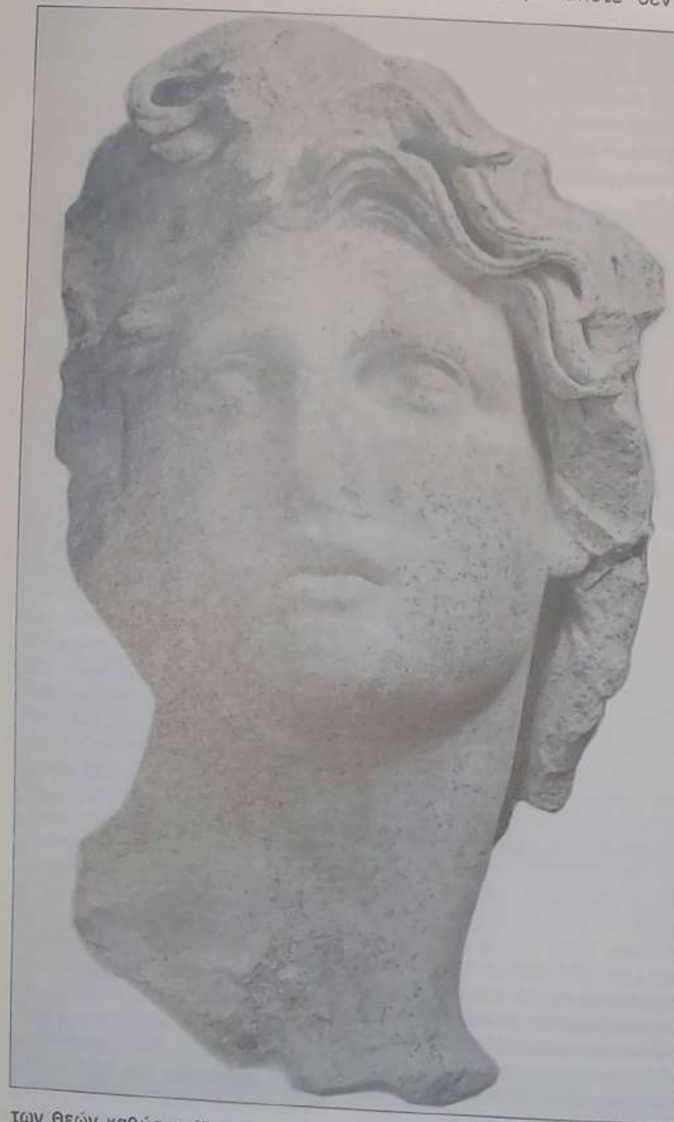

Οι τρεις Μοίρες, Κλωθώ, Άτροπος και Λάχεσις.

«τυχαίος» ή το «τυχαίον». Και ο Τύχων είναι ο δημιουργός των πάντων. Ο Εμπεδοκλής -μία εκ των σπουδαιοτέρων προσωπικοτήτων της προσωκρατικής Ελληνικής φιλοσοφίας- ως έξοχος πολιτικός, φυσιοδίφης, ιατρός, ποιητής, ρήτωρ και φιλόσοφος, εις την Τύχη, εις το «Τυχαίον», απέδιδε την γένεση του Σύμπαντος. Τον αστάθμητο δηλαδή παράγοντα, ο οποίος δεν υπόκειται εις τους γνωστούς φυσικούς νόμους. Τον άστατο, τον αβέβαιο, τον πάντοτε κινούμενον, «ο μηδέποτε ιστάμενος ήσυχος», όπως λέγει και ο Αριστοτέλης, εις τα «Μετά τα Φυσικά». Αυτός είναι η αιτία της μεταβολής, της τροποποιήσεως, της μεταστροφής των στοιχείων από τινός προς έτερον, λέγει ο Εμπεδοκλής. Αυτό το φυσικό γίγνεσθαι δίνει χημικές ενώσεις που οδηγούν σε μοριακές δομές, οι οποίες δίνουν τις μορφοποιήσεις όλων των όντων, όλων των ειδών, του κόσμου Όλου!

Ο Εμπεδοκλής όταν αναφέρεται λοιπόν εις την «Κατά τύχη» συμπαντική γένεση, δεν αποδίδει την σημερινή έννοια της Τύχης. Εννοεί ένα σύμπαν γεννημένο από διαρκώς μεταβαλλομένους παράγοντες οι οποίοι είναι Αγαθοί, δηλαδή Άριστοι. Έχουν επομένως την εύνοια των Θεών καθώς οι ίδιοι εποπτεύουν και αυτήν την διαδικασία. Μας δίνει σαφέστατα την αριθμητική αναλογία, βάσει της οποίας γίνεται αυτή η μεταβολή των τεσσάρων στοιχείων εκ των οποίων συνετέθη η Ύλη και ο Κόσμος: Πυρ+Γη+Ύδωρ+Αήρ. Είναι η αυτή με την Πλατωνική θεωρία περί αυτής της αριθμητικής σχέσεως και σταθεράς των στοιχείων. Είναι αεί κινούμενος ο «τυχαίος» παράγων, ως άστατος και αβέβαιος.

Άκρως επιστημονική αλήθεια, διότι τίποτε, μα τίποτε δεν δημιουργείται χωρίς την κίνηση. Και το Σύμπαν όλο κινείται κατά μία «τύχη» η οποία χαρακτηρίζεται από θεϊκή αρμονία και ευταξία και από την οποία απορρέουν όλοι οι γνωστοί (και οι άγνωστοι) φυσικοί νόμοι. Ο Ηράκλειτος με τόση σοφία και απλότητα λέγει: «Τα πάντα ρει και ουδέν μένει». Τι παράξενο και γοητευτικό αλήθεια, εις το «Τυχαίον» του Εμπεδοκλέους, να ενυπάρχει και του Ηρακλείτου η αντίληψη και η πλατωνική θέση! Τι παράξενο και γοητευτικό, να επικαλούμεθα όλοι μα όλοι οι θνητοί, με διαφόρους τρόπους αυτήν την γνωστή-άγνωστη θεά.

Θαρρείς και έχει περασθεί στην αρχέγονη μνήμη μας, από την ιστορία του κόσμου, ότι είναι κάτι πολύ δυνατό πέρα από τα γνωστά δεδομένα. Ο Τύχων και η Τύχη!

Το ζεύγος που καθορίζει το συμπαντικό «είναι» και «γίγνεσθαι» όταν η θεία Ανάγκη το απαιτεί. Και εμείς οι θνητοί άνθρωποι, εκ βάθους καρδίας και ψυχής, να επιζητούμε την εύνοιά της, με καταστροφικό πολλές φορές τρόπο σε ναούς συγχρόνους όπως λέσχες, καζίνο, λαχεία κ.α., προσμένοντας βέβαια να είναι αγαθή και με καλή διάθεση πάντοτε. Το συμπέρασμα είναι ότι ναι! Υπάρχει η Τύχη!

Η Ελληνική φιλοσοφική σκέψη, συμβαδίζει με τα σύγχρονα δεδομένα της φυσικής επιστήμης, όπως θα δούμε εις την συνέχεια, η οποία περιέχει την θέση των συγχρόνων ερευνητών περί του Τυχαίου. Θα δούμε, επίσης, εάν μπορούμε κι εμείς να προκαλέσουμε ή να επηρεάσουμε -εν δυνάμει- την θεά αυτήν και με ποιόν τρόπο.

Ο Ορφεύς και οι Ορφικοί καθώς και οι σοφοί και οι φιλόσοφοι της προκλασσικής και κλασσικής περιόδου, αποδέχονται την αναμφισβήτητη αξία του διδύμου αιτίας και τυχαίου. Εγνώριζαν και πίστευαν ότι είναι ένας πρωταγωνιστικός παράγοντας εις την γέννηση (την παράγωγο δηλαδή αιτία) του Κόσμου και γενικώς εις το συμπαντικό «είναι» και «γίγνεσθαι». Στηρίζουν δε εις αυτό, φιλοσοφία και επιστήμες. Η σύγχρονη φυσική επιστήμη λέγει ότι, το «τυχαίο» δηλαδή «η τύχη» είναι απαραίτητο στοιχείο της κοσμικής γονιμότητος.

Η ταύτιση αυτή των συγχρόνων ερευνητών και των αρχαίων Ελλήνων, δεν διευκρινίζεται πλήρως, εάν προκύπτει από τις έρευνες και την πρόοδο της φυσικής επιστήμης και της μελέτης και αποδοχής των θεωριών και της βαθειάς γνώσεως των προγόνων μας.

Όμως από το γεγονός αυτό, σημειώθηκε μία απροσδόκητη αντιστροφή και το «τυχαίο», γνωστό ως φορέας αποδιοργανώσεως και αταξίας, αναγνωρίζεται πλέον ως φορέας της οργανώσεως. Ένας φυσικός έλεγε «Ο Θεός δεν παίζει ζάρια», προσπαθώντας να εξηγήσει την ύπαρξη του κόσμου κατά την δική του γνώση και άποψη. (Εκτός της θεωρίας της σχετικότητος η οποία είναι γνωστό πως αποτελεί πνευματικό τέκνο του Έλληνος επιστήμονος Θεοδώρου Καραθεοδωρή).

Είναι όμως λάθος λέγουν οι μετά απ' αυτόν φυσικοί ερευνητές και κυρίως η κβαντομηχανική. Ο Θεός, λέγουν, «επινόησε» ένα κοσμικό καζίνο, διότι λατρεύει τα ζάρια. Εις αυτό οι «κρουπιέρηδες» αγνοούν τις κακές ζαριές. Εις τον αρχέγονο Ωκεανό του Κοσμικού «καζίνο», εις αυτήν την γιγαντιαία φυσική «ρουλέτα» πυρήνες περιπλανώνται. Πυρήνες οι οποίοι έχουν προκύψει από άτομα τα οποία έχουν προκύψει από την διάσπαση υπερβαρείων στοιχειωδών σωματιδίων.

Μία σύγκρουση γίνεται και ένας βαρύτερος πυρήνας προκύπτει. Δύο μόρια έρχονται σε επαφή μέσα εις τον αρχέγονο Ωκεανό. Ενούνται και γεννούν ένα συνθετότερο σύστημα. Στους κόλπους ενός κυττάρου, μία κοσμική ακτίνα προκαλεί μία μετάλλαξη. Αποτέλεσμα: Μία πρωτεΐνη αποκτά νέες ιδιότητες. Το καθ' ένα βέβαια από αυτά τα σωματίδια, διέθεται ήδη εκπορευόμενο από την «πρώτη αρχή» την ικανότητα να ενούται και να μετατρέπεται.

Χρειάσθηκε όμως ένα «τυχαίο» συμβάν, ο άγνωστος δια την ανθρώπινη διάνοια, αστάθμητος παράγοντας, όπως λέγουν οι Έλληνες, ώστε η δυνατότητα αυτή να υλοποιηθεί. Η οργάνωση του Κόσμου απαιτεί η Ύλη να εγκαταλειφθεί στα παιχνίδια του τυχαίου, των ασταθμήτων αυτών παραγόντων. Η Θεία Ανάγκη και η Τύχη, συγκλονίζουν και μεγαλουργούν. Και η Φύση λειτουργώντας κατά την βούληση της Ανάγκης δημιούργησε τις βιοχημικές δομές, οι οποίες επιτρέπουν να μετρούν μόνον «οι καλές ζαριές» και να αγνοούνται τα αστοχήματά της.

Οι θεμελιώδεις μονάδες της ζωής, πρωτεΐνες, ένζυμα, νουκλεϊνικά οξέα, περιέχουν χιλιάδες άτομα. Οι συνδυαστικοί τρόποι είναι αναρίθμητοι. Πρόκειται για μία διαρκή αναζήτηση «του συμπαντικού κέρδους» που δεν είναι τίποτε άλλο από την σταθερότητα των μοριακών δομών: Εις την αναζήτηση αυτή επιτρέπονται εκατομμύρια νέες διαμορφώσεις, εκατομμύρια δυνατές επιδόσεις. Ο κάθε πυρήνας έχει αυτήν την «σχετική ελευθερία» της επιλογής του θώκου που θα επικαθήσει, «θα ενωθεί».

Και είναι «σχετική» καθώς το τυχαίο είναι «χαλιναγωγημένο» και καθοδηγούμενο από την Ανάγκη της πρώτης αρχής. Αυτό διαπιστώνεται απολύτως εις το γεγονός ότι εάν θελήσουμε να κατανοήσουμε ένα συμβάν και ανατρέξουμε εις τους φυσικούς νόμους οι οποίοι εκπόνησαν αλλά και χαρακτηρίζουν αυτό, θα διαπιστώσουμε ότι καθώς οι νόμοι υπό την μελέτη μας προϋποθέτουν την ύπαρξη άλλων νόμων και πλαισίων, θα οδηγηθούμε εις το συγκλονιστικό αποτέλεσμα, της παρεμβάσεως όλου του σύμπαντος μέσα στον χρόνο και στον χώρο.

Εις αυτόν τον «καμβά» εξυφαίνεται το «τυχαίο». Το επιβεβαιώνει και η φυσική των ατόμων, η κβαντομηχανική η οποία μας λέγει πως το τυχαίο εγγράφεται σ' ένα βαθύτερο επίπεδο μέσα στην φύση.

Σ' ένα επίπεδο όπου υπάρχει δικαιωματικά και απ' όπου ούτε πρακτικά, ούτε θεωρητικά δεν μπορεί (έως τώρα βέβαια!) να εκτοπισθεί από την υπάρχουσα γνώση. Και εμείς οι θνητοί, ο άνθρωπος;

Ο άνθρωπος ως ατελές Ον, ένα μικρό Σύμπαν όμως μόνος του, προσπαθεί να επιτύχει το ποθούμενον, εις τους ναούς της Θεάς Τύχης ή και έξω από αυτούς.

Ως Σύμπαν, όμως έχει και «αστοχήματα» και κακές ζαριές αλλά δεν έχει την επάρκεια, την δύναμη, την ικανότητα να τις αγνοήσει και να μείνει ανεπηρέαστος από αυτές. Δεν έχει την Σοφία, την Γνώση, την Αρετή, το Ήθος του Σύμπαντος και του Παγκοσμίου Νόμου που διέπει αυτό.

Πλημμυρισμένος, αντίθετα, από αδυναμίες και πάθη επηρεάζει αντίστροφα από το ζητούμενο, την όποια επιθυμία του και στόχο του. Περιφέρεται λοιπόν στον χωροχρόνο μας και επιδιώκει επιτυχείς συνδυασμούς και κέρδη-κέρδη!

Μα κέρδος είναι και η καλή υγεία! Κέρδος είναι μία καλή οικογένεια! Η ψυχική καλλιέργεια! Η πνευματική μόρφωση! Μέγιστο κέρδος είναι να επιτύχουμε το «έπεσθαι και ομοιάσθε του θεού», του Πυθαγόρου, διότι τότε θα παύσει και η Οδύσσεια της ψυχής μας. Στοιχεία για την Ελληνίδα θεά Τύχη: Κατά τον Ησίοδο ήτο η θεά της τύχης και της ευτυχίας. Κατά τον Όμηρο ήτο θυγάτηρ του Ωκεανού και της Τηθύος, δηλαδή μία Νηρηΐς. Κατά τον Πίνδαρο ήτο μία από τις Μοίρες και η μητέρα των Ωρών. Πολλοί Έλληνες γλύπτες φιλοτέχνησαν αγάλματά της. Ο Πραξιτέλης εις τα Μέγαρα και ο Βουπάλος στην Αθήνα. Στην Χίο, επίσης υπήρχε ωραιότατο άγαλμα της θεάς με καπέλο στην κεφαλή και κέρας Αμαλθείας στο δεξί χέρι. Ο Δορυκλείδης που συμπλήρωσε το σύμπλεγμα των θυγατέρων της θεάς, των Ωρών, στο άγαλμα που είχε φιλοτεχνήσει ο Σμίλις.

Ο Ξενοφών έκαμε άγλαμα της θεάς στην Θήβα, με τον Πλούτο στην αγκαλιά της (Εποχή Μ. Αλεξάνδρου). Στην Αλεξάνδρεια υπήρχε ναός της Τύχης που λεγόταν «Τυχαίος» και άγαλμά της, στεφανούσα την Γη και στεφανούσα τον Αλέξανδρο. Εθεωρείτο πολιούχος θεά κάθε πόλεως και της απέδιδαν τις ανάλογες τιμές και τελετές. Αυτά για την θεά που έκανε τους συγχρόνους ερευνητές της φυσικής να ομολογούν «Ο Θεός ασφαλώς παίζει ζάρια. Γι' αυτόν όμως μετρούν μόνον οι εξάρες...». Έρρωσθε και ευδαιμονείτε.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Ραγκαβής Αλ. «Λεξικόν της Ελληνικής Αρχαιολογίας». Κωνσταντινίδη.
- Ηράκλειτος. «Άπαντα».
- «Ορφικά» του Ηλίου.
- Πλάτων. «Τίμαιος». Εκδ. Παπύρου.

ΛΕΣΧΗ ΜΠΙΛΝΤΕΜΠΕΡΓΚ

Στο προσκήνιο, βρέθηκε και πάλι, περί τις αρχές του Ιουνίου, η διαβόητη Λέσχη Μπίλντεμπεργκ, λόγω της συνόδου της σε πολυτελές ξενοδοχείο στην Βιρτζίνια των ΗΠΑ, όπου συζητήθηκαν θέματα και λήφθηκαν αποφάσεις για το μέλλον του κόσμου. Μεταξύ των βασικών συμμετεχόντων εφέτος, υπήρξαν οι Άλαν Γκρήνσπαν, Χ. Κίσσιγκερ, Τζ. Σόρος, Δαυίδ Ροκφέλλερ, Ραχμί Κόατς, Γεώργιος Δαυίδ –εκπρόσωπος της «3Ε» εν Ελλάδι– και Αλ. Παπαχελάς.

Ετέθησαν επί τάπητος τα γεγονότα στην Μέση Ανατολή, η εξέλιξη της παγκοσμίου οικονομίας καθώς και η διαφαινόμενη εθνοκεντρική στροφή πολλών ευρωπαϊκών λαών, γεγονός το οποίο ανησυχεί τους κοσμοεξουσιαστές. Να σημειωθεί ότι η Λέσχη αποτελεί ένα άτυπο αλλά πανίσχυρο όργανο επιβολής, αφού μέσα από αυτήν έχουν αναδειχθεί πολιτικοί και όχι μόνον παράγοντες, στους οποίους συγκαταλέγονται και οι ιουδαΐζοντες Γ. Παπανδρέου και Ι. Τζεμ...

Τι είναι όμως η Λέσχη Μπίλντεμπεργκ, εκτός από ένα εξωθεσμικό όργανο που συμβάλλει καθοριστικά στην λήψη αποφάσεων και στην χάραξη κατευθυντήριων γραμμών ως προς την άσκηση της εξωτερικής πολιτικής, και όχι μόνο, ολόκληρων κρατών και ηπείρων;

Για πολλά και διάφορα ευθύνεται η Λέσχη Μπίλντεμπεργκ, μία από τις πλέον δραστικές μυστικές εταιρείες, άμεσα συνδεόμενη με την ολιγαρχία του διεθνοποιημένου κεφαλαίου και τον σιωνισμό. Ο πρώην πράκτορας της CIA R. Brenneke έχει καταγγείλει επίσημα τον έλεγχο παγκόσμιου δικτύου διακινήσεως ναρκωτικών, όπλων από την CIA και τη MOSSAD, με επίκεντρο των δραστηριοτήτων τους το Μεντελίν της Κολομβίας. Άλλωστε και στην υπόθεση ενισχύσεως των Νικαραγουανών Κόντρας, των μουτζαχεντίν του Αφγανιστάν κ.α., είχε διαφανεί ο ρόλος των αμερικανοσιωνιστών. Ο ίδιος πράκτορας, σε εκπομπή της ιταλικής τηλεοράσεως RAI I, στις 28 Ιουλίου 1981, είχε δηλώσει ότι η CIA ενέχεται άμεσα στην ενεργοποίηση της ιταλικής τεκτονικής στοάς P2, στον τομέα της ασκήσεως τρομοκρατίας. Στην ίδια διαπίστωση προχώρησε και ο ιταλός πολιτικός Τζ. Αντρεόττι στις 21 Οκτωβρίου 1990, όταν απεκάλυψε δημόσια ότι η P2, καθοδηγούμενη από τις ιταλικές, σιωνιστικές και αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες, επιδόθηκε σε όργιο τρομοκρατικών ενεργειών, οι οποίες εντάσσονταν στα πλαίσια του ΝΑΤΟϊκού σχεδίου «Gladio». Πρόκειται για το επωνομαζόμενο ελληνιστί σχέδιο «Λόγχη», σκοπός του οποίου ήταν η αποτροπή της κομμουνιστικής ισχυροποιήσεως στην Δυτική Ευρώπη.

Γνωστό είναι εξ' άλλου το εγχειρίδιο αποσταθεροποιητικών ενεργειών που είχαν εκπονήσει οι αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες και το οποίο είχε διαρρεύσει, εγχειρίδιο το οποίο προέβλεπε την πρόκληση δολιοφθορών και άλλων αποσταθεροποιητικών ενεργειών κατά εχθρικών στόχων με κάθε μέσο. Στα πλαίσια αυτά εντάσσεται και η ενεργοποίηση του διαβόητου ΝΑΤΟϊκού σχεδίου που έφερε την κωδική ονομασία «Κόκκινη Προβιά» και το οποίο προέβλεπε την ανάπτυξη αντάρτικών σωμάτων στην Δυτ. Ευρώπη, σε περίπτωση κομμουνιστικής κυριαρχίας. Η συμμετοχή της χώρας μας στο σχέδιο «Κόκκινη Προβιά», το οποίο προέβλεπε την σύσταση και εξοπλισμό παρακρατικών, άμεσα ελεγχόμενων από τις μυστικές υπηρεσίες της χώρας, ομάδων κρούσεως καθώς και την ύπαρξη μυστικών οπλοστασίων, βασιζόταν, όπως απεκάλυψε ο Α. Δροσογιάννης, σε συμφωνία την οποία είχε συνάψει το Ελληνικό Κράτος και συγκεκριμένα το Ελληνικό Υπουργείο Εθνικής Αμύνης με την μυστική υπηρεσία των ΗΠΑ CIA (!) το 1954. Πέραν του πρωτοφανούς του πράγματος, δηλαδή επίσημο Υπουργείο κράτους να συνάπτει συμφωνίες με μυστική υπηρεσία άλλης χώρας, θα πρέπει να τονισθεί ότι «ενεργοποίηση» του σεναρίου που προέβλεπε το σχέδιο «Κόκκινη Προβιά» για πραξικοπηματική εκτροπή, είχε ενεργοποιηθεί από κύκλους της CIA και των μυστικών υπηρεσιών της χώρας μας το 1984 στην Ελλάδα, με τη συνδρομή μάλιστα παρακρατικών στοιχείων, αυτοαποκαλούμενων «φασιστών» και αναρχικών.

Πίσω από όλα αυτά βρίσκεται φυσικά η Λέσχη Μπίλντεμπεργκ, η οποία έχει μακρά προϊστορία στην οργάνωση πραξικοπημάτων, σκανδάλων (Λόκχηντ), καθώς και τρομοκρατικών ενεργειών (Ερυθρές Ταξιαρχίες, P2 κ.α.).

Να σημειωθεί ότι σύμφωνα με τον πρώην πράκτορα της CIA Γκονζάλες Μάτα, η Λέσχη Μπίλντεμπεργκ, μόνο κατά την δεκαετία του 1960, ξόδευε 25-30 εκατομμύρια δολλάρια ετησίως, ποσά τα οποία της έδιδαν την δυνατότητα να επεμβαίνει και να ρυθμίζει τις εσωτερικές υποθέσεις ολόκληρων κρατών κατά το δοκούν...

Από τις συνεδριάσεις της αμαρτωλής Λέσχης Μπίλντεμπεργκ, είχαν διέλθει και οι Ευάγγελος Αβέρωφ, Γ. Πεσματζόγλου, Νιάρχος, Μποδοσάκης, Περατικός κ.α. Αυτό που θα πρέπει να επισημανθεί είναι ότι στις δραστηριότητες της Μπίλντεμπεργκ, μετέχουν και συναινούν «σοσιαλιστές» και «δεξιοί» εξ' ίσου, «δημοκράτες» και «ακροδεξιοί», όπως οι Μπερεγκοβουά και Κράξι, Πάγκαλος και Παπακωνσταντίνου, Μάνος και Παλαιοκρασσάς, Αρσένης και Καρράς, Καραμανλής και Γ. Παπανδρέου, Σαμαράς και Ανδριανόπουλος, Φραντς Γιόζεφ Στράους και Ροκφέλλερ, Μπερλουσκόνι (συμμετέχων σε όλες αυτές τις διεργασίες μέσω της P2, όπου διετέλεσε «εκλεκτό μέλος») και Κίσσιγκερ.

Τον Νοέμβριο του 1973, όπως αποκαλύπτει και ο δημοσιογράφος Μιχ. Ιγνατίου στο βιβλίο του «Το Σεμινάριο της Ρώμης», παράλληλα με τα έκτροπα του Πολυτεχνείου και την πτώση του Παπαδόπουλου, έλαβε χώρα στην Ρώμη μία «περίεργη» σύσκεψη, η οποία διοργανώθηκε από κύκλους-συγκοινωνούντα δοχεία προς την Λέσχη Μπίλντεμπεργκ. Σε αυτή τη συνεδρίαση που έμεινε γνωστή ως «το σεμινάριο της Ρώμης», εκτός από τον Αβέρωφ, συμμετείχε ο Γλαύκος Κληρίδης, ο Χ. Κίσσιγκερ, ο Σάϋρους Βανς και πολλά μέλη της Λέσχης Μπίλντεμπεργκ. Το «Σεμινάριο» διοργανώθηκε από το «Κέντρο Μεσογειακών Σπουδών», θεσμικό όργανο κατ' ουσίαν ανύπαρκτο, ή ένα από τα πολλά ονόματα που χρησιμοποιεί η Μπίλντεμπεργκ και η CIA για να παρουσιάζεται όσο το δυνατόν ανώδυνα. Εκεί ο Αβέρωφ συναίνεσε στην κατάργηση του υφισταμένου καθεστώτος της Κύπρου και στον διαχωρισμό των δύο κοινοτήτων, δρομολογώντας τα της μετά εξαμήνου εισβολής!

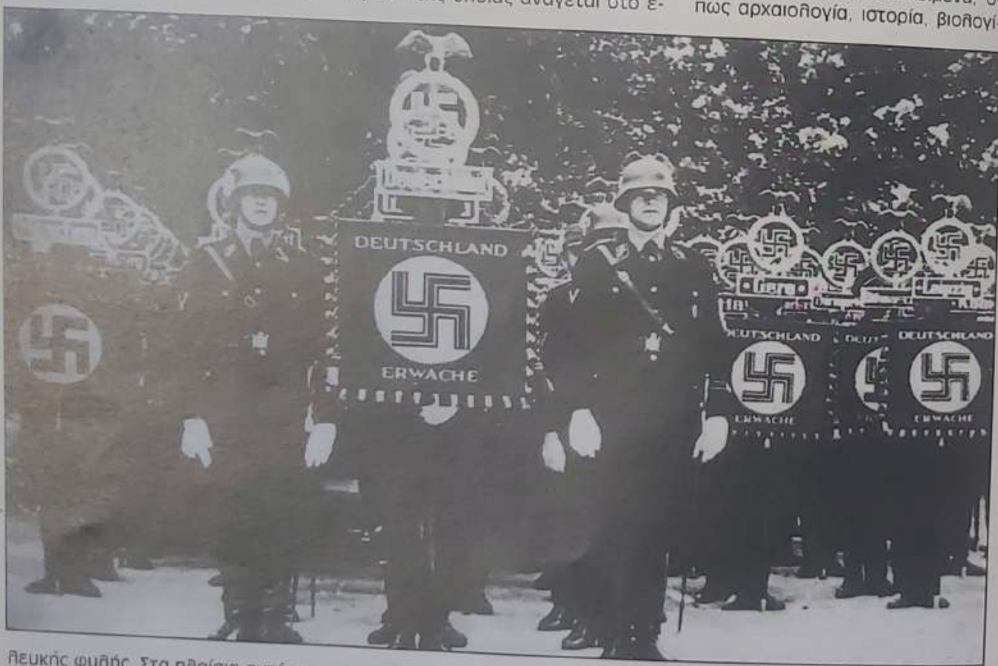
Όλες αυτές οι διαπιστώσεις, δικαιώνουν απόλυτα τον εβραϊκής καταγωγής πρωθυπουργό της Μ. Βρεττανίας του περασμένου αιώνα Ντισραέλι, ο οποίος το 1876, αναφερόμενος στο πολιτικό παρασκήνιο και στον ρόλο που διαδραματίζουν στην διαμόρφωση αυτού οι μυστικές εταιρείες, είχε δηλώσει ότι ο κόσμος κυβερνάται από ανθρώπους που δεν κατέχουν επίσημες πολιτικές και κατ' επέκταση κυβερνητικές θέσεις. «Πολύ διαφορετικοί είναι οι άνθρωποι αυτοί που κυβερνούν τον κόσμο από τα παρασκήνια, όπως μπορείτε να φανταστείτε. Αυτές οι εταιρείες υπάρχουν εδώ και πολλά χρόνια», αναφερόμενος στις υπόγειες εξουσιαστικές διεργασίες και υπανισσόμενος ευθέως ότι οι επίσημοι κυβερνώντες, δεν είναι παρά αχυράνθρωποι άλλων, αδιόρατων κέντρων εξουσίας, τα οποία και τους ελέγχουν οικονομικά, πολιτικά και όχι μόνο...

Ένα από αυτά τα όργανα-μυστικές εταιρείες που ελέγχουν τον κόσμο, ίσως το πλέον εμφανές από τα αφανή, εάν επιτρέπεται να χρησιμοποιήσουμε αυτόν τον παράδοξο και ίσως αντιφατικό όρο, είναι η Λέσχη Μπίλντεμπεργκ, στις συνεδριάσεις της οποίας μετέχουν, πλην των διακεκριμένων σιωνιστών του πλανήτη, η ηγεσία του ΝΑΤΟ, εκ των ηγετών της Δυτ. Ευρώπης και εκπρόσωποι της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας, πέραν βεβαίως διπλωματών, τραπεζιτών, όλων εκείνων δηλαδή των κύκλων που χειρίζονται τις υποθέσεις της εξουσίας και μετέχουν άμεσα όσο και καθοριστικά στα σκοτεινά κέντρα των αποφάσεων...

Στιγμιότυπο από Γενική Συνέλευση της Μεγάλης Στοάς της Τουρκίας

ΕΣ-ΕΣ, ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΘΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΓΟΝΙΚΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ

Η γένεση και άνδρωση των Ές-Ές, υπήρξε αποτέλεσμα μίας σειράς διεργασιών σε εσωτερικό επίπεδο, τα νήματα των οποίων κινούσε η παγγερμανική εταιρεία που ήταν γνωστή ως Γερμανικό Τάγμα και αργότερα ως Εταιρεία της Θούλης, μία οργάνωση με άξονά της τον μυστικιστικό φυλετισμό και κύριο σκοπό της την αναγέννηση του Γερμανικού Ράιχ και την ακμή και πάλι της λευκής φυλής. Στα πλαίσια αυτά, η Εταιρεία της Θούλης μερίμνησε ώστε τα Ές-Ές να αναπτύξουν τόσο την στρατιωτική τους αποστολή, όσο και να επιδοθούν σε σοβαρό ερευνητικό έργο, το οποίο επωμίσθηκαν θυγατρικές οργανώσεις του μεγάλου αυτού οργανισμού. Η Εταιρεία Προγονικής Κληρονομιάς, ήταν μία από τις πλέον σοβαρές και συστηματικές προσπάθειες που κατέβαλλε το Γ' Ράιχ να διερευνήσει και να αποδείξει τους μύθους και τις δοξασίες της Φυλής, προσδίδοντάς τους επιστημονική βάση και τεκμηρίωση.

Η Εταιρεία Προγονικής Κληρονομιάς, γνωστή στα γερμανικά υπό την επωνυμία «Das Ahnenerbe», αποτελούσε ένα παρακλάδι της μυστικιστικής εταιρείας της Θούλης, η ίδρυση της οποίας ανάγεται στο έτος 1935, τελούσα υπό την καθοδήγηση αρχικά του Φρ. Χίμλερ, συνεργάτη του Στρατηγού Χαουσχόφερ.

Η Εταιρεία Προγονικής Κληρονομιάς αναγνωρίσθηκε επισήμως από τον ανώτατο αρχηγό των Ές-Ές Χ. Χίμλερ και υπήχθη διοικητικά στα SS, με Διοικητή τον Συνταγματάρχη Βόλφραμ Σήβερς, έχοντας σκοπούς ερευνητικούς και στοχεύοντας να ενισχύσει τις ιδεολογικές θέσεις του Εθνικοσοσιαλισμού, τεκμηριώνοντάς τις μέσα από επιστημονικά πορίσματα.

Η Εταιρεία Ahnenerbe διαρθρωνόταν σε 46 συνολικά τομείς, των οποίων οι υπεύθυνοι τομεάρχες ήταν επιστήμονες με σοβαρή κατάρτιση και ειδικευμένοι ερευνητές σε διάφορα γνωστικά αντικείμενα, όπως αρχαιολογία, ιστορία, βιολογία, ανθρωπολογία, ψυχολογία κ.α. Υπό την αιγίδα της, λειτουργούσαν αρκετές δεκάδες ερευνητικών ιδρυμάτων, παράγοντας ένα σημαντικό έργο, το οποίο αξίζει να σημειωθεί ότι ουδέποτε βρέθηκε μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, καθώς οι νικητές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου φρόντισαν να εξαφανίσουν τα αρχεία της Εταιρείας, υφαρπάζοντας πληθώρα στοιχείων και αξιοποιώντας τις όποιες ανακαλύψεις της σε διάφορους τομείς. Η λαφυραγώγηση του πολύτιμου υλικού που είχε συσσωρεύσει επί δεκαετία η Εταιρεία Προγονικής Κληρονομιάς στα αρχεία της, επισφραγίστηκε με την θανατική καταδίκη και εκτέλεση του Διοικητή της, σβήνοντας στην κυριολεξία κάθε ίχνος της. Ακόμη και σήμερα, ό,τι διασώθηκε απ' αυτή, φυλάσσεται στα ομοσπονδιακά αρχεία και συνιστά τμήμα απροσπέλαστο για πληροφόρηση...

Οι έρευνες τις οποίες προωθούσε η Ahnenerbe ήταν πολυσχιδείς και εκτείνονταν από έρευνες για την ανακάλυψη του Αγίου Δισκοπότηρου στην Ισλανδία και αλλαχού, έως και την αναζήτηση της προελεύσεως των Αρίων και της ιστορικής τους διαδρομής στον χώρο και στον χρόνο. Μετά το ξέσπασμα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου το εύρος των μελετών της Εταιρείας Προγονικής Κληρονομιάς διευρύνθηκε στις υπό κατοχή χώρες, καθώς πλέον οι επιστήμονες και τα στελέχη της καλούνταν να εξετάσουν σπάνια χειρόγραφα, μνημεία με αρχαιολογική αξία, ιστορικά κειμήλια και έργα τέχνης από ολόκληρη την Ευρώπη, πολλά εκ των οποίων τα μετέφεραν είτε στο Βερολίνο είτε στην έδρα των Ές-Ές, στο Κάστρο Βέβελσμπουργκ. Στο κάστρο αυτό, που ήταν και το λίκνο των Ές-Ές, υπήρχε μία τεράστια βιβλιοθήκη αποτελούμενη από 12.000 τόμους σπάνιων βιβλίων σχετικών με φυλετικές θεωρίες που απεδύκνειαν την ανωτερότητα της Λευκής Φυλής, καθώς και άλλο αρχειακό υλικό.

Το κάστρο του Βέβελσμπουργκ, ήταν αφιερωμένο στον βασιλιά Χάινριχ Ι', τον ιδρυτή του Α' Γερμανικού Ράιχ. Ο Χίμλερ πίστευε ότι ο νεκρός βασιλιάς ήταν θαμμένος στην περιοχή αυτή, γι' αυτόν τον λόγο και κατασκεύασε συμβολική κρύπτη στα υπόγεια του κάστρου, πίστευε δε ότι αποτελούσε ο ίδιος μετενσάρκωση του συγκεκριμένου βασιλιά. Την ένταξη των νέων αξιωματικών στις τάξεις των Ές-Ές, προηγείτο ειδικό σεμινάριο πολιτικής και ιδεολογικής αγωγής, ενώ αυτή λάμβανε χώρα στα πλαίσια μίας ορκωμοσίας η οποία είχε έντονο το στοιχείο της άριας θρησκευτικότητας, αντλώντας στοιχεία όχι από την ιουδαιοχριστιανική παράδοση, αλλά από το θρησκευτικό υπόβαθρο των βορείων λαών. Εν μέσω βαγκνερικής και εμβατηριακής μουσικής, αναπέμποντας ύμνους προς τους θεούς της μυθικής Θού-

Εμβλήματα της εταιρείας προγονικής κληρονομιάς των SS (Ahnenerbe).

λης. Ο Θωρ, ο Οντίν, ο Μπάλντουρ, ο Βόταν αποθεώνονταν μέσα από τις μυητικές δοξασίες των Ές-Ές, προφητεύοντας το λυκόφως των Θεών και την Αναγέννηση ενός κόσμου εξαγνισμένου, στα πλαίσια της νέας τάξεως πραγμάτων, όπου μόνο με το χρυσό γένος του Ησιόδου θα μπορούσε να συγκριθεί.

Εκεί τα στελέχη των Ές-Ές εμπέδωναν την προσήλωση στις φυλετικές δοξασίες, μέσα από την έμπρακτη αφοσίωση στις δυνάμεις του Αίματος και της Γης. Μάλιστα υποστηρίζεται ότι επί μία εβδομάδα λάμβανε χώρα ένα σεμινάριο από τον ίδιο τον Χίμλερ, το οποίο περιελάμβανε απόλυτη περισυλλογή, και χαρακτηριζόταν από την διεξαγωγή ασκήσεων και δοκιμασιών που είχαν σχέση με την πνευματικότητα και την χαλύβδωση της αποφασιστικότητας των νέων στελεχών. Στο σημείο αυτό να τονισθεί ότι τα Ές-Ές αναδείχθηκαν εν γένει σε θεματοφύλακες της αρχαίας αρίας κληρονομιάς, απορρίπτοντας τον ιουδαιοχριστιανικό μπολσεβικισμό και τις αντιπαραδοσιακές θεωρίες της σύγχρονης εποχής, επιδιώκοντας μία επάνοδο στις αρχικές, ανόθευτες ρίζες. Προς την ίδια κατεύθυνση εκινείτο ο θεωρητικός του Γ' Ράιχ Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ καθώς και ο Υπουργός Γεωργίας του Γ' Ράιχ Βάλτερ Νταρρέ, αποβλέποντας στην αναβίωση μίας κοινωνίας όπου θα κυριαρχούσε η λατρεία προς την Φύση και η Ηρωϊκή ηθική, μία κοινωνία με σαφή αριστοκρατική δομή και διάρθρωση, όπου όμως ο όρος αριστοκρατία προσλαμβάνει περιεχόμενο πνευματικό, ηθικό και ηρωϊκό και σε καμμία περίπτωση δεν σχετίζεται με τον παράγοντα της οικονομικής επιφάνειας και της συσσωρεύσεως πλούτου.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να τονισθεί ότι η Εταιρεία Προγονικής Κληρονομιάς είχε άμεση σύνδεση με τον ανώτερο και εσώτερο πυρήνα της Εταιρείας της Θούλης, ο οποίος έφερε την έμφορτη συμβολισμού επωνυμία «Μαύρος Ήλιος» (Schwarze Sonne). Ρόλο ανωτάτου ιερέα σε αυτή, διαδραμάτισε ο Ταξίαρχος των Ές-Ές Καρλ Μαρία Βίλιγκουτ, ο οποίος έδρευε στο Κάστρο Βέλεσμπουργκ, την ανώτατη έδρα του Μαύρου Τάγματος.

Έχοντας την τεχνική και στρατιωτική υποστήριξη των Ές-Ές, η «Ahnenerbe» ανέπτυξε μεγάλης κλίμακας δραστηριότητα, θέτοντας κατ' εντολή του ιδίου του Χίτλερ σε εφαρμογή την επιχείρηση «Υπερβορέα» με σκοπό την εύρεση των καταβολών των Υπερβορείων προγόνων και την ανακάλυψη της

εισόδου προς το εσωτερικό της γης, στην περιοχή του Βορείου Πόλου. Η Εταιρεία της Θούλης πρέσβευε την αντίληψη ότι κοιτίδα των Αρίων ήταν η Έσχατη ή Υπέρτατη Θούλη, η οποία χρονολογικά ήταν προγενέστερη κατά πολύ της Ατλαντίδας. Είναι ο μυστικός τόπος στον Βορρά όπου ο Ήλιος δεν δύει ποτέ, σύμφωνα με τις δοξασίες των Σκανδιναυών, ακόμη και σήμερα. Εκεί, σύμφωνα με τις ίδιες παραδόσεις, φυλασσόταν η μυστική, χαμένη, γνώση των Υπερβορείων, κτήτορες της οποίας ήθελαν να γίνουν την καθοδήγηση του Ε. Φον Στράουσενμπεργκ, με άγνωστο ωστόσο αποτέλεσμα, καθώς και οι έρευνες υπό την κωδική ονομασία «Εντελβάις» οι οποίες έλαβαν χώρα στην Ελλάδα, κατά την περίοδο 1941-1944, με ιδιαίτερη έμφαση στην περιοχή των Δελφών, της Πεντέλης, στο Δίστομο και στην Δωδώνη, έρευνες τις οποίες επίσης κάλυψε πέπλο μυστηρίου και σιγής.

Ο ΜΥΗΤΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΩΝ ΕΣ-ΕΣ

την δύναμη της ενέργειας.

Σε πολλά στρατιωτικά νεκροταφεία των μαχητών των Ές-Ές, βλέπουμε αντί του χριστιανικού σταυρού να δεσπόζει το σχετικό ρουνικό σύμβολο ταφής, ενώ τιμώνται ιδιαίτερα προχριστιανικές παραδόσεις και επέτειοι, όπως τα Ηλιοστάσια και οι Ισημερίες, Γιορτές της Φύσεως και γενικά επέτειοι οι οποίες άπτονται των φυλετικών μας παραδόσεων. Τα Ές-Ές είχαν θεσπίσει και ακολουθούσαν δικά τους τυπικά, σχετικά με όλα τα γεγονότα και τις επετείους, τους εορτασμούς, ακόμη και για κοινωνικής φύσεως τελετές όπως ο γάμος ή η βάπτιση. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα στελεχών των Ές-Ές που υιοθετούσαν τελετές ονοματοδοσίας για τα παιδιά τους, κομίζοντας χώμα και ύδωρ από τα τέσσερα σημεία της Γερμανίας, ενώ θα πρέπει να τονισθεί ότι όλες οι εκδηλώσεις συνιστούσαν αναβίωση ή έστω υπόμνηση αρχαίων φυλετικών δρωμένων.

Αριστερά, ο διοικητής της εταιρείας προγονικής κληρονομιάς, συνταγματάρχης των ΕΣ-ΕΣ, Βόλφραμ Φον Σίβερς, εκτελέστηκε από τους αμερικανούς. Στο κέντρο, το διπλό ρουνικό σύμβολο Ζήγκελ, σύμβολο της νίκης σε υλικό και πνευματικό επίπεδο. Δεξιά, ο ανώτατος διοικητής/Ραϊχσφύρερ ΕΣ-ΕΣ, Χάινριχ Χίμμλερ.

οι Γερμανοί προς πραγμάτωση της Άριας Αναγεννήσεως. Πράγματι, εάν λάβουμε υπ' όψιν μας το γεγονός ότι προς το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου οι Γερμανοί επέδειξαν εφευρέσεις και παρουσίασαν κατασκευές, κυρίως πτητικές, προηγμένες για τα δεδομένα της εποχής, τεχνολογίας, σε συνάρτηση με το γεγονός ότι επιστημονικά στελέχη του Γ' Ράιχ όπως ο Βέρνερ Φον Μπράουν υπέκυψαν μεταπολεμικά σε εκβιαστικά διλήμματα φθάνοντας να καταλαμβάνουν θέσεις όπως του Διευθυντή της ΝΑΣΑ, ανακύπτουν πολλά ερωτήματα ως προς την μυστική τεχνογνωσία των Γερμανών και την προέλευση των πηγών της.

Επίσης είναι γνωστή η αποστολή των Γερμανών επιστημόνων η οποία εστάλη κατά την περίοδο 1938-1939 στην Ανταρκτική, υπό

Μετά την συγχώνευση των Ταγμάτων Εφόδου με τα Ές-Ές, το 1934, κατ' εντολήν του εσώτερου κύκλου της Εταιρείας της Θούλης, το Μαύρο Τάγμα απέκτησε πλέον και μυητικές προεκτάσεις με ανώτατο καθοδηγητή τον Χάινριχ Χίμλερ. Έχοντας οικειοποιηθεί τυπικά και τελετουργικά στοιχεία από την θρησκευτική παράδοση των Γερμανών και εν γένει των Βορείων Λαών, το Μαύρο Τάγμα ανέδειξε μία αμιγώς επιλεκτική κοσμοθεώρηση, άξονας της οποίας ήταν οι φυλετικές δοξασίες και η λατρεία της θρησκείας του αίματος. Καθόλου τυχαία προς αυτές τις διαπιστώσεις, δεν είναι και η υιοθέτηση ως έμβλημά τους του διπλού ρούνου Σ, γνωστού και ως Σίγκελ. (Το ρουνικό αλφάβητο ήταν ο τρόπος γραφής των αρχαίων βορείων λαών). Ο διπλός ρούνος Σίγκελ υποδηλώνει

Μετά την νικηφόρα, για το Γ' Ράιχ, έκβαση του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ο Χίμλερ οραματιζόταν την εγκαθίδρυση μίας φυλετικής αριστοκρατίας, αποτελούμενη από τα Ές-Ές, τα οποία ως ανταμοιβή θα είχαν την ευχέρεια να δημιουργήσουν μία δική τους «αυτοκρατορία» μέσα στο Ράιχ, ενώ παράλληλα θα καταργούσαν κάθε θεσμό, παράδοση, πρακτική ξένη προς το άριο φυλετικό πνεύμα.

Για να επανέλθουμε ωστόσο στο θέμα, κατ' επέκταση, σε συμβολικό και αλληγορικό επίπεδο ερμηνείας, ο ρούνος σίγκελ σημαίνει την ηλιακή ενέργεια και ακτινοβολία η οποία διαλύει όλα τα σκότη και επιβάλλει την ηλιακή παρουσία σε κάθε επίπεδο. Εικονιζόμενος διπλός, δηλώνει ταυτόχρονα τη νικηφόρα έκβαση του αγώνα τόσο στο πνευματικό/ουράνιο, όσο και στο υλικό/χθόνιο πεδίο.

Στο Κάστρο Βέβελσμπουργκ, το οποίο αποτελούσε το μυητικό άνδρο των ανωτάτων στελεχών των Ές-Ές, υφίστατο η αίθουσα επί του δαπέδου της οποίας υπήρχε ο μαύρος ήλιος, ενώ ειδική κρύπτη υφίστατο με σκοπό την αποτέφρωση και εναπόθεση των ηγετών των Ές-Ές που θα έπεφταν στην μάχη ή θα περάτωναν την θνητή τους παρουσία. Στην κεντρική αίθουσα των συσκέψεων, ο Χίμλερ είχε τοποθετήσει μία στρογγυλή τράπεζα με δώδεκα μεσαιωνικού τύπου πολυθρόνες, προορισμένες για την ηγεσία του Μαύρου Τάγματος, κατ' αντιστοιχία προς την στρογγυλή τράπεζα του βασιλιά Αρθούρου.

Η αναβίωση της μυστικιστικής αυτής παραδόσεως, προέβλεπε κάθε «ιππότης»-αξιωματούχος να φέρει ένα οικόσημο, το οποίο ήταν σκαλισμένο και επί της πλάτης της πολυθρόνας του. Στον χώρο αυτό, που αποτελούσε την έδρα της οραματιζόμενης αυτοκρατορίας των Ές-Ές, τελούνταν όλες οι επίσημες τελετές των ανωτάτων αξιωματούχων και γίνονταν ειδικά σεμινάρια και επιμορφωτικές διαδικασίες περί θεμάτων φυλετικής πολιτικής, όσο και για την απόκρυφη παράδοση των αρχαίων Βορείων.

Προ της ελεύσεως των συμμαχικών στρατευμάτων στην περιοχή του Κάστρου, όπως άλλωστε και σε όλα τα υπόλοιπα κάστρα-Ordensburg (Βαυαρία, Βόλγκενσαγκ, Πομμερανία κ.α.) οι ιθύνοντες των Ές-Ές απεμάκρυναν όσα αρχεία ήταν δυνατόν να απομακρυνθούν και τα υπόλοιπα τα παρέδωσαν στην πυρά, όπως επίσης παρέδωσαν στην πυρά και το ίδιο το κάστρο. Στο δάσος της ίδιας περιοχής της Βεστφαλίας, αξιωματούχοι των

Ο ταγματάρχης των ΕΣ-ΕΣ Όττο Ραν, ο οποίος απεδύθη σε ειδικές εκτεταμένες έρευνες στα πυρηναία όρη, με σκοπό την αναζήτηση του αγίου δισκοπότηρου. Κάτω, αφίσσα του κόμματος και των ΕΣ-ΕΣ.

Ές-Ές, πιστοί στον όρκο τους, αφού τραγούδησαν για τελευταία φορά το Εμβατήριο «Κι όταν μία μέρα όλοι γίνουν άπιστοι, εμείς θα παραμείνουμε πιστοί, γιατί πάντα θα υπάρχει μία σημαία να πολεμούμε υπό τη σκέπη της», άναψαν πυρά και ακολούθησε η τελετουργική αυτοθυσία τους, ανάλογη προς την τελετουργική αυτοκτονία χαρακίρι των ιαπώνων.

Τα οράματα του Χάινριχ Χίμλερ σωριάζονταν μαζί με την κατάρρευση του μετώπου και την ισοπέδωση μίας προς μίας των πόλεων της Γερμανίας. Στον αγώνα ωστόσο αυτό, διακρίθηκαν όσο ίσως κανείς άλλος, τα μάχιμα Ές-Ές, ήδη από την αρχή του πολέμου, με ολοένα και μεγαλύτερη κλιμάκωση της δράσεως και του ρόλου τους προς το τέλος. Δεν είναι υπερβολικό να υποστηριχθεί ότι χωρίς την συμβολή των Ές-Ές στο πολεμικό πεδίο, ο πόλεμος για την Γερμανία θα είχε χαθεί πολύ νωρίτερα. Συνάμα όμως προς την άνδρωση των Ές-Ές, σφυρηλατήθηκε και η πρώτη ουσιαστική προσπάθεια για την συγκρότηση ενός ευρωπαϊκού στρατού εθελοντών, για την προάσπιση της Ευρώπης και των Παραδόσεών της, θέμα το οποίο διαπραγματεύεται το άρθρο που ακολουθεί στο επόμενο τεύχος.

Κ. ΙΩΑΝΝΟΥ

Κι όταν μια μέρα όλοι γίνουν άπιστοι, εμείς θα παραμείνουμε πιστοί, γιατί πάντα θα υπάρχει μια σημαία υπό την σκέπη της οποίας θα αγωνιζόμαστε. Τιμή μας η πίστις.

Απόσπασμα από ύμνο των ΕΣ-ΕΣ

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΙ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ ΜΑΣΟΝΙΑΣ

Από τον Κ. Λαζάρου

Ποιος ήταν ο Ηλίας Άσμολ (1617-1692); Ήταν ένας χημικός και παλαιοπώλης στα τέλη του 1600 που είχε σχέση με την Οξφόρδη. Κάποιες πηγές τον αναγνωρίζουν ως το πρώτο άτομο που το όνομά του κατεγράφη ως Ελευθεροτέκτονας. Ενδιαφερόταν έντονα για τις ιατρικές χρήσεις των φυτών και έγινε μέλος της Βασιλικής Εταιρείας στα 1661, αν και δεν υπήρξε ποτέ ενεργός.

Παρά το χειρόγραφο Σλόαν Νο 3329 του Βρετανικού Μουσείου και τις τελετουργίες της Γαλλικής Εταιρείας Λιθοξόων του ΙΒ' αιώνα, υπάρχουν κάποιοι που ισχυρίζονται πως ο Άσμολ εισήγαγε τον μύθο του Σολομώντα στις μασονικές τελετουργίες.

Η φήμη του Άσμολ ωστόσο ανάμεσα στους συγχρόνους του τον ήθελε ιστορικό και ειδικό στα παλαιά αντικείμενα και όχι στις τελετουργίες.

• **Ποιος ήταν ο Φράνσις Μπέικον (1561-1626);** Ήταν ένας άγγλος φιλόσοφος, πολιτικός και συγγραφέας. Τα έργα του «Νέο Όργανο» και «Νέα Ατλαντίς» άσκησαν μία σημαντική επίδραση στα ήθη της εποχής του. Αλλά πρότεινε πως η αλήθεια δεν προέρχεται από την εξουσία και πως η γνώση είναι το προϊόν της εμπειρίας.

Στην ουτοπική αλληγορία του «Νέα Ατλαντίς», ο Μπέικον έγραψε για έναν «Οίκο του Σολομώντα», ένα κολλέγιο επιστημονικής παρατήρησης και έρευνας. Είναι αμφίβολο εάν σχετίζεται ή εάν επηρεάστηκε από τον Ελευθεροτεκτονισμό, ο οποίος οικειοποιείται πρόσωπα και καταστάσεις για λόγους προπαγάνδας και αίγλης. Ο Κριστόφ Νικολάϊ έγραψε στα 1782 πως ο Μπέικον χρησιμοποίησε υπαινιγμούς από τα γραπτά του Τζων Αντρέα, του ιδρυτού του Ροδοσταυρισμού και του Άγγλου μαθητή του Φλουντ και πως οι ιδέες του επηρεάστηκαν έντονα από τον Ηλία Άσμολ.

Ο Νικολάϊ ισχυρίσθηκε πως ο Άσμολ και άλλοι χρησιμοποίησαν την τεκτονική αίθουσα του Λονδίνου για να αποκρύψουν τις μυστικές πολιτικές τους προσπάθειες για την παλινόρθωση του Οίκου των Στιούαρτ και την δόμηση ενός αλληγορικού «Σολομώντειου οίκου». Η Νέα Ατλαντίς άσκησε μία ισχυρή επίδραση στην δημιουργία της Εταιρείας των Αστρολόγων με τον Ηλία Άσμολ στα 1646 και πραγματικά συναντώντο στην τεκτονική αίθουσα. Πολλά μέλη της Εταιρείας αυτής έγιναν μασόνοι.

Ο Άλμπερτ Μακ Κη αναφερόμενος στην θεωρία του Νικολάϊ για την καταγωγή των εμπνεύσεων του Μπέικον και τη συνάφεια με τη Μεγάλη Στοά της Αγγλίας, την θεωρεί «ιδιόρρυθμη».

• **Ποιος ήταν ο Αββάς Μπαρουέλ;** Ο Αυγουστίνος Μπαρουέλ (1741-1820) εξέδωσε τα Απομνημονεύματά του για να περιγράψει την ιστορία του Ιακωβινισμού, σε τέσσερις τόμους, στο Λονδίνο το 1797. Κατηγόρησε τους τέκτονες για επαναστατικές αρχές στην πολιτική και απιστία στην θρησκεία. Ισχυρίσθηκε πως οι μασόνοι προέρχονται από τους Ναΐτες και αυτοί με τη σειρά τους από τους Μανιχαίους.

• **Ποιος ήταν ο Καλλιόστρο;** Ο Τζιουζέπε Μπάλσαμο (1743-1795) ήταν ένας ιταλός τυχοδιώκτης και χαρισματικός απατεώνας. Ισχυρίζονται πως μυήθηκε τον Απρίλιο του 1776 στην Στοά «Εσπεράνς» Νο 289 του Λονδίνου. Μετέτρεψε τις σχέσεις του με τον Ελευθεροτεκτονισμό σε όφελος, πείθοντας πελάτες του στην Αγγλία και την Ευρώπη να επενδύσουν στην δική του επινόηση, τον «Αιγυπτιακό Ελευθεροτεκτονισμό». Με ενέργειες των μασόνων συνελλήφθη στη Ρώμη στα 1789 και πέθανε στην φυλακή.

• **Ποιος ήταν ο Άλμπερτ Πάικ (1809-1891);** Ήταν στρατηγός, συγγραφέας και Κυρίαρχος Μεγάλος Διδάσκαλος του Νοτίου Μεγάλου Συμβουλίου του Αρχαίου και Αποδεδεγμένου Σκωτικού τύπου. Είναι συγγραφέας του έργου «Ηθική και Δόγμα» για το οποίο χρησιμοποίησε ως πηγή πολλούς προηγούμενους συγγραφείς, σε σημείο ώστε στον πρόλογο του βιβλίου να διαβάζουμε: «Ίσως θα ήταν καλύτερο και πιο αποδεκτό να είχα χρησιμοποιήσει λιγότερους και να είχα γράψει λιγότερα». Ο πρόλογος επίσης αναφέρει: «Κάθε ένας είναι ολοκληρωτικά ελεύθερος να απορρίψει ή να παραβλέψει ό,τι του φαίνεται αναληθές ή αστήρικτο».

Αριστερά: Γουλιέλμος Ι, αυτοκράτορας της Γερμανίας. Δεξιά: Φρειδερίκος Γουλιέλμος Ι, επίσης Γερμανός αυτοκράτορας και Σεβάσμιος στοάς.

Ο Άλμπερτ Πάικ είναι διάσημος στους αντιμασώνους για τρεις λόγους: 1) Ο Λεό Ταξίλ τον κατηγόρησε πως ισχυρίσθηκε ότι ο Θεός του Ελευθεροτεκτονισμού ήταν ο Εωσφόρος (Σημείωση στην δημόσια ομολογία του Λεό Ταξίλ). 2) Η Σούζαν Ντέηβις και ο Γουώλτερ Φλέμιγκ ισχυρίσθηκαν πως ήταν ηγέτης της Κου-Κλουξ-Κλαν. 3) Η μεγάλη έκταση των γραπτών του Πάικ πολύ εύκολα μπορεί να παρερμηνευθεί και να ισχυρισθεί κάποιος πως έχει αποκρυφιστικές κλίσεις.

• **Ποιος ήταν ο Τζων Ρόμπινσον (1739-1805);** Ήταν καθηγητής της φυσικής φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου, γραμματέας της Βασιλικής Εταιρείας της ίδιας πόλης και συγγραφέας του βιβλίου «Αποδείξεις για μία Συνωμοσία ενάντια σε όλες τις θρησκείες και τις κυβερνήσεις της Ευρώπης που πραγματοποιείται στις μυστικές συναντήσεις των Ελευθεροτεκτόνων, των Πεφωτισμένων και των Αναγνωστικών Εταιρειών, που συνελέχθησαν από αξιόπιστες πηγές». Εξ' αιτίας των αρνητικών αισθημάτων προς τους Ιακωβίνους την εποχή εκείνη, το έργο είχε μεγάλη απήχηση. Ο Ρόμπινσον για να αποκαλύψει την συνωμοσία μυήθηκε στον τεκτονισμό στη Λιέγη.

• **Ποιος ήταν ο Λεό Ταξίλ;** Γεννήθηκε στη Μασσαλία το 1854 και τελείωσε τη Σχολή των Ιησουϊτών. Το πραγματικό του όνομα ήταν Μαρί-Ζοζέφ Γκαμπριέλ Αντουάν Ζογκάντ-Παζέ.

Ξεκίνησε με οικονομικές απάτες και όταν τον ανακάλυψαν δραπέτευσε από την Γαλλία στη Γενεύη. Εκεί υιοθέτησε το όνομα Λεό Ταξίλ. Απελάθηκε από την Ελβετία για απάτη και επέστρεψε μετά από αμνηστία στη Γαλλία στα 1879.

Το ισχυρό αντιεκκλησιαστικό κλίμα που υπήρχε σ' ολόκληρη τη Γαλλία έκανε τον Λεό Ταξίλ να πιστέψει πως θα εύρισκε μία έτοιμη αγορά για αντικληρικές εκδόσεις. Έγραψε αντικαθολική σάτυρα περιγελώντας τους εκκλησιαστικούς ηγέτες. Ελπίζοντας πως θα συλλέξει αντιεκκλησιαστικό υλικό, εισήλθε στη στοά του Παρισιού «Ναός της Γαλλικής Τιμής», στα 1881. Ο πραγματικός του χαρακτήρας απεκαλύφθη γρήγορα και απεπέμφθη από την στοά πριν περάσει τον πρώτο βαθμό.

Τα επόμενα χρόνια τα αντικαθολικά του αισθήματα του έφεραν ένα πολύ μικρό εισόδημα, δέχθηκε όμως σκληρή κριτική και κατηγορίες από τον κλήρο. Χρειαζόταν έναν άλλο στόχο για το λογοτεχνικό του τάλαντο.

Τον Απρίλιο του 1885 εξομολογήθηκε τα αμαρτήματα που διέπραξε γράφοντας και εκδίδοντας αντικαθολικά φυλλάδια. Άρχισε τώρα να γράφει μία σειρά έργων που καταδίκαζαν τους τέκτονες. Ανάμεσα στους τίτλους του είναι: «Οι Αδελφοί των Τριών Σημείων», «Ο Αντίχριστος και η Καταγωγή της Μασωνίας», «Η Λατρεία του Μεγάλου Αρχιτέκτονα», «Πίος ΙΧ, Ελευθεροτέκτονας;» και «Οι Μασώνοι Δολοφόνοι».

Ο Ταξίλ απέδωσε στον Άλμπερτ Πάικ την δήλωση «Ο Εωσφόρος είναι θεός» που υποτίθεται πως την έκανε σε τεκτονικό ακροατήριο την ημέρα της πτώσεως της Βαστίλλης, στις 14 Ιουλίου του 1889.

Ισχυρίσθηκε επίσης πως ο Πάικ είχε τον τίτλο «Κυρίαρχος Ποντίφηκας του Παγκόσμιου Ελευθεροτεκτονισμού». Στα 1887 ο Ταξίλ χρησιμοποίησε τη φήμη του για να προσελκύσει ένα μεγάλο ακροατήριο σε μία συνάντηση στο Παρίσι. Ήλθαν οι δημοσιογράφοι με μέλη της Καθολικής ιεραρχίας. Εκεί ο Ταξίλ δήλωσε πως κάθε λέξη που έγραφε για τη μασωνική λατρεία του Διαβόλου ήταν προϊόν της γόνιμης φαντασίας του.

Μία παρισινή εφημερίδα εξέδωσε την επόμενη εβδομάδα το τριαντατριών σελίδων (ο αριθμός των σελίδων δεν είναι τυχαίος) κείμενο της ομιλίας του. Ο αδιόρθωτος τυχοδιώκτης έφυγε από το Παρίσι με κατεύθυνση ένα σπίτι στην εξοχή, όπου και έζησε μία άνετη ζωή μέχρι τον θάνατό του στην ηλικία των 53 ετών, στα 1907.

Η αγγλική μετάφραση της δημόσιας ομολογίας του Ταξίλ εξεδόθη από τις μασωνικές εκδόσεις από τον Μπρεντ Μόρρις.

• **Ποιος ήταν ο Αδάμ Βάϊσχαουπτ;** Γεννήθηκε στις 6 Φεβρουαρίου του 1748 στο Ίνγκολσταντ και σπούδασε στους Ιησουίτες. Ο διορισμός του ως καθηγητή του Φυσικού και Κανονικού Δικαίου στο Πανεπιστήμιο της γενέτειράς του στα 1775, μία θέση που πριν κατείχε ένας εκκλησιαστικός, προκάλεσε μεγάλες

αντιδράσεις από τον κλήρο την εποχή εκείνη.

«Ο Βάισχαουπτ, που οι απόψεις του ήταν κοσμοπολίτικες και γνώριζε και καταδίκαζε τις απάτες και τις δεισιδαιμονίες των ιερέων, εγκαθίδρυσε ένα αντιτιθέμενο τμήμα στο Πανεπιστήμιο... Αυτή ήταν η αρχή του Τάγματος των Πεφωτισμένων...». Ο Βάισχαουπτ μυήθηκε στη στοά «Θεόδωρος του Καλού Συμβουλίου» στο Μόναχο στα 1777.

ΝΕΟΤΕΡΟΙ ΜΑΣΩΝΟΙ

Ήταν ακόμη μασώνοι οι ακόλουθοι:

- Ο αμερικανός πρόεδρος Τζωρτζ Μπους. Κάποιοι τον σχετίζουν με την μασωνία επειδή χρησιμοποίησε την φράση: «Νέα Παγκόσμια Τάξη». Υπήρξε μέλος της αδελφότητας «Οστά και Νεκροκεφαλή» στο Πανεπιστήμιο Γέιλ, το οποίο έχει κάποια στοιχεία κοινά με τον Ελευθεροτεκτονισμό που το κυριότερο μπορεί να περιληφθεί στην φράση «Memento mori».
- Ο Άλιστερ Κρόουλυ, ο οποίος μυήθηκε σε μία μη κανονική στοά στο Μεξικό. Είχε τέσσερις επαφές με τον κανονικό Ελευθεροτεκτονισμό, δεν ήταν ενεργός ελευθεροτέκτονας και η μασωνία ισχυρίζεται πως δεν είχε επίδραση στα μέλη της, ούτε ανήκε στο κύριο σώμα της, αν και τα Τάγματα των οποίων μυήθηκε είχαν άμεση σχέση τόσο με τον σατανισμό και πανσεξουαλισμό, όσο και με τον τεκτονισμό.
- Ο Γουώλτ Ντίσνεϋ (Γουώλτ Ελίας Ντίσνευ, 1901-1966), υπήρξε μέλος της τεκτονικής οργανώσεως για αγόρια «Ντε Μολέ», ενώ ο τεκτονισμός δεν δέχεται ότι υπήρξε μέλος της. Η άλλη πλευρά ισχυρίζεται ότι ήταν τέκτονας 33ου βαθμού.
- Ο Ρον Χάμπαρτ, ο συγγραφέας του «Ντιανέτικς» (1950) και ιδρυτής της Εκκλησίας της Σαϊεντολογίας. Γεννήθηκε στα 1911 και πέθανε στα 1986. Σχετιζόταν με τον Τζων Γουάϊτσαϊντ Πάρσονς (1914-1952), χημικό και ιδρυτή των εργαστηρίων προώθησης Τζετ. Ο Πάρσονς ήταν επικεφαλής της στοάς «Αγάπη» του ΟΤΟ στο Λος Άντζελες της Καλιφόρνια και αργότερα επικεφαλής του παραρτήματος του ΟΤΟ στην Πασαντένα.

Ο Χάμπαρντ υποτίθεται πως μυήθηκε στο Ordo Templis Orientis τον Αύγουστο του 1945, είτε από τον Άλιστερ Κρόουλυ, είτε από τον Πάρσονς. Δεν υπάρχουν έγγραφα για την μύηση του Χάμπαρντ. Υπάρχουν στοιχεία σύμφωνα με τα οποία ο Χάμπαρντ ήταν κατάσκοπος είτε του FBI, είτε των μυστικών υπηρεσιών του αμερικανικού ναυτικού.

- Ο Καρλ Μαρξ (1818-1883) υποτίθεται πως ήταν ένας ορκισμένος άθεος, γι' αυτό και δεν θα μπορούσε να γίνει μέλος της μασωνίας. Ο Μαρξ συμμετείχε στην «Ένωση των Δικαίων». Ο Φρίντριχ Έγγελς (1820-1895) βοήθησε να μεταμορφωθεί η σοσιαλιστική αυτή μυστική εταιρεία των μεταναστών Γερμανών αγροτών σε κομμουνιστική ένωση, όταν πραγματοποίησαν το πρώτο τους συνέδριο στο Λονδίνο τον Ιούνιο του 1847.

Το επόμενο έτος αυτός και ο Καρλ Μαρξ, εξουσιοδοτήθηκαν να δημιουργήσουν το «Κομμουνιστικό Μανιφέστο». Η μυστική αυτή εταιρεία σχετιζόταν με τους Πεφωτισμένους και κατ' επέκταση με τον Ελευθεροτεκτονισμό.

Σαράντα χρόνια αργότερα η κόρη του Καρλ Μαρξ, η Ελεάνορ Μόρρις, συνιδρύτρια της Σοσιαλιστικής Ένωσης και ο μασώνος απατεώνας Θεόδωρος Ράους εισήλθαν στον τεκτονισμό. Αυτό αποδεικνύει πως η πρώτη Κομμουνιστική Ένωση είχε σχέση με τους Πεφωτισμένους.

- Ο Κάρολος Τέιζ Ράσσελ (1852-1916) που ήταν ο ιδρυτής της Διεθνούς Ένωσης Βιβλικών Σπουδαστών, προδρόμου των «Μαρτύρων του Ιεχωβά», χρησιμοποίησε στα πρώτα τεύχη του περιοδικού «Σκοπιά» τεκτονικά σύμβολα και στην ταφόπλακά του υπάρχει ο τεκτονικός σταυρός και το στέμμα.

Σε μία ομιλία του στην τεκτονική στοά του Σαν Φραντσίσκο στα 1913, ο Ράσσελ αποδέχθηκε την ιδιότητά του ως τέκτονα. Αργότερα ανέπτυξε την εξής ιδέα: «Οι πραγματικοί πιστοί της Βίβλου μπορούν να ανήκουν ή να μην ανήκουν στην μασωνική αδελφότητα, είναι όμως όλοι μασώνοι του πλέον υψίστου τάγματος, αφού τους σφυρηλάτησε και τους γυάλισε ο Παντοδύναμος για να χρησιμοποιηθούν ως ζωντανοί λίθοι στο κτίσιμο του Ναού. Είναι ελεύθεροι από αμαρτίες και άρα αποδεκτοί από τον Θεό του Ουρανού ως ταιριαστοί λίθοι του ουράνιου ναού». Επίσης ο Ράσσελ έγραψε περί πυραμίδων και Ναϊτών ιπποτών.

Ο Φρειδερίκος ο Μέγας της Πρωσίας, διευθύνει τελετή μυήσεως στο Βραδεμβούργο, 1740.

ΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΕΣ ΚΑΙ Ο ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από τον Γ. Γρηγορομιχαλέα

Ο Ελευθεροτεκτονισμός έχει δεχθεί κάθε είδους κατηγορία, από την επιρροή του στις διεθνείς υποθέσεις έως και τον χειρισμό συμφωνιών και συμμαχιών. Πολλές φορές οι διάφορες πεποιθήσεις και δεισιδαιμονικές ιδεολογίες διαστρέφουν την αλήθεια.

Ενώ δεν είναι βέβαιο εάν έχουν κάποια μυστική συμμαχία με τον Σατανά, συμμετέχουν στα ανώτερα επίπεδα στην Μαγεία και σε μεγάλο ποσοστό στην Μαύρη Μαγεία. Η τακτική των τεκτόνων υπήρξε πάντοτε η παραπλάνηση των μαζών για να μην μπορούν να συνειδητοποιήσουν αυτές τον στόχο τους. Θα αναφέρουμε μία σειρά από παραδείγματα για την χρήση, την προώθηση και την διατήρηση της εξουσίας:

Στα 1900 ένας εφευρέτης με το όνομα Νίκολα Τέσλα ανέπτυξε μεθόδους δωρεάν ενεργείας που θα μπορούσαν να τροφοδοτήσουν ολόκληρο τον κόσμο με δωρεάν ηλεκτρισμό. Σε ένα από τα πειράματά του χρησιμοποίησε έναν πύργο που κτίστηκε στο Κολοράντο Σπρίγκς, που θα μπορούσε να παρέχει δωρεάν ενέργεια σ' ολόκληρες τις ΗΠΑ και πιθανώς σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Η αντίληψη του πειράματος ήταν βασισμένη στην απλή θεωρία πως η γη πάντοτε περιστρέφεται δημιουργώντας τριβές στο Σύμπαν. Η τριβή δημιουργεί ηλεκτρισμό στην ιονόσφαιρα κι έτσι έχουμε τους κεραυνούς ή τις ηλεκτρικές καταιγίδες.

Η ενέργεια λοιπόν και ο ηλεκτρισμός δεν χρειάζεται να παράγονται.

Ο χρηματοδότης του Τέσλα Τζ. Π. Μόργκαν είχε τα δικαιώματα των εφευρέσεων του Τέσλα και ο Τέσλα παρήγαγε δεκάδες εφευρέσεις. Όταν ο άνδρας αυτός έκτιζε τον πύργο εκείνον στο Κολοράντο Σπριγκς, ο Μόργκαν δεν γνώριζε τι ακριβώς έκτιζε. Μόλις τελείωσε και ο Τέσλα είπε στον Μόργκαν πως θα μπορούσε να τροφοδοτεί ολόκληρο τον κόσμο με ηλεκτρισμό, ο Μόργκαν ρώτησε: «Ωραία! Και που θα βάλουμε τους μετρητές;», για να λάβει την απάντηση «Δεν υπάρχουν μετρητές. Αυτός είναι δωρεάν ηλεκτρισμός χωρίς καλώδια».

Στο σημείο αυτό ο Μόργκαν σταμάτησε την χρηματοδότηση του Τέσλα και έθαψε την εφεύρεση. Ο ίδιος ο Μόργκαν δεν είναι το πανίσχυρο πρόσωπο που όλοι πιστεύουμε, αλλά πανίσχυροι είναι οι τέκτονες και τα μέλη της οργανώσεως «Κρανίο και Οστά» (Skull and Bones) που βρίσκονται πίσω από αυτόν. Παρακάτω θα αναφερθούμε εκτεταμένα στον ρόλο αυτής της διαβόητης όσο και μακάβριας μυντικής εταιρείας.

Η Τράπεζα του Μόργκαν ελεγχόταν από τον Χάρολντ Στάνλεϋ, μέλος του Skull and Bones. Σήμερα η τράπεζα αυτή ονομάζεται Μόργκαν-Στάνλεϋ.

Ο Τέσλα δημιούργησε επίσης

P.F. FORM PROVIDED BY GRAND LODGE

APPLICATION FOR ADMISSION TO MEMBERSHIP OF THE Wallwood LODGE, No. 5143

To be filled up by ALL Candidates.

Name in full George II, King of the Hellenes, Prince of Denmark

Private Address Brown's Hotel - Dover Street

Business Address

Date of birth July 20th 1890

Profession or occupation

NOTE.—A precise definition of profession or occupation is essential. If in His Majesty's Service, state previous civil occupation, if any.

To be filled up by Candidates for INITIATION only.

Have you ever been proposed for initiation in any other Lodge or Lodges?

Give the name and number of Lodge or Lodges in which you were proposed

I desire to become a Candidate for initiation into the Wallwood Lodge No. 5143 and I declare that

1. My application is entirely voluntary.
2. I do not expect or anticipate any pecuniary benefit as a consequence of my being a member of the Craft.

To be filled up by Candidates for JOINING only.

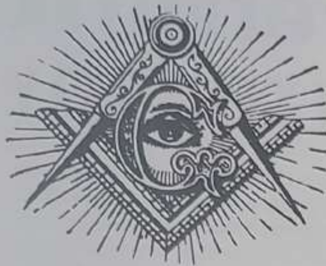
Give the names and numbers of all Lodges of which you are, or at any time have been, a member, and the rank you held therein. The Candidate's Grand Lodge Certificate, as well as a Clearance Certificate under Rule ... of the Book of Constitutions, from each Lodge must be produced or a satisfactory explanation given why the latter is not furnished.*

Dated this 27th day of July 1932

Signature of Candidate (Initiation or Joining)

Η αίτηση μυήσεως του Γεωργίου Β' σε στοά του Λονδίνου.

τον πρώτο ιπτάμενο δίσκο ο οποίος εκινείτο με δωρεάν ενέργεια. Οι τέκτονες έκλεψαν την τεχνολογία του με αποτέλεσμα αυτή να διαρρεύσει στους ανώτερους κύκλους των αμερικανικών και βρετανικών μυστικών εταιρειών και διαμέσω αυτών να καταλήξει στις γερμανικές μυητικές εταιρείες Θούλη και Βριλ.

Ο Ροκφέλλερ συμμετείχε πάντα σε τεκτονικές ομάδες που σε ένα κατώτερο επίπεδο αποτελούν μία οικογένεια εξουσίας. Στην πραγματικότητα η αληθινή εξουσία πίσω από την Στάνταρ Όϊλ την κατέχουν οι Γουίτνι.

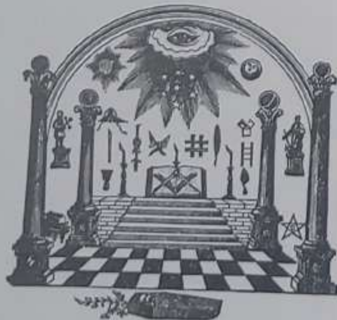
Ο Χάρυ Τέϊν Γουΐτνι ο οποίος εισήλθε στην οργάνωση Skull and Bones το 1894, κληρονόμησε δύο περιουσίες της Στάνταρ Όϊλ από τις οικογένειες Πέϊν και Γουΐτνι. Ο Γουίλλιαμ Κόλλιν Γουίτνι παντρεύτηκε την Φλόρα Πέϊν, κόρη του ταμεία της Στάνταρ Όϊλ, Όλιβερ Πέϊν. Οι Πέϊνς δεν ανήκουν στην Skull and Bones, προσθέτοντας όμως το δικό τους κομμάτι της Στάνταρ Όϊλ στην συνολική περιουσία, έκαναν την περιουσία του Γουίτνι πολύ μεγαλύτερη.

Στα 1930 ο Λαζότ Ντιπόν, προέδρος της Εταιρείας Ντιπόν, δήλωσε: «Τα συνθετικά πλαστικά βρίσκουν την εφαρμογή τους στην κατασκευή ενός ευρέως φάσματος αντικειμένων, πολλά από τα οποία στο παρελθόν κατασκευάζονταν από φυσικά προϊόντα... Σκεφτείτε τις φυσικές μας πηγές. Ο χημικός βοήθησε στην προστασία των φυσικών πηγών αναπτύσσοντας συνθετικά προϊόντα για να βελτιώσει ή να αντικαταστήσει πλήρως τα φυσικά προϊόντα». («Λαϊκή Μηχανική», Ιούνιος 1939).

Οι τραπεζικές εταιρείες της Γουώλ Στρητ, Χάρριμαν, Γκαραντί Τραστ και Γιούνιον Μπάνκιγκ Κορπορέϊσον, ελέγχονταν από τους ελευθεροτέκτονες και τα μέλη της οργανώσεως Skull and Bones, χρηματοδοτώντας και τους δύο μεγάλους πολέμους. Στην Σοβιετική Ένωση η τράπεζα Ρούσκομπανκ ελεγχόταν από την Γκαραντί Τραστ. Οι Σοβιετικοί δεν είχαν χρήματα. Οι Καυκάσιοι ήταν πλούσιοι σε πετρέλαια, οι Ρώσοι όμως δεν είχαν τα γεωτρύπανα που χρειάζονταν και τον αντίστοιχο εξοπλισμό για την εξόρυξη των πετρελαίων.

Πιάτο με τεκτονική απεικόνιση των αδελφών του Μ. Ναπολέοντα.

Η ιστορία είναι μακρά και σύνθετη και ξεκινά με την βιομηχανία Ντρέσερ. Ο Χένρυ Ντιλ Μάλλον και ο Χένρυ Πήτερ Ισχάζ ήταν και οι δύο μέλη της Skull and Bones που μυήθηκαν στα 1917 μαζί με τον Πρέσκοτ Μπους, με αποτέλεσμα να κατευθύνουν οι Skull and Bones την βιομηχανία Ντρέσερ.

Ο Χένρυ Μάλλον ήταν αυτός που έδωσε στον Τζωρτζ Μπους την πρώτη του δουλειά στην βιομηχανία Ντρέσερ. Η Ντρέσερ παρείχε τον εξοπλισμό γεώτρησης στους ρώσους και η Εταιρεία Χάρριμαν έλεγχε το μαγνήσιο της Γεωργίας. Η Μπάρνστεϊλ παρείχε τα γεωτρύπανα και εκπαίδευε τους Ρώσους στην γεώτρηση πετρελαίου. Η εταιρεία Μπάρνστεϊλ κατείχε το 75% της Μπάρνστεϊλ Ιντερνάσιοναλ, στην οποία κύριοι μέτοχοι ήταν η Εταιρεία Χάρριμαν και η Εταιρεία Λη Χίγκενσον, που αντιπροσωπευόταν από τους Χάρριμαν και Φρέντερικ Γουίνθροπ Άλλεν.

Ο Χάρριμαν μυήθηκε στους Skull and Bones στα 1913 και ο Άλλεν στα 1900. Ο τρίτος συνέταιρος ήταν ο Ευγένιος Στέτσον, που εργαζόταν για την Γκαραντί Τραστ. Οι Skull and Bones έλεγχαν επίσης και την τράπεζα.

Η Γιούνιον Μπάνκιγκ Κορπορέϊσον ήταν προεξέχουσα στην οικονομική ανασύσταση της Γερμανίας. Συνιδρυτές της ήταν ο Τζώρτζ Χέρμπερτ Γουώκερ, ο παππούς του Μπους, Πρέσκοτ, ο Φριτζ Τίσσεν και ο Γουίλλιαμ Α. Χάρριμαν. Συμμετείχε επίσης το γραφείο της Νέας Υόρκης της Τζέρμαν Στιλ Τραστ.

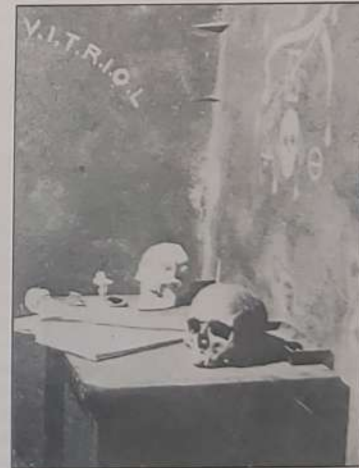
Ιδιαίτερα αποκαλυπτικός, περί του ρόλου που διαδραμάτισαν οι μυστικές εταιρείες στην πρόκληση του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, μέσω των τραπεζικών κολοσσών που είχαν υπό τον έλεγχό τους, είναι ο εκπρόσωπος της Μοντάνα, Τζ. Θόρκελσον, ο οποίος στις 19 Αυγούστου του 1940 είχε δηλώσει τα ακόλουθα: «Ήταν την χρονιά πριν τον Παγκόσμιο Πόλεμο, έναν πόλεμο στον οποίο εμπλακήκαμε επίσημα όπως ο καθένας γνωρίζει στα 1917, αυτό όμως που κανείς δεν γνωρίζει είναι πως είχαμε ανάμειξη στον πόλεμο αυτό ήδη από το 1910, όταν η Εταιρεία του Τζ. Π. Μόργκαν άρχισε να χρηματοδοτεί την τριπλή Αντάντ. Η δήλωση αυτή προέρχεται από την μαρτυρία του ιδίου του Τζ. Π. Μόργκαν ενώπιον της επιτροπής της Γερουσίας που ερευνούσε την βιομηχανία πυρομαχικών».

Πράγματι, πίσω από τις μυστικές εταιρείες, δομείται ένα ολόκληρο εγκληματικό παρασκήνιο, με τεράστια οικονομικά κέρδη και εξουσιαστικές επιδιώξεις. Ασφαλώς και δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι σήμερα το έγκλημα, τα ναρκωτικά και οι συμμορίες και γενικά η διαφθορά στην κοινωνία πλήττουν ολόκληρο τον Δυτικό κόσμο. Η Βρετανική Εταιρεία των Ανατολικών Ινδιών είναι η μεγαλύτερη νομιμοποιημένη εταιρεία διακίνησης ναρκωτικών και σκλάβων στον κόσμο.

Η CIA δεν είναι δυνατόν να διωχθεί για εγκληματικές της πράξεις εξαιτίας της έγκρισης που έχει από ένα υψηλότερο επίπεδο. Οι μυστικές υπηρεσίες που είναι όλες δομημένες πάνω στον Ελευθεροτεκτονισμό, ελέγχουν το διεθνές κύκλωμα.

Οι βρετανικές μυστικές υπηρεσίες που εργάζονται για τους ελευθεροτέκτονες, δραστηριοποιούνται κατά τρόπο ώστε να μην μπορεί κανείς να ανταγωνιστεί την αυτοκρατορία των ναρκωτικών που αυτές έχουν στήσει και κατευθύνουν. Έχουν δημιουργηθεί ολόκληρες τράπεζες από τους Ελευθεροτέκτονες, οι οποίες δέχονται καταθέσεις ύποπτης προέλευσης και ξεπλένουν τα ναρκοδολλάρια από τις διεθνείς σκοτεινές επιχειρήσεις.

Άποψη από τον αποκρουστικό διάκοσμο του λεγόμενου «σκοτεινού θαλάμου» ή διασκεπτηρίου, του δωματίου εκείνου, στο οποίο ο υποψήφιος προς μύηση, εισέρχεται για να συντάξει την τεκτονική του διαθήκη.

Η Βρετανία κατέκτησε την Κίνα με μία πλημμυρίδα οπίου που εισέβαλλε στην χώρα μετά την επιβολή του ελευθέρου εμπορίου στην Κίνα από την Μεγάλη Βρετανία.

Υπάρχουν ναρκωτικά στους δρόμους της Αμερικής σήμερα και όπλα στα χέρια των εγκληματιών, διότι έτσι θέλουν οι ελευθεροτέκτονες. Θυμηθείτε το ρητό τους: AD ORDO UB CHAO (Τάξη από το χάος). Ποιός πιστεύετε πως κατασκευάζει και διακινεί τα όπλα; Ποιός προωθεί τα εργαστηριακά ναρκωτικά; Ποιός επωφελείται από το εμπόριο του θανάτου; Να υπενθυμίσουμε ότι μετά την κατάληψη του Αφγανιστάν από τα αμερικανικά στρατεύματα το 2001, η παραγωγή οπίου εξακοντίστηκε στα ύψη;

Έχει υποστηριχθεί έντονα ότι ο Αδόλφος Χίτλερ λάμβανε πληροφορίες από τους ελευθεροτέκτονες, χωρίς να το γνωρίζει ότι οι κύκλοι που διοχέτευαν τις πληροφορίες ήταν τεκτονικοί. Οι ελευθεροτέκτονες επιχείρησαν να διαβρώσουν τις γερμανικές μυστικές υπηρεσίες με ανθρώπους τους και τότε ο Χίτλερ αντεπετέθη στην διείσδυση των τεκτόνων στον ευαίσθητο αυτό τομέα, δημιουργώντας αυτόνομη πολυπλόκαμη υπηρεσία πληροφοριών εντός του κομματικού του στρατού, των Ές-Ές.

Ο Χίτλερ μάλιστα προχώρησε πολύ παραπέρα, θέτοντας τον τεκτονισμό σε διωγμό σε ολόκληρη την Ευρώπη, ακριβώς διότι είχε επίγνωση των συνωμοτικών του δραστηριοτήτων και εξουσιαστικών σκοπών εκ του αφανούς. Έφθασε μάλιστα σε σημείο να αποτελέσει αληθινή απειλή για την εβραιοτεκτονική δομή εξουσίας, η οποία στράφηκε παγκοσμίως λυσσαλέα εναντίον του. Κάτι ανάλογο έπραξαν οι τέκτονες και με τον Ναπολέοντα Βοναπάρτη.

Εν τέλει υπάρχουν στοιχεία τα οποία αποδεικνύουν ότι μία σειρά καταδικών στα πλαίσια της Δίκης της Νυρεμβέργης έγιναν προκειμένου να εκδιωχθούν οι εθνικοσοσιαλιστές εκείνοι αξιωματούχοι που καταδίωξαν τους εβραιοτέκτονες.

ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΑ

Οι σχέσεις του τεκτονισμού με το αναρχικό και κομμουνιστικό κίνημα, είναι ιστορικώς γνωστές, ιδίως από το γεγονός ότι μέσα στις στοές γεννήθηκε το κίνημα με την παραπλανητική επωνυμία «Πεφωτισμένοι» του εβραίου Αδάμ Βαϊσχάουπτ, ένα ρεύμα αναρχικό-ανατρεπτικό με σαφή μηδενιστικό προσανατολισμό, στόχος του οποίου ήταν η καταστροφή των εθνικών και κοινωνικών δομών. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι της μπολσεβικικής επαναστάσεως του 1917, κατά την οποία συγκροτήθηκαν τα επαναστατικά συμβούλια - Σοβιέτ, αποτελούμενα σε βαθμό άνω του 90% από τέκτονες και εβραίους, προηγήθηκε ως μεταβατικό στάδιο η κυβέρνηση του εβραίου και τέκτονα Κερένσκυ. Ωστόσο, για του λόγου το αληθές, και για να μην θεωρηθεί ότι δυσφημούμε από εμπάθεια ή προκατάληψη τους τέκτονες, θα παραχωρήσουμε τον λόγο σε έναν ενεργό τέκτονα, τον Ανδρέα Ριζόπουλο, γιο του αποθανώντος Μεγάλου Γραμματέα της Μεγάλης Στοάς της Ελλάδος, παραθέτοντας ένα απόσπασμα ομιλίας του, επ' αυτού του θέματος, το οποίο δημοσιεύθηκε στο περιοδικό «Πυθαγόρας», που αποτελεί ως γνωστόν, όργανο της Μεγάλης Στοάς. Κατόπιν αυτού, να θέσουμε το ερώτημα, τι σχέση μπορεί να έχει μία οργάνωση, η εσωτερική λειτουργία της οποίας διέπεται από το στοιχείο της τάξεως, εξ' ου και ο αυτοπροσδιορισμός της ως Τάγμα, με την αναρχία, εάν όχι συνωμοτικές-ανατρεπτικές, οπότε δικαίως κατηγορείται ο τεκτονισμός ως μυστική εταιρεία;

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΑΝ. ΡΙΖΟΠΟΥΛΟΥ

Ο αναρχισμός με τη σημερινή του πολιτική έννοια είναι γέννημα του 18ου αιώνα, έχει όμως τις ρίζες του στην αρχαιότητα ως τις παρυφές των μύθων... Στους θεωρητικούς του αναρχισμού, περιλαμβάνονται οι αδελφοί (τέκτονες): Προυντόν, Μπακούνιν και Ρεκλού, που υποστήριζαν τον απόλυτο ή αναρχικό σοσιαλισμό. Ο κόμης Τολστόι, απόστολος της μη βίας και των συνειδησιακών αντιρρησιών. Ο αδελφός Ερρίκο Μαλατέστα, συγγραφέας της «Αναρχίας». Ο πρίγκηπας Π. Κροπότκιν, συγγραφέας μεταξύ άλλων, της «Αναρχικής Ηθικής». Ο αδελφός Τσαρλς Μαλάτο, συγγραφέας της «Φιλοσοφίας της Αναρχίας» και συγγραφέας του «Ελεύθερου Έρωτα». Ο αδελφός Χαν Ράϊνερ, συγγραφέας του βιβλίου «Το Έγκλημα της υπακοής». Ο αδελφός Πολ Ρόμπιν, πρωτοπόρος του νεομαλθουσιανισμού και της αναρχικής εκπαίδευσης. Ο αδελφός Αύγουστος Μπλανκί, ιδρυτής του σεχταριστικού αναρχισμού και άλλοι.

Ο αδελφός Λεό Καμπιόν, γνωστός αναρχικός του αιώνα μας, υποστηρίζει στο βιβλίο του «Οι αναρχικοί στον Ελευθεροτεκτονισμό ή οι αναρχικοί κρίκοι της τεκτονικής αλύσου» ότι ο Τεκτονισμός είναι, αν όχι ο μοναδικός, ένας από τους ελάχιστους οργανισμούς όπου ο οπαδός της απόλυτης ελευθερίας και ο αναρχικός μπορούν να ανήκουν χωρίς να εγκαταλείψουν τις πεποιθήσεις τους.

Στη συνέχεια αναφέρεται στους τέκτονες και τους αναρχικούς και τονίζει δύο σημεία: Όπως δεν μπορεί να κρίνει κανείς τον Τεκτονισμό από την συμπεριφορά ορισμένων τεκτόνων, έτσι δεν πρέπει να κρίνει και την Αναρχία από ορισμένους αναρχικούς. Επισημαίνει δε ότι δεν γίνεται κανείς αναρχικός χάρη σε μία δήλωση, όπως δεν γίνεται και τέκτων εφ' όσον απλώς έχει υποστεί κάποια τελετή μύησης. Αλλά τι δίνει στον αδελφό Καμπιόν το δικαίωμα να συνδέει τον Τεκτονισμό με την αναρχία;

Αρποκράτης, η θεότητα της μυστηριακής σιγής.

Οι περισσότεροι θεωρητικοί αναρχικοί είναι έτοιμοι να συνυπογράψουν τις περισσότερες από τις θεμελιώδεις αρχές του Τάγματος. Ιδιαίτερα τα ακόλουθα σημεία:

III. Εργάζεται αδιαλείπτως υπέρ της προόδου και της ηθικής και πνευματικής ανορθώσεως της ανθρωπότητας δια της ειρηνικής και βαθμιαίας ανυψώσεως του Ατόμου.

IV. Ως ύπατον αγαθόν ο ελεύθερος τέκτων θεωρεί την ελευθερίαν σκέψεως και συνειδήσεως.

V. Οι Ελευθεροτέκτονες πρεσβεύουν ότι οι άνθρωποι, οιαδήποτε και αν χωρίζη αυτούς διαφορά πνευματικών ή υλικών προσόντων, καταγωγής, κοινωνικής θέσεως, εθνικότητος, φυλής, χρώματος, γλώσσης ή θρησκείας, γεννώνται ελεύθεροι, έχοντες τα αυτά δικαιώματα.

Το μόνο πρόβλημα που μπορεί να έχουν ορισμένοι αναρχικοί στην Ελλάδα θα ήταν η αρχή περί υπάρξεως Θεού και της αθανασίας της ψυχής. Στις χώρες όμως όπου εφαρμόζονται τα Αρχαία Καθήκοντα ως οδηγός υπάρχει διέξοδος. Συγκεκριμένα γράφει ο Άντερσον: «Ο Τέκτων αν κατανοεί την Τέχνην ποτέ δεν θα είναι ένας μωρός αθεϊστής ούτε ελευθεριάζων άθρησκος». Αυτό έχει ερμηνευτεί ότι δεν αποκλείει τους μη μωρούς και μη ελευθεριάζοντες. Αλλά ας μην ξεφύγουμε από το θέμα. Άλλωστε το θέμα της εισδοχής εξαρτάται και από τη συνείδηση του συγκεκριμένου ατόμου και τις απαντήσεις που θα δόσει στο σχετικό ερωτηματολόγιο. Στη δε Γαλλία έχει πάψει από χρόνια να αποτελεί λόγο απόρριψης της αίτησης ενός τέκτονος να γίνει μέλος στο κομμουνιστικό κόμμα και ενός κομμουνιστού από το να μυηθεί στον Τεκτονισμό ή άλλη τους ιδιότητα.

Αλλά ας επανέλθουμε στον Τεκτονισμό. Ένας αναρχικός μπορεί να ολοκληρώσει την πορεία του στον Συμβολικό Τεκτονισμό και να φθάσει ως τους λεγόμενους επιγενομένους βαθμούς του σκωτικού τύπου, χωρίς να αντιμετωπίσει πρόβλημα συνείδησης. Μάλιστα σε ορισμένους όρκους θα βρει πολλά σημεία που φαίνονται σαν να έχουν γραφτεί από τους μεγάλους αναρχικούς ή σοσιαλιστές συγγραφείς. Παραθέτω ένα χαρακτηριστικό κείμενο: «Ουδέποτε και δια να σώσω την ζωή μου δεν θα συνθηκολογήσω και ουδέποτε θα υποταχθώ εις οιονδήποτε δεσποτισμόν υλικόν, όστις υφαρπάζει και καταχράται την κυβερνητικήν δύναμιν δια να καταθλίβει και να υποδουλώνει τους ανθρώπους»... «ουδέ θα υποταχθώ ποτέ εις οιονδήποτε διανοητικόν δεσποτισμόν όστις δεσμεύει τας συνειδήσεις, προσδένει την ελευθέραν σκέψιν και θεωρεί ως μυσαρόν έγκλημα τας ενσυνειδήτους πίστεις και τους ειλικρινείς και τιμίους δισταγμούς».

Το 1930 το γαλλικό αναρχικό περιοδικό «Revue Anarchiste» δημοσίευσε σε σειρά τευχών μία έρευνα για τις σχέσεις αναρχισμού και τεκτονισμού. Στην έρευνα παρουσιάστηκαν απόψεις τεκτόνων αναρχικών και αναρχικών που αντιτίθεντο στον τεκτονισμό. Αποσπώ ορισμένα από όσα γράφτηκαν.

Έγραφε ο αδελφός Ρενέ Βαλφόρ: «Παρά το γεγονός ότι η πλειοψηφία των δημοκρατών τεκτόνων δεν πιστεύουν στην δυνατότητα δημιουργίας μίας αναρχικής πόλης, αυτό δεν σημαίνει ότι είναι ασυμβίβαστη η τεκτονική ιδιότητα με τον αναρχισμό. Και οι δύο δίνουν ιδιαίτερο βάρος στην ανθρώπινη προσωπικότητα. Οι δημοκρατικές θεωρίες του τεκτονισμού είναι αντίθετες προς τους εχθρούς της ελευθερίας και όχι σε αυτούς που ωθούν την ιδέα της ελευθερίας στα άκρα... Τα τεκτονικά ιδεώδη δεν αντιτίθενται σε ορισμένες μορφές αναρχισμού, ή στην ιδέα της απόλυτης ελευθερίας.».

Ο αδελφός Μάριος Λεπάζ έγραφε: «Κοινωνιολογικά είμαι αναρχικός. Φιλοσοφικά είμαι τέκτων». Και ο ίδιος υπεραμυνόμενος των τεκτόνων έγραφε: «Υπάρχουν τρία είδη τεκτόνων, οι αριβίστες, οι ανόητοι και οι ειλικρινείς. Ο Τεκτονισμός, όμως, είναι ένας». Και τέλειωνε: **«Ο Τεκτονισμός εργάζεται στο ιδεολογικό επίπεδο, η αναρχία εργάζεται στο κοινωνικό και ηθικό επίπεδο».**

Σε άλλο σημείο ο Λεό Καμπιόν γράφει: «ο τσαρισμός, ο φασισμός, ο σταλινισμός, ο χιτλερισμός, ο φρανκισμός, ο πεταινισμός, ο νασερισμός, οι λαϊκές δημοκρατίες, ο αφρικανικός εθνικισμός και συχνά η Εκκλησία έχουν ένα κοινό εχθρό, τον Τεκτονισμό. Ο Τεκτονισμός είναι μία οργάνωση ελεύθερης σκέψης και η ελευθερία σκέψης καταδιώκεται από τους φανατικούς, τους μισαλλόδοξους και τους δικτάτορες. **Όπου καταδιώκεται ο Τεκτονισμός καταδιώκονται και οι αναρχικοί».**

Ο αδελφός Ανρί Λαφονταίν επισημαίνει ότι στις Στοές προετοιμάστηκαν οι μεγάλες επαναστάσεις. Φυσικά δεν εννοεί μέσα στις Στοές, αλλά ότι εκεί δημιουργήθηκαν οι κατάλληλες συνθήκες ώστε τα συγκεκριμένα άτομα στην ιδιωτική τους δραστηριότητα να ηγηθούν των επαναστάσεων.

Εδώ απλώς θα υπενθυμίσω τρεις μεγάλες επαναστάσεις και πιο κάτω θα αναφερθώ έμμεσα και σε μία τέταρτη. **Λέγεται ότι στην πρώτη εθνοσυνέλευση μετά την Αμερικανική Επανάσταση του 1776, αν αποχωρούσαν δύο άτομα από τους υπογράψαντες τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας, οι υπόλοιποι μπορούσαν να συνεδριάσουν σε στεγασμένη Στοά! Στην πρώτη γαλλική εθνοσυνέλευση, μετά την Επανάσταση του 1789, από τους 605 βουλευτές οι 477 ήταν τέκτονες!** Τέλος στα δικά μας, είναι γνωστή η ιστορία της Φιλικής Εταιρίας, ώστε να μη χρειάζεται τίποτα περισσότερο.

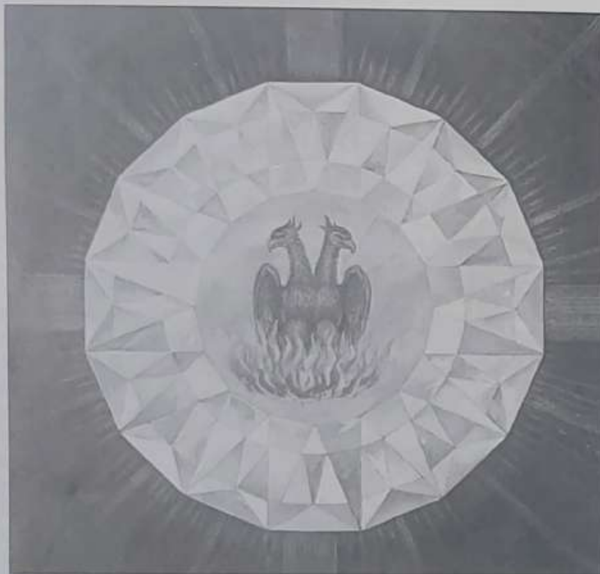
ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΤΕΚΤΟΝΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Ας δούμε λίγα παραπάνω στοιχεία για ορισμένους αδελφούς που είναι περισσότερο γνωστοί για την αναρχική παρά για την τεκτονική τους ιδιότητα.

Πιερ Ζοζέφ Προυντόν. Μυήθηκε στις 8.1.1847 στη Στοά Sinciriti Parfaite Union et Constante Amitii Riunies στην Ανατολή Μπεζανσόν της Γαλλίας. Σε συνεδρίαση της Στοάς το 1926, ο ρήτοράς της, αναφερόμενος στον Προυντόν, είπε: «Δε γνωρίζουμε τους λόγ ους που έκαναν κάποιον να πει για τον Προυντόν. Σεβόταν ιδιαίτερα την προσωπικότητά του, ώστε να μη συμμετέχει σε οποιαδήποτε οργάνωση. Μπορούμε να υποθέσουμε λοιπόν ότι ο φίλος των δυστυχούντων, ο υπέρμαχος των ιδανικών και της δικαιοσύνης, ο ερευνητής της αλήθειας και του κάλλους, γνώριζε ότι εισερχόμενος στον Τεκτονισμό, δεν απαλλοτρίωνε την προσωπικότητά του, και ότι παρέμεινε, όπως όλοι μας, ο εαυτός του».

Σχετικά με τη μύηση του αδελ-

φού Προυντόν αναφέρεται και η ακόλουθη λεπτομέρεια από τον ίδιο τον Προυντόν στα απομνημονεύματά του (De la justice dans la Revolution et dans l'Eglise). Στο Διασκεπτήριο έδωσε τις ακόλουθες απαντήσεις στα ερωτήματα: Ποίο το καθήκον προς τους ομοίους σου; Δικαιοσύνη σε όλους τους ανθρώπους. Ποίο το καθήκον προς την Πατρίδα; Αφοσίωση. Ποίο το καθήκον προς τον Θεόν; Ο πόλεμος!

Ο αδελφός Alec Mellor σχολιάζει σχετικά: «Αυτό που τόνισε ο αδελφός Προυντόν με τόσο έντονο τρόπο δεν ήταν αθεϊσμός με τη συνήθη έννοια της λέξης, αλλά αντιθεϊσμός, σύμφωνα με τη φιλοσοφία του». Μπήκε στη Στοά με το κάλυμμα των ματιών και επακολούθησε έντονη συζήτηση για την απάντησή του. Μετά το τέλος της συζήτησης η Στοά αποφάσισε την αποδοχή του και συνεχίστηκε η Μύηση. Την προσφώνηση των νεομυήτων έκανε ο Εξάδελφος του Προυντόν, Μελχιόρ.

Ο Προυντόν παρέμεινε μαθητής. Έγραφε σχετικά σε ένα γράμμα του το 1861: «Έχω μόνο το βαθμό του μαθητή γιατί οι αναταραχές της ζωής μου (αναφέρεται σε συνεχείς φυλακίσεις και εξορίες του) δε μου επέτρεψαν να προχωρήσω στη Στοά. Έχω, όμως, ακόμα την κατήχηση του βαθμού». Ο αδελφός Προυντόν μετέστη στην Αιώνια Ανατολή στις 19.12.1864.

Μιχαήλ Μπακούνιν. Γεννήθηκε στις 8.5.1814. Ο πατέρας του ήταν τέκτων και επιπλέον ανέφερε με υπερηφάνεια ότι συμμετείχε στην κατάληψη της Βαστίλλης. Ήταν αγωνιστικός αγκιτάτορας και θεωρητικός του αναρχισμού. Η ζωή του κινήθηκε από χαράκωμα και από φυλακή σε εξορία. Μυήθηκε το 1845. Όταν βρισκόταν το 1864 στο Τορίνο και φοιτούσε στη Στοά Il Progresso Sociale, κατείχε τον 32ο βαθμό. Στη Στοά είχε κάνει και ομιλίες για τον αναρχισμό και είχε γράψει και μία κατήχηση του σύγχρονου Ελευθεροτεκτονισμού.

Πολιτικά, ενώ συμμετείχε με τον Μαρξ το 1864 στην Πρώτη Διεθνή, δε δεχόταν τον αυταρχισμό του μαρξισμού και ίδρυσε τη δική του αναρχική ομοσπονδία, την Federation Jurassienne.

Ο αδελφός Μπακούνιν μετέστη στην Αιωνία Ανατολή το 1876.

Οι αδελφοί Ρεκλού. Η οικογένεια Ρεκλού έβγαλε τρία αδέλφια και έναν ανηψιό τέκτονες και αναρχικούς. Αλλά και ο πατέρας τους ήταν τέκτων, χωρίς να είναι αναρχικός.

Ο αδελφός Ηλίας Ρεκλού (1827-1904) συνεργάστηκε στο αναρχικό περιοδικό «La Rivolt» και ήταν αρκεωφάγος (έτρωγε κρέας μόνο στα επίσημα γεύματα).

Ο αδελφός Ελισαίος Ρεκλού (1830-1905) έγραψε διάφορα αναρχικά βιβλία και πρόλογο σε βιβλίο του Κροπότκιν. Το 1894 έκανε ομιλία περί αναρχισμού στη Στοά Les Amis Philanthropes στις Βρυξέλλες.

Οι αδελφοί Ρεκλού ήσαν μέλη της Στοάς Les Elus d' Hiram στο Παρίσι. Ο Αδελφός Σεβαστιανός Φωρ γεννήθηκε στις 6.1.1853. Το 1888 έγινε τέκτων και την ίδια περίοδο εγκατέλειψε τις άλλες του πολιτικές απασχολήσεις και συνταυτίστηκε με τον Μπακούνιν και τους αδελφούς Ρεκλού. Νυμφεύθηκε και χώρισε γρήγορα γιατί οι συγγενείς της γυναίκας του είχαν ενοχληθεί που παντεύτηκε αναρχικό, τέκτονα και ελευθερόφρονα. Η σύζυγός του όμως συνέχισε να τον παρακολουθεί σε όλες του τις μετακινήσεις και τελικά έζησαν μαζί τα τελευταία χρόνια της ζωής του.

Από τον Τεκτονισμό αποχώρησε το 1914, μαζί με άλλους αναρχικούς. Η διαφωνία του συνίστατο στο γεγονός ότι ο γαλλικός Τεκτονισμός είχε πάρει θετική στάση για την είσοδο στον Πόλεμο της Χώρας.

Ο αδελφός Φωρ μετέστη στην Αιωνία Ανατολή στις 11.7.1942. Μπορώ να συνεχίσω για αρκετές ώρες αναφέροντας αναρχικούς τέκτονες και περιστατικά από την τεκτονική και αναρχική ζωή τους. Μερικά ονόματα τα ανέφερα ήδη στην αρχή. Θα περιοριστώ μόνο σε ένα ενδιαφέρον περιστατικό που αφορά τον αδελφό Βλαδίμηρο Ουλιάνοφ, ο οποίος όμως δεν ήταν αναρχικός.

Ο Ουλιάνοφ ήταν μέλος της Στοάς L'Union de Belleville στο Παρίσι και τα οικονομικά του ήσαν πάντα περιορισμένα. Ένα βράδυ ζήτησε δανεικά από τον αδελφό Montehus, ο οποίος του είπε: «Είσαι άτυχος Βλαδίμηρε γιατί μου ζητάς δανεικά το βράδυ, οπότε με έχουν προλάβει άλλοι». Αντιμετωπίζοντας, όμως, την απογοήτευση του Ουλιάνοφ, έβγαλε από την τσέπη το ρολόι του και το έδωσε λέγοντας: «Δώσ' το στο ενεχυροδανειστήριο και θα βολευτείς».

Πολλά χρόνια μετά και ενώ είχε ξεχάσει το περιστατικό, ο αδελφός Montehus έλαβε εκ μέρους του Προέδρου του Κ.Σ. της Ε.Σ.Σ.Δ. ένα θαυμάσιο χρυσό ρολόι για να αντικαταστήσει αυτό που είχε παραμείνει στο ενεχυροδανειστήριο.

Ο Αδ. Ουλιάνοφ ήταν τώρα περισσότερο γνωστός με το ψευδώνυμο Λένιν! Αυτό που δεν είναι γνωστό αν το ρολόι είχε τριγωνικό σχήμα, όπως συνηθιζόταν για τα ρολόγια τσέπης των τεκτόνων εκείνη την εποχή.

Στην Ισπανία ιδρύθηκε το 1910 η Confederacion Nacional del Trabajo και το 1927 η Federacion Anarquista Iberica. Και στις δύο αυτές αναρχικές οργανώσεις που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην προ-φρανκική περίοδο, πολλοί από τα ιδρυτικά μέλη ήσαν τέκτονες. Δύο μάλιστα από αυτούς, οι Vincente Ballester και Sanchez Rosa τουφεκίστηκαν από τους φρανκιστές.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ας έλθουμε τώρα σε λίγο πιο επικίνδυνο έδαφος. Όπως είναι γνωστό οι δονήσεις είναι ισχυρότερες, όσο πιο κοντά βρισκόμαστε στο επίκεντρο. Έτσι, ως τώρα μπορούσαμε να αντιπαρέλθουμε τους Γάλλους, Ιταλούς, Βρεττανούς, Ρώσους, Γερμανούς και Ισπανούς αναρχικούς. Τι γινόταν την ίδια περίοδο στην Ελλάδα;

Δανείζομαι στοιχεία από το βιβλίο του Μιχ. Δημητρίου «Το ελληνικό Σοσιαλιστικό Κίνημα». Πρώτος τόμος: «Από τους Ουτοπιστές στους Μαρξιστές». Γράφει λοιπόν ο Δημητρίου: «Σε πολλές περιοχές της Ελλάδας γνωρίζουν έξαρση οι αναρχικές ιδέες την τελευταία δεκαετία του 19ου αιώνα.

Τέσσερις είναι οι βασικές τάσεις: αναρχοσυνδικαλισμός, αγροτικός αναρχισμός, χριστιανοαναρχισμός και η ατομική τρομοκρατία». Και σε άλλη σελίδα: «Την περίοδο 1893-95 υπήρχαν δέκα περίπου σοσιαλιστικές, αναρχικές και ουτοπιστικές τάσεις». Και επισημαίνει δύο που μας ενδιαφέρουν:

«1. Θεοσοφιστές και ουτοπιστές οπαδοί του Πλάτωνα Δρακούλη. 2. Σοσιαλπατριώτες που ζητούν την εξέγερση των υπόδουλων Ελλήνων, εκδίδουν τη βραχύβια εφημερίδα "Νέος Σοσιαλισμός" στην οποία στεγάζονται και αναρχίζοντες».

Παράλληλα είναι πασίγνωστος και ο αναρχοσοσιαλιστής Ρόκκος Χοϊδάς.

Αν υπήρχε δυνατότητα έρευνας σε τεκτονικά αρχεία ίσως να εντοπίζαμε και άλλα ονόματα τεκτόνων αναρχικών ή σοσιαλιστών, αλλά δυστυχώς τα σχετικά αρχεία καταστράφηκαν κατά τη διάρκεια του τελευταίου Πολέμου.

Ο αδελφός Πλάτων Δρακούλης γεννήθηκε το 1858 και μετέστη στην Αιωνία Ανατολή το 1932. Μυήθηκε στη Σ. Στοά Πυθαγόρας την 10.12.1883 και έγινε και Διδάσκαλος. Το 1884 δημοσιεύτηκαν μεταφράσεις του στο περιοδικό «Πυθαγόρας» που εξέδιδε η ομώνυμη Σ. Στοά.

Μετέφρασε στα ελληνικά βιβλία του Κροπότκιν και το 1885 εξέδωσε την εφημερίδα «ΑΡΔΗΝ» (Μηνιαίον φύλλον των ανθρωπίνων συμφερόντων). Ηγήθηκε του αναρχοσυνδικαλισμού και είναι γνωστός και για τις υγιεινιστικές του θεωρίες. Είχε στενή σχέση με τη «Σοσιαλιστική Αναρχική Επαναστατική Προπαγάνδα» που λειτουργούσε στο Λονδίνο. Στο Λονδίνο πέρασε και πολλά χρόνια ως καθηγητής ελληνικών στην Οξφόρδη.

Ο αδελφός Ρόκκος Χοϊδάς γεννήθηκε το 1830 και μετέστη στην Αιωνία Ανατολή το 1890. Δεν μπόρεσα να εντοπίσω πότε μυήθηκε ο αδελφός Χοϊδάς, πάντως το 1881 ήταν πρόεδρος του παραρτήματος Πατρών του τεκτονογενούς σωματείου «Ρήγας Φεραίος» και όταν ιδρύθηκε η Στοά Πυθαγόρας απετέλεσε μέλος της. Θα πρέπει να ήταν μέλος της Στοάς Αρχιμήδης που λειτουργούσε στην Πάτρα.

Ο Χοϊδάς ήταν οπαδός των θεωριών του Σαιν Σιμόν, σαινσιμονιστής όπως αποκαλούνταν.

Όπως όταν αναφερόμουν στους αλλοδαπούς αναρχικούς παρέλαβα και ένα ημιάσχετο επεισόδιο με τον Λένιν, έτσι θα κλείσω και αυτό το κομμάτι, με μία αντίστοιχα μη άμεσα συνδεόμενη πληροφορία.

Ένας περίφημος φιλόσοφος και λογοτέχνης είναι ο Νίκος Καρβούνης. Ο αδελφός Καρβούνης γεννήθηκε το 1880 στην Ιθάκη. Από τους σημαντικότερους συγγραφείς του Τεκτονισμού και της Θεοσοφίας, διετέλεσε το 1931 Μέγας Στεγαστής της Μεγάλης Στοάς της Ελλάδος.

Αργότερα, έλαβε μέρος στην αντίσταση με το ΕΑΜ, έγραψε μάλιστα και το γνωστό εμβατήριο «Βροντάει ο Όλυμπος».

Μετέστη στην Αιωνία Ανατολή το 1947 έχοντας διαρρήξει όλους τους δεσμούς του με τον Τεκτονισμό και τη Θεοσοφία.

Όπως γράφει η Elizabeth Browning «Σβήστε το όνομά του και σημειώστε μία ακόμα χαμένη ψυχή. Μία ακόμα αδικία στον άνθρωπο και μία προσβολή του Θεού».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ

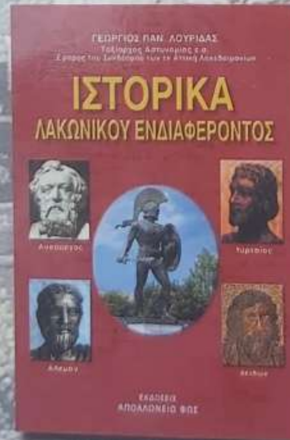
ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

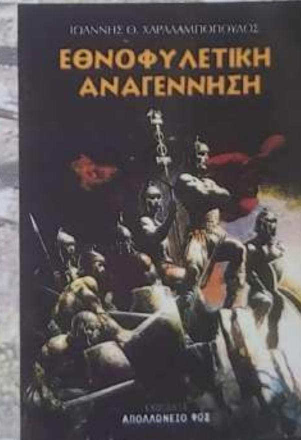

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΤΗΛ. 6939/39.87.82
ΚΑΙ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ: ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ, ΠΟΛΙΤΕΙΑ, ΠΑΤΑΚΗΣ, ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ, ΣΙΜΟΣ, ΕΣΤΙΑ